p. 11. 28. Πυθμενικῶς, ibid. Vide Schn. Lex. v. Πυθμήν. * "Πυθμενέω, Jambl. Arithm. p. 166. Ἴδιον ταύτης (μεσότητος) τὸ ἐν ἐπιμερεῖ λόγῳ θεωρεῖσθαι καὶ πυθμενεῖν γε, ἀλλ' οὐκ ἐν πολλαπλασίῳ ἢ ἐπιμορίῳ." Schn. Lex. Suppl.]

ΠΥΘΩ, ύσω, Putrefacio, Hesiod. Ἔργ. (2, 244.) ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, Il. Δ. (174.) σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, i. e. σήψει, ut Hes. præter alios exp. Item passiva voce et signif., Od. A. (161.) οὔ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Necnon, ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων Πύθεται, Putrescit, Il. Λ. (395.) Apud Hesiod. in uno versu habes σήπεσθαι, in altero πύθεσθαι: Ἀ. (153.) ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης, Σειρίου ἀβαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ, Putrescunt super terra, Putrefacta simul et cute qua integuntur. Et in optativo modo πύθοιτο, σαπείη, ap. Hes.: qui πύθεται exp. non solum σήπεται, sed etiam φθίνει, βρέχεται. Apud Eund. partic. πυθομένων, σηπομένων. || Idem πύθομαι exp. etiam ἀκούω: quod ad πυνθάνομαι referendum est. ["Heyn. Hom. 4, 591. Ruhnk. Ep. Cr. 21. 177." Schæf. Mss. Hom. H. in Apoll. 363. 369. 374.]

Διαπύθω, Putrefacio, Penitus putrefacio. Καταπύθω, Putrefacio, Putredine consumo s. absumo. Pass. Καταπύθομαι, Putresco, Putredine absumor. || Καταπύθεται Hes. exp. ἐρωτᾶται. ["Heyn. Hom. 6, 150. Ruhnk. Ep. Cr. 21." Schæf. Mss. Il. Ψ. 328. Hymn. in Apoll. 371.]

Πυθεδών, όνος, ἡ, Putredo, Nicander Θ. (466.) αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας, αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται, Schol. σηπεδόνες, subjungens quendam et ex Eratosth. locum, in quo dicit πελιδναὶ πυθεδόνες. Addit præterea Æolica lingua τὸ φθίνειν DICI Πύθεσθαι.

Πυθώ, οῦς, ET Πυθών, ῶνος, ἡ, Urbs Phocidis, quæ et Delphis appellatur, Apollini sacra: nomen a πύθεσθαι sortita, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα δράκοντα, Eust. Itidem et in Lex. meo vet. dicta πυθὼ scribitur ἀπὸ τοῦ σεσῆφθαι αὐτόθι τὸν δράκοντα, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. Alii vero dictam volunt διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι, ἤτοι μανθάνειν, τὰ μέλλοντα: cujus etymologiæ mentio fit et in Lex. meo vet. Sed minus eam rationi consentaneam esse, vel ex eo discimus, quod πῦ in hoc vocab. producitur, ut et in Πύθω, in πυθέσθαι autem corripitur. Od. Θ. (80.) Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Athen. 8. Οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα. Et ap. Tibull. Delos, ubi nunc Phœbe tua est, ubi Delphica Pytho? ["Πυθώ, Wakef. Eum. 2. ad Herod. 25. Ilgen. ad Hymn. 323. Ἐν Πυθοῖ, Jacobs. Anth. 10, 6. Heind. ad Plat. Phædr. 214. Ἐνὶ Πυθοῖ, Brunck. ad Eur. Bacch. 1056. Πύθων, Πυθὼν, Ammon. 121. Ἐν Πυθῶνι, Simonid. 65." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 152. Schol. Apoll. Rh. p. 314. Schæf. Barker. ad Etym. M. 1088.]

[* Πυθόκραντος, Ab Apolline ad exitum perductus, Æsch. Ag. 1264. * Πυθοκτόνος, Orph. H. 33, 4.] Πυθόμαντις ἑστία ap. Soph. (Œd. T. 965.) ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία. Ex Eod. πυθόμαντις affertur pro Pythicus vates. Annotatur præterea Eundem in Œd. T. πυθομάντεις dixisse Fatidicos. [Æsch. Choëph. 1030. "Valck. Hipp. p. 278." Schæf. Mss.] ITEM Πυθόχρηστος dicitur ὁ Πυθοῖ χρησθεὶς, Delphico oraculo responsus, editus, comprobatus, Xen. A. (8, 5.) Πυθοχρήστοις νόμοις μὴ πείθεσθαι, Legibus Delphico oraculo confirmatis. Et πυθόχρηστον μάντευμα, Aristot. Oraculum Pythone editum, Responsum Pythii Apollinis. Apud Eund. πυθόχρηστον μαντεῖον, Pol. 7, 11. Sic Plut. (6, 443.) Ταῦτα οὖν ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα, Veluti præcepta Pythii Apollinis: Cic. Hæc ex Apollinis Pythii oraculo tibi edita crede. Item et πυθόχρηστος θυσία, Victima quam Pythium oraculum offerre jussit, Plut. (8, 486.) Πυθόχρηστον ἀπῆγον θυσίαν εἰς Κιθαιρῶνα. [Jambl. V. P. 428. Kiessl., Æsch. Choëph. 898. "Eur. Ion. 1237. Kuster. Aristoph. 51. Toup. Opusc. 2, 27. Emendd. 2, 443. ad Diod. S. 1, 323. et Ind. et Add., Soph. Œd. C. Argum. Piersou. Veris. 180. Timæi Lex. 109. et n. * Πυθοχρήστης, ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 940.] Est et aliud COMP. Πυθόληπτος, Pythio numine afflatus, Φοιβόληπτος. Suid. exp., ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς. Extat et ap. Hes. [et Phot.] Sed videri possit hoc Πυθόληπτος dici PRO πυθωνόληπτος. NAM Πύθων dicitur δαιμόνιον μαντικὸν Hes. teste, et Suida, ap. quem hoc exemplum legitur, Τάς τε πνεύματι πύθωνος ἐνθουσιώσας, καὶ φαντασίαν μυήσεως παρεχομένας τῇ τοῦ δαιμονίου περιφορᾷ, ἠξίου τὸ ἐσόμενον προαγορεῦσαι. Itidem Act. 16, (16.) Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος. Vocabatur ergo Πύθων, Dæmonium cujus afflatu prædicebant futura. Eidem Hes. πύθων est ὁ ἐγγαστρίμυθος s. ἐγγαστρίμαντις. Plut. quoque πύθωνα suo tempore vocatum fuisse tradit, quem olim ἐγγαστρίμυθον vocabant, et εὐρυκλέα, (7, 632.) Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους. Ubi Turn. Engastrimythos, i. e. Genios e ventre hariolantes, quos olim Eurycleas vocabant, nunc Pythonas dicunt. || Πύθων vocatur alioquin Draco quem Apollo Pythone interemit: ap. Plut. Hell. et alibi. Sic Claudian. Cæruleus tali prostratus Apolline Python. Item Ovid. te maxime Python. || Πύθων est et Nomen proprium Rhetoris Byzantini ap. Suid. et Plut. [Schleusn. Lex. N. T.] A priore πύθων EST Πυθωνικὸς, ut πυθωνικὸν πνεῦμα, Spiritus pythonicus. Item et πυθωνικοὶ, Qui correpti sunt ejusmodi spiritu: iidem qui πυθόληπτοι. Affertur et aliud COMP. Πυθαύλης, pro Pythii carminis cantor, s. potius Qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit, s. ὁ αὐλῶν τὸν πυθικὸν νόμον: de qua re vide plura ap. J. Poll. 4, c. 10. sub fin. et infra in Πυθιάς. Alii SCRIBUNT Πιθαύλης, et Utricularium interpr.

Πυθοῖ, Pythone, pro ἐν Πυθοῖ, ut Hom. et Athen., sic Μεγαροῖ dicitur pro Megaris, Thuc. ὡς Ὀλυμπιάσι καὶ Πυθοῖ. Plut. Numa, Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι, Pythone et Athenis, Idem in Solone, Μαντείαν γενέσθαι τῷ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαύτην, Tale responsum Pythone accepisse, Pythio oraculo datum ei fuisse. ["Ad Diod. S. 2, 14. Dionys. H. 5, 267. Koen. ad Greg. Cor. 169." Schæf. Mss.] Πυθῶδε, Pythonem. At Πυθῶδε ὁδὸς Hes. Proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων. ["Πυθῶδε, Kuster. Aristoph. 190. ad Diod. S. 1, 299. 2, 10. ad Corn. Nep. p. 18. Stav. * Πυθῶνάδε, Wakef. Eum. 181." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. p. 314. Schæf.] Πυθῶθεν, SIVE Πυθόθεν, (illud ut * Κριῶθεν, hoc ut Λεσβόθεν,) Pythone, utrumque ap. Steph. B. Πυθωνόθεν, Pythone, ἐκ Πυθῶνος. Apud Plut. Lyc. Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν. [Pind. Π. 5, 141. Tyrt. 8, 1.]

Πυθῷος, Ethnicon a Πυθὼ, ut Λητῷος a Λητὼ, Steph. B. [Πυθώϊος, Πυθῷος, Barker. ad Etym. M. 1088.]

Πύθιος, i. q. Πυθῷος, Dem. (274.) Τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Itidem ap. Lat. tam Poëtas quam prosæ Scriptt. Pythius Apollo. Alicubi et seorsim ὁ Πύθιος pro ὁ Πύθιος Ἀπόλλων, ap. Thuc. Plut. Lucian. Πύθιοι vero Spartæ dicebantur Quorum munus erat Pythonem proficisci ad consulendum oraculum, Herod. 6, (57.) Πυθίους αἱρέεσθαι δύο. Quibus subjungit, Οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. Hos cum regibus vesci solitos scribit, vel, si non venirent ad cœnam, portionem ad eos mitti solitam fuisse. ["Musgr. Ion. 1251. Timæi Lex. 227. et n., ad Herod. 463. Brunck. Med. 1062. Πύθιοι, ad Diod. S. 2, 127." Schæf. Mss.] FEM. Πυθία, ἡ, sc. ἱέρεια, aut tale quid, Pythii Apollinis sacerdos, Pythia: ut Lucr. Pythia quæ tripode a Phœbi lauroque profatur: ab Juven. dicitur Pythia vates. Athen. (614.) Χρηστηριαζομένῳ περὶ τούτου ἡ Πυθία ἔφη. Item Plut. Alex. Τὴν Πυθίαν προειπεῖν, ὡς, (7, 177.) Ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τῷ βασιλεῖ Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Sic et Æschin. (68.) Αὐτοῖς ἀναιρεῖ ἡ Πυθία πολεμεῖν Κιρραίοις. Affertur et Πυθίαι pro Vates Apollinei, Vaticinantes Phœbades. ["Musgr. Ion. 415. ad Herod. 404. 452. 636." Schæf. Mss.]

NEUTR. Πύθιον, Apollinis templum: pro τὸ Πύθιον ἱερὸν, s. τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Suidas dicit esse Templum Apollinis Athenis a Pisistrato ædificatum. ["Huschk. Anal. 223. Hemst. et

Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 471. 472. Musgr. Ion. 285. Heind. ad Plat. Gorg. 86. Valck. Anim. ad Ammon. 93." Schæf. Mss.] || Πύθιον vocatur etiam Umbilicus Gortynæ, urbis Cretææ: quem qui incolunt, VOCANTUR Πυθιεῖς, et οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες. Est et Macedoniæ locus, cujus ἐθνικὸν EST Πύθιος. Item Astaceno sinui vicinum Πύθιον, Cujus incolæ NOMINANTUR Πυθιανοί. AT Πυθεῖον, Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum an pro Oraculo Pythio, an pro Loco ubi respousa Pythius edebat. ["Πύθειον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.]

ITEM Πύθια, τὰ, dicitur πανήγυρις καὶ ἑορτὴ Ἑλληνική, ut Hes. tradit, in honorem Apollinis Pythii ob interemtum serpentem Pythonem. Ovid. Instituit sacros celebri certamine ludos, Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos. Aristot. Poet. Οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες. Item τὰ Πύθια ἄγειν s. ἐπιτελεῖν. Et τὰ Πύθια αὐλεῖν, Athen. 13. ut Horat. de Arte Poet. Cantare Pythia. Item Πυθίοις νενικηκότα ποιητὰς, Plut. Symp. 2, 4. At de Pythia et Delia vide Suid. et Erasm. in Adag., ubi et Post Pythia. ["Jacobs. Anth. 6, 250. 11, 176. ad Diod. S. 2, 128. Πύθια ἀναιρεῖσθαι, ad Herod. 470. 495. Wessel. Diss. 204. * Παραπύθια, Jacobs. Anth. 10, 7." Schæf. Mss.] Πυθιόνικος, Qui Pythiis ludis vicit, ὁ Πυθίοις νενικηκὼς, ut Plut. loquitur. Meminit Idem in Solone (11.) ubi etiam refert Aristot. edidisse Πυθιονίκων ἀναγραφήν. "Pro eod. et "Πυθιονίκης dicitur, ut "Ὀλυμπιονίκης," [Herod. 8, 47.] AT Πυθιονίκη, Meretricis nomen ap. Athen. [339. 586.]

Πυθιὰς, άδος, ἡ, pro ἡ Πυθία, Plut. Hell. Περὶ ἧς ἡ Πυθιὰς εἶπε, De qua Pythia dixit. Alibi ἡ Πυθία, ut supra videbis. Idem in l. An Seni capess. Resp. Καὶ μὴν οἶσθά με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιάδας. Ubi subaudiri queat ἑορτὰς, vel πανηγύρεις: quemadmodum et ap. Athen. 12. Ὧν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανούσας αὐτὸν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη. Et ap. Suid. Πυθιὰς βοὴ, i. e. ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη φωνὴ, τὸ Πύθιον μέλος: unde, inquit, Πυθαύλης dicitur. Sic vero appellabant τὸν παιᾶνα. ["Stanl. Eum. 12. Brunck. Soph. 3, 438. ad Diod. S. 2, 129. Jacobs. Anth. 11, 403. Act. Traj. 1, 247. Paus. 2, 180." Schæf. Mss.]

Πυθικὸς, Pythicus, Athen. 2. ὁ Πυθικὸς τρίπους, Aristoph. Πλ. (213.) Πυθικὴ δάφνη, Thuc. 2. Πυθικοῦ μαντείου, Pythici oraculi, Plut. Δεῖ τῷ Πυθικῷ γράμματι πειθόμενον, αὐτὸν καταμαθεῖν: quemadmodum et Suid. τὸ Γνῶθι σεαυτὸν vocat Πυθικὸν παράγγελμα. Item Πυθικοὶ ἀγῶνες et Πυθικὸς νόμος, ap. J. Poll. 4, 10. fin. Et Athen. 12. (p. 538.) Τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. Eod. l. dicit τὰ Πύθια αὐλεῖν, ut Horat. Cantare Pythia. ["Jacobs. Anth. 7, 361. T. H. ad Plutum p. 473. Πυθικὸν, τὸ, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

A Πυθὼ DERIV. ET Πυθεὺς, ut Ἐννεὺς ab Ἐννὼ, inquit Steph. B. ["Valck. ad Röver. p. 74." Schæf. Mss.] E cujus gen. Ionico, Πυθῆος, est POSSESS. Πυθήϊος. Ab eod. ET Πυθαιεὺς SIVE Πυθαεὺς, ut Κρηταεὺς, ["ad Diod. S. 1, 533. Fac. ad Paus. 1, 377. Valck. l. c." Schæf. Mss.] E Πυθαῖος autem facta dialysi DERIV. Πυθαϊστὴς, [Strabo 9. p. 406.] Hæc Steph. B., ap. quem ET Πυθιάζειν, sine expositione. [* "Πυθιαστὴς, Musgr. Ion. 285." Schæf. Mss. * Πυθαΐζω, Eust. Il. B. p. 207. Vide Schn. Lex.]

[* Πυθίων, Pythion, Bulbi genus, Theophr. H. Pl. 7, 13.]

[* "Πυθόλης, Nom. propr., ad Mœr. 279. * Πυθοκλῆς, Bergler. ad Alciphr. 415. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.]

[* "Πύθρος, ὁ, Scapha, Labrum, Tzetz. ad Lyc. 1108." Kall. Mss. "Ad Hesych. 1, 1038, 31. 2, 1075, 24." Dahler. Mss.]

ΠΥΙΟΝ quoque a Πυθω dici tradit Lycus ap. Suid., eo quod sit σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus. Sed perperam ap. eum est SCRIPTUM Πύθιον: rectius ap. Hes. Πύϊον, qui exp. etiam γάλα: ut idem significet et cum πύος et cum πύον.

Πύος etiam ejusd. censetur originis. Dicitur autem Πύος Primum lac post partum in omnibus animalibus, i. e. τὸ πρωτόγαλα, Colostrum s. Colostra: A quod Plin. exp. Prima a partu spongiosa densitas lactis: quod decoctum VOCABATUR Πυριάτης ET Χυτρίτης, ITEM Πυριέφθης, s. Πυρίεφθον γάλα. Erat autem id in deliciis, ut tum e Martiale patet, cum ait l. 13. De primo matrum lacte colostra damus, tum e Plauto, (Pœn. 1, 2, 154.) Meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus: tum etiam ex Aristoph. Σφ. (710.) ἕξων ἐν πᾶσι λαγῴοις Καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ, Ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες; ubi annotat Schol. πυριάτην esse, quod nonnulli πυρίεφθον appellant, et conficiunt e primo matrum lacte: ut πύος sit τὸ πρῶτον γάλα, quod sc. post partum emulgetur primum: πυριάτης autem, τὸ ἐφθὸν γάλα. Palamedem vero pro eod. utrumque accipere, quoniam Poetis familiare sit uti παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις. Apud eund. Aristoph. Εἰρ. (1150.) oxytonως SCRIPTUM Πυὸς, Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα. Ubi iterum Schol. Πυὸς, τὸ πρῶτον γάλα· ὃ καὶ ἑψόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς χυτρίτην λέγομεν. Quibus subjungit et ista, τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν· γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ ἑψηθέν: quorum pars et ap. Suid. legitur. Apud Gal. autem in Lex. Hippocr. ITA, Ποίη, τὰ * πρωτογάλακτα, τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα, Primum lac, quod sponte concrescit et coit. Sed ea scriptura proculdubio mendosa est. In Lex. meo vet. paroxytonως habetur Πύος, ubi exp. non solum τὸ πρωτόγαλα et τὸ πεπηγὸς γάλα, sed etiam τὸ σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus, s. Pus, ut idem sit cum πύον. Derivatur autem et ibi a Πύθω. ["Tyrwh. ad Orph. p. 66. Aristoph. Fr. 248. 274. Brunck. Aristoph. 2, 231. Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss. Scribendum πυος, Dindorf. ad Aristoph. Fr. 1142. Draco p. 77, 16.] Eust. (Od. p. 1626.) agnoscit masc. genus, et oxytonam terminationem, dicens opponi τῷ ὀρὸς, esseque τὸ πρωτόῤῥυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον, secundum Ælium Dionysium, quod ETIAM Πύαρ vocari a quibusdam: UNDE Πυαρίτης, τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Dici vero etiam ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων. At Hesychio πύαρ est πυτία, Coagulum. [Schneid. ad Nicandri Ἀ. 373. Πυαρίτης est mendosa scriptura ap. Eust. citantem Aristoph. Σφ. l. c., pro πυριάτης. Vide Brunck.]

Πύον, τὸ, Pus: etiam ipsum a Πύθω derivatum; est enim σεσηπὸς αἷμα: quemadmodum Gorr. quoque in suis Definitt. med. dicit esse Humorem putrem partium spermaticarum substantiæ magna e parte similem: ap. quem vide et alia. Aristot. H. A. 5. Πύον οὐκ ἔχοντες, Pure carentes. Empedocles vero πύον λευκὸν vocat Lac, ap. eund. Aristot. de Gen. Anim. 4, 8. Μηνὸς ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκὸν, quod Aristot. improbat, eo quod lac sit πεπεμμένον αἷμα, non autem διεφθαρμένον: πύον autem, διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν αἷμα. Pro Pure frequens ap. Medicos. ["Brunck. Aristoph. 2, 231. (Σφ. 710.) Paul. Sil. 74, 118. Valck. Diatr. 125. Græv. Lectt. Hes. 545." Schæf. Mss. Pherecrates Athenæi p. 269.]

"Πύος, τὸ, pro πύον, Pus, vide in Ἐγκλυδάζομαι, ex Hippocr."

D Πυοειδὴς, Puri similis, Puris speciem gerens, Purulentus, Aristot. Τὸ δὲ γάλα γίνεται, ὅταν ὀχεύεσθαι ἄρχωνται, πυοειδές. Πυοποιὸς, ὁ, ἡ, Pus movens, Suppurans s. Suppurationem adjuvans. Et πυοποιὰ ap. Medicos, Medicamenta pus moventia. Diosc. 2, 82. de butyro, Πυοποιοῖς τε μίγνυται χρησίμως. Ubi Ruell. In medicamenta addi solet, quæ pus movent. Cels. dicit Emplastrum puri movendo accommodatum. Πυοποιέω, Pus moveo, Puri movendo accommodatus sum, Sum puri movendo, Cels. Aliud emplastrum eodem nomine puri movendo est. Diosc. 2, 185. de nasturtio, Ἀνθρακας περιῤῥήττει πυοποιοῦν. Unde Plin. 20, 13. Carbunculos ad suppurationem perducit et rumpit. Ubi etiam obiter nota VERB. Περιῤῥήττω, a SIMPL. Ῥήττω, s. Ῥήσσω e quo ῥήγνυμι, ut πήγνυμι e Πήσσω. Πυοῤῥοέω, Pure mano, s. Effundo pus: πυοῤῥοοῦντα ὦτα, Aures e quibus pus fluit, erumpit s. exit s. fertur pus, Quæ effundunt pus. His enim loquendi generibus utitur Celsus. Diosc. 1, 78. de myrrha, Ἰᾶται καὶ τὰ πυοῤῥοοῦντα τῶν ὤτων

καὶ φλεγμαίνοντα: ut Plin. de stœbe, Auribus purulentis medetur. ["Hippocr. 1210. Geop. (12, 31, 9.)" Wakef. Mss.] Πυόῤῥοια, ἡ, Fluxus puris; aliis Suppuratio. Quod substantivum derivatur ab ADJ. Πυόῤῥοος s. Πυόῤῥους, Pure fluens, E quo pus fertur, Pus effundens. Πυουλκὸς, ὁ, ἡ, Pus extrahens, educens. Instrumentum chirurgicum, inquit Gorr., quo pus trahitur. Adhibetur præsertim sinibus, et aliis cavis ulceribus, e quibus pus non facile exit. Quale id fuerit, non est mihi notum: constat tamen foramen habuisse, e 2 Galeni ad Gl. de Sinuum Curatione, et e l. 2 τῶν κατὰ Γένη. Forte idem fuit cum Chirurgorum organo quod nunc Syringem vocant, per quam ut aliquid infunditur, ita facile attrahitur. [Hero Spirit. 1. p. 208.]

Ἄπυος, Qui sine pure est, Non purulentus, ὁ δίχα ἑλκους, Suid. Διάπυος, Suppuratus, i. q. ἔμπυος, Hippocr. Aphor. 45. l. 7. Ὁκόσοι τὸ ἧπαρ διάπυον καίονται.

Ἔμπυος, ὁ, ἡ, In quo pus est, Suppuratus. Ἔμπυος, inquit Gorr., ὁ ἐμπύημα ἔχων, Suppuratus, Purulentus, quacunque corporis parte pus collectum sit. Veruntamen Medici, ut ait Gal. Progn., solent eos solos vel præcipue ἐμπύους nominare Qui in thorace aut pulmonibus hoc modo affecti sunt. Plut. (6, 270.) Ἐμπύου περὶ ἧπαρ ἀνθρώπου. Alibi (156.) de eadem re, Πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ φθισιῶντα. || Ἐμπύους μοτοὺς Hippocr. vocat Linamenta concerpta et convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem, vel λημνίσκους, ut idem Gorr. tradit e Lex. Galeni: ubi legitur, Τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς λημνίσκους. [Demosth. 1620. Jambl. Protr. 18. "Wakef. Phil. 1378." Schæf. Mss.] UNDE Ἐμπυϊκὸς, i. q. ἔμπυος: peculiariter vero Pus spuens, Purulenta excreans, ut et ἔμπυος, ap. Alex. Aphr. Et Gal. de Caus. Puls. 4, 9. Τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλῆθός τι πύον περιεχόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι. [Alex. Trall. 5. p. 258., 7. p. 288. 315. 316. AT Ἐμπύημα dici potest, inquit idem Gorr., In omni corporis parte facta puris collectio, s. illud in inflammata parte adhuc contineatur, s. abscessus ruptus sit. Alii non Omnem quidem puris collectionem, sed Eam modo, quæ in internis visceribus facta sit, ita appellandam censent. Rursus alii nec Eam quidem omnem, sed ubi inter thoracem et pulmonem pus effusum est: quæ quidem magis propria magisque usitata est τοῦ ἐμπυήματος signif. Symptoma est peripneumoniæ, pleuritidis, interdum et anginæ. Hæc ille inter alia. Vide et Paul. Ægin. 3, 32. et Gal. de Tum. contra Nat. 3. ubi inter alia hæc leguntur, Ὡς τάγε ἐμπυΐσκοντα ἅπαντά τινες μὲν ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ διαπυήματα· καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐκπυΐσκειν καὶ διαπυΐσκειν· ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιουτον, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας, ἐμπύους. [Hippocr. 1083. Gal. Comm. in Aphor. 9. p. 316. Ἐμπύημα μὲν εἴωθεν ὀνομάζειν οὐ τὸ κατὰ θώρακα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ὁτιοῦν μόριον ἄλλο τοῦ σώματος εἰς πύον ἀλλοιωθέντα φύματα. Est autem hoc Ἐμπύημα verbale a pass. voce VERBI Ἐμπυέω signif. Ἔμπυος sum: quo utitur Aret. de Diut. Morb. 1, 8. Ἢν δὲ καὶ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπύησῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἥδε τοὔνομα. Ubi etiam NOTA Ἐμπύη: quæ quomodo a πύη differat et a φθόη, ibid. docet. [Ἐμπυέω, Hippocr. 1122. * Ἐμπυηματικὸς, Alex. Trall. 7. p. 305. * Ἐμπύησις, Hippocr. 119. * Ἐμπυητικὸς, Hippocr. de Vict. Acut. T. 2. p. 277. Lind.] Ejusd. signif. EST Ἐμπυΐσκω, quod habes in l. Galeni paulo ante c., [Aret. 3, 14. Hippocr. 494.] AT Ἐμπυόω signif. ἔμπυον reddo, Pus ingenero.

[* Πάμπυος, Hippocr. 177. * Σαρκόπυον, τὸ, 220. * Σαρκοπυώδης, Foës. Œcon. Hippocr.] Ὑπόπυος, Suppuratus. || Ὑπόπυον est Collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aëtius Speciem esse πυώσεως statuit, uti et ὄνυχα: sed hunc quidem in circulo iridis similem videri ungui resecto: ὑπόπυον autem, abundare multo pure, et dimidium nigri occupare, aut per totam corneam tunicam pellucere. Sunt autem τοῦ ὑποπύου symptomata, dolor pulsatorius, vehemens, rubor totius oculi et temporum dolor. Gorr. Vide et Auctorem Defin. Med. et Paul. Ægin. 3.

Πυώδης, Purulentus, ["Etym. M., M. Anton. 3, 8." Wakef. Mss. Τὸ πυῶδες, Gl. Purulentia.]

Πυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco. Πύωσις, Suppuratio. Πύωσις, inquit Gorr., idem CUM ὄνυξ, ut scribit Auctor Defin. Med. Est autem Puris collectio in nigro oculi cum phlegmone juxta iridem. Verum Aetius paulo aliter; nam cum πύωσιν Oculi affectum esse statuat, in quo pus collectum sit, distinguit tamen in duas species ὄνυχα et ὑπόπυον, 7, 30. [* Ἀποπυόω, Hippocr. 1012.] Ἐκπυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco, e Diosc. 2. Ἐκπυοῖ δοθιῆνας.

Ἐκπυέω quoque affertur pro Ad suppurationem perduco, [Hippocr. 206. Alex. Trall. 8. p. 139. Καὶ γὰρ τὸν σπλῆνα * ὑπεκτήκει καὶ ἀποστήματα ἐκπυεῖ.] NECNON Πυέω, itidem pro Suppuro, Ad suppurationem perduco; sed utrumque sine exemplo. Attamen sicut ab Ἐμπυέω est Ἐμπύη, ita ETIAM Πύη derivatum esse existimo a πυέω. Est autem πύη Morbus quidam pulmonarius, qui et φθίσις nominatur. Aret. l. περὶ Χρον. Παθ. 1, 8. Ἢν ἐντὸς ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, πύη καὶ φθίσις κικλήσκεται. Ubi etiam tradit quomodo hic morbus differat ab ἐμπύη et φθόη. [Etym. M. p. 334.] Ab eod. Πυέω, [* Πύησις, Aret. 5, 7. * Πυητὸς, unde] Δυσπύητος, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis: e Gal. ad Gl. [* Ἀποπυέω, Suppuro, Hippocr. 1012. * Ἀποπυητικὸς, Suppuratorius, 1025.] Ab Ἐκπυέω autem sunt hæc VERBALIA. Ἐκπύησις, Suppuratio. [Hippocr. 39.] Ἐκπυητικὸς, Ad pus movendum accommodatus, Vim habens suppurandi s. pus movendi, Qui ad suppurationem perducere potest, Gal. Ἐκπυητικὸν ἄλευρον πύρινον: ut Plin. dicit farinam hordei collectiones concoquere, et valere ad extrahendas suppurationes. [* Ἐκπύητος, unde * Ἀνεκπύητος, Alex. Trall. 3. p. 59. Aret. p. 41. Hippocr. 427, 32. Aphorism. 4. p. 1253.] Δυσεκπύητος, Suppuratu difficilis, Qui ad suppurationem difficulter perduci potest, Gal. ad Gl. ITEM Ἐκπύημα inde derivatum, ut ἐμπύημα ab ἐμπυέω. Dicitur autem Ἐκπύημα, inquit Gorr., ab Hippocr. (p. 18.) Universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. ET Ἐκπυΐσκειν, Ad suppurationem perducere. Hæc ille. Utitur verbo Ἐκπυΐσκω pro Pus moveo, Suppuro, Ad suppurationem perduco, Gal. quoque, ac nominatim supra in Ἐμπύημα, ubi etiam τὰ ἐμπυΐσκοντα videtur accipere pro Iis quæ suppurantur. Ibid. habes VERBUM Διαπυΐσκω, huic simile et terminatione et signif. ["M. Anton. 4, 39." Wakef. Mss. Hippocr. 272. Aret. 3, 9.] ITEM Διαπύημα ibid. Dicitur autem ab Hippocr. (39.) διαπύημα, Cum aliquo præter naturam tumore concocto, pus universum collectum est: i. significans q. ἐμπύημα, sicut διαπυΐσκειν, i. q. ἐμπυΐσκειν. Gorr. [Gal. 8. p. 616.] Sed hoc verbale Διαπύημα derivatum est potius a VERBO Διαπυέω quam Διαπυΐσκω, cujus tamen nulla afferuntur exempla. [Aet. 95, 54. Διαπυησάσης τῆς φλεγμονῆς, Hippocr. 1252.] A quo ET Διαπυητικὸς, i. q. ἐκπυητικός: φάρμακον, Medicamentum suppuratorium: sc. quod calore et humore temperatum, porosque obstruens, pus movet. Vide plura ap. Gorr. Item διαπυητικὴ ἀγωγὴ e Gal. ad Gl. Suppurandi ratio et ad maturationem perducendi. ITEM ET Διαπύησις, Suppuratio: ut ἐκπύησις Gal. ad Gl. [Hippocr. 100. et p. 39, 3. Lind., ubi al. * Ἐπιπύησις. * Περιπυέω, unde * Περιπύημα, Hippocr. 1138. * Προπυέω, 1240.]

[* Πυΐσκω, unde * Ἀποπυΐσκω, Hippocr. 470. * Παραπυΐσκω, 1122. * Ὑποπυΐσκω, 910. Alex. Trall. 8. p. 498.]

ΠΥΛΗ, ἡ, Porta; proprie Aditus per mœnia in urbem ferens, ut θύραι Aditus qui in domum. Itidem Latine Foris s. Fores, Janua, Ostium, in ædibus dicuntur: Porta vero et in ædificiis, et in urbe ac munitionibus muro cinctis. Il. Σ. (275.) ἄστυ δὲ πύργοι

Ὑψηλαί τε πύλαι, συνίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι, Μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐξενυγμέναι εἰρύσονται. Sic Sublimes portæ ap. Virg. Il. H. (340.) Ἐν δ' αὐτοῖσι (sc. turribus et propugnaculis navium) πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, Φ. (537.) ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας· Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. Et paulo ante, Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ'. Sic Lat. Pandere portas dicunt, et Portæ patentes s. laxatæ. Et M. (461.) πύλαι μύκον, ῥύδ' ἀρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην, Cum sonitu et mugitu aperiebantur, Hectore sc. in eas arietante: quibus effractis postea ἐσάλτο πύλας. Paulo ante autem, ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας, Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπημοιβοί. Ibid., πρὸ πυλάων, Ante portas: ut Herodian. 7, (9, 18.) Περὶ ταῖς πύλαις, Ad portas: itidemque Lucian. (1, 762.) Πρὸς ταῖς πύλαις ἦν. Et Plut. Ἐντὸς πυλῶν. Sicut vero Hom. supra πετάσαι πύλας, ita et Lucian. (2, 682.) Τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, et Herodian. (7, 11, 18.) Ἀνοίξαντες τὰς πύλας: contra κεκλεισμέναι πύλαι ap. Plut. Portæ clausæ. Item et τέλος quoddam ap. Athenienses erat διὰ πυλῶν, quod fortasse in ingressu portarum urbis persolvebant. Præterea ἀποφράδες πύλαι ap. Plut., quas Lat. Sceleratas portas appellant. Bud. Quæ autem eæ sint, Auctor explicat his verbis (8, 58.) Αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, δι' ὧν ἐξάγουσι τοὺς θανατουμένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμοὺς ἐκβάλλουσιν, εὐαγὲς δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἱερὸν εἴσεισι καὶ διέξεισι δι' αὐτῶν. Sunt et οὐρανοῦ πύλαι, item et ὀνείρων et ἡλίου. Il. Θ. (393.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. Itidem ap. Virg. Porta tonat cœli. Od. Δ. (809.) Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, Ω. (12.) παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Etiam regioni alicui tribuuntur πύλαι. Plut. Alex. Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ εἰσόδου, In portis s. In aditu et faucibus Asiæ. Itidem Locus quidam in Græcia DICEBATUR Πύλαι, QUI ET Θερμόπυλαι ET Στενὰ, quod ibi aditus et fauces essent Græciæ. Strabo 9. p. 186. Τὴν μὲν οὖν πάροδον, Πύλας καλοῦσι, καὶ Στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα. Plut. (9, 442.) Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν παρόδων κρατοῦντος. Sic Dem. (327.) Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω. Plin. et Steph. B. dicunt esse Locum Arcadiæ; sed ap. illum scribitur Pyle. Idem et Pylas insulas memorat: NECNON Ψευδοπύλας: 6, 29. de sinu maris Troglodytici, Insulæ ante portum duæ, Pseudopylæ vocantur: interiores totidem, Pylæ. Tribuuntur πύλαι auribus etiam. Athen. 4. Εἶτι λέγειν ἔχετε, ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὤτων τὰς πύλας. Et Plato Symp. Οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Alludit autem ad hos Orphei versus, qui et ap. Justin. Martyrem leguntur, Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, πύλας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. Latini quoque a Portis sumta metaph. dicunt Aures patefacere, claudere alicui. Quinetiam jecori πύλαι tribuuntur: ut et ap. Cic. de N. D., Per vias quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris. Πύλαι ἥπατος, inquit Gorr., dicuntur Portæ hepatis s. Pars sima hepatis. Ex hoc vena illa magna, quæ a sima parte hepatis exoritur, appellatur ἡ ἐπὶ τὰς πύλας, vel μεγάλη ἐπὶ πύλας. Quam etiam rationem secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus. Meminit et J. Poll., necnon Ruf. Ephes., cujus verba citavi in Ὄννῡξ supra, col. 1343. [Schn. ad Nicandr. Θ. 560.] Item αἱ πύλαι τοῦ ἀγῶνος, Aristoph. pro ἡ εἴσοδος. Paulo aliter Virg. Æn. 1. diræ ferro et compagibus arctis Claudentur belli portæ, i. e. portæ templi Jano dicati, quæ belli tempore pandebantur, pacis vero, claudebantur. [" Πύλη, Monthly Review Febr. 1799. p. 202. Porson. Or. 1080. Med. p. 86. Kuster. Aristoph. 115. Heyn. Hom. 5, 611. 7, 472. 8, 212. 251. Herod. 277. 397. Herodian. Philet. 467. et n., Valck. Phœn. p. 621. 642. ad Ammon. 72. ad Lucian. 1, 250. Jacobs. Anim. in Eur. p. 13.: jecinoris, Musgr. El. 828. Aristoph. Fr. 271. Conf. c. θύρα, ad Diod. S. 2, 121. Heyn. Hom. 6, 296. 652.: cum πόλις, ad Diod. S. 2, 469. ad Lucian. 2, 128.; cum πάλιν, ad Diod. S. 2, 469.; cum πυλῶν, ad Lucian. 2, 243. Πύλαι, Thom. M. 766. Musgr. Suppl. 1009. Iph. A. 804. Herc. F. 390. El. 661. ad Diod. S. 1, 656. 2, 183. Angustiæ montium, Lennep. ad Phal. 51. In Homero, de una porta, Heyn. Hom. 4, 405. 5, 79. 366. 425, 487. 600. 608. 710. 725. 6, 294. 325. 334. 354. 357. Conf. c. πολέμιοι, ad Herod. 642. Πύλαι στόματος, Heyn. Hom. 4, 621.: ᾅδου, 5, 79. 118. Valck. Hipp. p. 321. Lennep. ad Phal. 51. Brunck. ad Eur. Med. 1233.: οὐρανοῦ, Valck. Phœn. p. 29.: ἐπέων, ὕμνων, Wessel. Obss. 85.: ψυχῆς, Abresch., Add. ad Aristæn. 141.: ὅρκου, Lennep. ad Phal. 51. Πυλέων, Heyn. Hom. 5, 310. 6, 336. Ἐκτὸς, ἐντὸς Πυλῶν, ad Diod. S. 2, 59." Schæf. Mss.]

[* Πυλοειδὴς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 10, 19. Per contr. * "Πυλώδης, Angustus, Plut. 9, 711. si vera lectio." Wakef. Mss. * Πυλαιειδὴς, Hes. Πυλαιειδέες, αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν, καὶ νικῶσαι. * Πυλαμάχος, Stesichorus Athenæi 145. Schol. Ven. Il. E. 31. * Πυλαιμάχος, Aristoph. Ἱππ. 1172. Vide Lobeck. Phryn. 648. et Spanh. ad Callim. L. P. 53. * "Πυλέμαχος, Heyn. Hom. 5, 8." Schæf. Mss. * Πυληδόκος, Janitor, Hom. Hymn. 2, 14.] Πυλάρτης, Qui habet πύλας ἀραρυίας, i. e. δυσεξίητος. Eust. Epith. Plutonis, quia facilis descensus Averni. — Sed revocare gradum, — Hoc opus, hic labor est: abenarum portarum claustris exitu arcentibus ingressos. Exp. igitur Habens portas validas et bene compactas, Cujus atrium claudunt portæ πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι. Il. Θ. (367.) Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προΰπεμψεν. Ubi Schol. ἰσχυρῶς συναρμόζοντος καὶ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. Od. Λ. (276.) Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο πρασεμεῖσα. Vide et Theocr. [Moschum] in Megara [86. "Heyn. Hom. 5, 478. 6, 447." Schæf. Mss. Phot. Πυλάρτας· δούλον ὄνομα. Πυλάρτον· τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος.]

Πυλουρὸς, Portæ custos, Janitor, [et Janitrix, Gl.] ὁ οὐρὼν τὴν πύλην, Herod. (3, 72. 118. 140.) Qua signif. ET Πυλωρός: illud ab οὐρέω, hoc ab ὠρέω, utroque significante Custodio, φυλάσσω. Proprie Urbis portarum custodiæ præfectus, Cui urbis portarum custodia demandata est, (nam secundum Aristot. quoque, Polit. 6., sunt πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμεληταὶ,) sicut θυρωρὸς Qui in domo aliqua hominis locupletis januæ præfectus est: Lat. Janitor, Ostiarius. || Πυλωρὸς dicitur etiam Meatus ventriculi inferior, per quem excrementa e ventriculo in intestinum emittuntur. Cum enim ima ventriculi pars paulum in dexteriorem partem conversa, in summum intestinum coarctatur, juncturam hanc πυλωρὸν Græci vocant: quoniam portæ modo in inferiores partes ea, quæ excreturi sumus, emittit: ut inter alia annotat Gorr., qui etiam addit, πυλωρὸν angustiorem multo factum esse quam os ventriculi superius, quod στόμαχος dicitur. Desumsit autem ea e Celso, 4, 1. Gal. dicit esse πυθμένα τῆς κοιλίας: Ruf. Ephes. τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν, ut et J. Poll. 2. Rursum Celsus Portam ventriculi dicit, cum de cœliaco morbo loquens, ait, In porta ventriculi consistit. [" Ad Lucian. 1, 413." Schæf. Mss. "Adj., Opp. K. 4, 382." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Πυλώριον, τὸ, Domicilium τοῦ πυλωροῦ, Cella τοῦ πυλωροῦ, ut Vitruv. 6, 9. dicit Cella ostiarii. Πυλωρέω, Sum πυλωρὸς, Portæ custodiæ præsum, Portæ custodiendæ cura mihi demandata est, J. Poll. 1. Τὸ δὲ τοῦ πυλωρροῦντος οἴκημα, πυλώριον, [Hippocr. Epist. 1289. Γλῶσσα πυλωρεῦσα τὴν γεῦσιν. "Πυλωρῶν πάντας vulgo legebatur ap. Athen. p. 4., ubi nunc rectius πολυωρῶν." Schw. Mss. "Ad Lucian. 1, 413." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 671." Wakef. Mss.] Pro πυλωρὸς vero Poëtæ DICUNT Πυλαωρὸς, Il. Ω. (681.) λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. Et Epigr. 4. ἔοι πυλαωρὸς ἐμεῖο, Sit meus janitor, portæ meæ custos. [Il. X. 69. Manetho 6, 409. "Jacobs. Anth. 12, 212. Heyn. Hom. 8, 213. 251. Valck. Phœn. p. 642." Schæf. Mss. Πυλαωρὸς, Πυλαορὸς, Lobeck. Phryn. 642.] SED ET Πυλαυρὸς pro πυλαωρὸς s. πυλωρὸς usurpatur; nam ap. Hes. legitur, Πυλαυρὸν,

πυλωρός. Cui subjungit, Πυλαωρούς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας. ITEM Πυλευρός: siquidem idem Hes. πυλευρόν exp. πυλωρόν. Πυλοῦχος, Portas sustinens. Apud Joseph. Ant. J. πυλοῦχοι sunt qui interpr. ἀκρωτήρια.

Ἀμφίπυλος, (ὁ, ἡ,) Utrimque portas s. Duas portas habens. Nam Schol. Eur. ἀμφίπυλον exp. τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους: unam equidem αὐθεντικὴν, alteram vero, quam Hom. ὀρσοθύρην appellat: in hoc loco Medeæ, (134.) ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω Μελάθρου βοὰν ἕλιον: ut intelligat Locum quendam duas habentem portas. Ἀντίπυλος, Oppositam portam habens. Affertur ex Herod. (2, 148.) Ἀντίπυλοι ἀλλήλησι αὐλαὶ, pro Aulæ portis oppositis altrinsecus. Διαπύλιος, Qui porta effertur. Ex Aristot. Œcon. 2. Τῶν δὲ στρατιωτῶν εἴ τις τελευτήσειε, διαπύλιον ἐπώλει δραχμὴν τοῦ σώματος, pro Vectigalem drachmam pro corpore efferendo imperabat. Et Hes. scribit διαπυλῶν, sic enim ap. eum legitur, fuisse Vectigalis quoddam genus ap. Athenienses: fortasse quod persolvebatur, cum aliquid portis efferretur aut in eas inferretur. [* Διαπύλιον, Gl. Portorium.] "Δίπυλον, Hesy- B "chio est ὑπερῷον. Sonat tamen potius Duas portas "habens. Alioqui est Nom. propr. loci prope Athe- "nas in Plut. Pericle." [* "Δωδεκάπυλος, Jo. Malal. 1, 57." Elberling. Mss.] Ἑκατόμπυλος, Centum portas habens, Thebarum Ægyptiarum epith. ap. Hom., cujus meminit et Plin. 35, 14. ["Ad Diod. S. 2, 565. Heyn. Hom. 5, 611. ad Diod. S. 1, 55. 263. Casaub. ad Inscr. Her. 350. Cren." Schæf. Mss.] SIC Ἑκατοντάπυλος Θήβη in Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 373. ad Diod. S. 1, 263. 2, 218. 565. Brunck. Anal. 2, 300. Casaub. l. c. 349. Fischer. ad Palæph. 87. [illegible]πυλος, Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 5, 663." Schæf. Mss. * Ἐμπύλιος, Orph. Arg. 905. Ἄρτεμις. [illegible]πυλος, Schol. Apoll. Rh. 1, 1174. τὰ ἑξώπυλα μέρη.] Ἑπτάπυλος, Septem portas habens, Thebarum Bœoticarum epith. ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 161.) ἐφ' ἑπτάπυλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι αἴῃ. At Thebæ Ægyptiæ a centum portis celebrantur ab Hom. et aliis Poëtis ac Historicis. ["Wakef. Ion. 899. Eur. Herc. F. 544. Phœn. 79. Jacobs. Anth. 9, 337. Heyn. Hom. 4, 703. Conf. c. ἑπτάπυργος, Porson. Phœn. 1073. Brunck. 760. Valck. ibid." Schæf. Mss.] Εὐρυπυλής, Latas s. Amplas et patulas portas habens, Il. Ψ. (74.) Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Hes. εὐρυπυλὲς exp. μεγαλόπυλον: a NOM. Μεγαλόπυλος, Magnas portas habens. ITEM Εὐρύπυλος dicitur eadem signif. qua εὐρυπυλής: unde ap. Hes. Εὐρυπύλου, πλατείας ἔχοντος πύλας. Apud Suid. vero legitur, Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης. Quod si mendo caret, NOMINATIVUS Εὐρυπύλη significabit Lata porta, Ampla s. Spatiosa porta. [* Καλλίπυλος, Anal. 2, 290. ("ad Charit. 530. Toup. Opusc. 1, 431." Schæf. Mss. * Μακρόπυλος, Eust. et Schol. ad Od. K. 82. Phav. v. Τηλέπυλος. * Μεσόπυλος, unde * Μεσόπυλον, τὸ, Æneas c. 39. * "Μεσοπύλη, Asclepiad. 30." Schæf. Mss. Anal. 1, 217. * Παραπύλη, Nicet. Annal. 14, 5. * Παραπύλιον, Gl. Portella. * Παραπυλὶς, Heliod. 8. p. 394. "Heyn. Hom. 8, 688. ad Charit. 472." Schæf. Mss. * Πολύπυλος, Diod. S. 1. p. 29. ult.] Πρόπυλος SIVE Προπύλαιος, Qui ante portam est. Subst. Πρόπυλον et προπύλαιον, Vestibulum domus, Locus inter portam et viam interjectus. Epigr. ἀνὰ πρόπυλον, In vestibulo. Plut. Pericle, Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, Arcis vestibulum. Herod. (2, 91.) Πρόπυλα τοῦ ἱροῦ, Templi vestibulum. J. Poll. 1. Προπύλαια τοῦ ναοῦ diei scribit, τὴν εἴσοδον, Aditum templi. Vide et Πυλαῖος. [Προπυλαία Ἄρτεμις, Pausan. 1, 38, 6. "Markl. Suppl. 1212. Brunck. Aristoph. 2, 237. Προπύλαιον, ad Diod. S. 1, 77. 109. 504. Toup. Opusc. 2, 240. Valck. Hipp. p. 204. Προπύλαια, T. H. ad Plutum p. 474. Πρόπυλον, Jacobs. Anth. 7, 234. Wakef. Herc. F. 600. Bast Lettre 189. Ruhnk. Ep. Cr. 269. ad Diod. S. 1, 77. 109. Conf. c. πρόθυρον, Jacobs. Anth. 11, 364. Boeckh. ad Sim. p. xl." Schæf. Mss. Hippocr. 1136. Ἐν τοῖς λιθίνοισι προπύλοισι, Cic. Att. 6, 6. cf. 1. * Προπυλὶς, Mathem. Vett. p. 109.] "Προσπύλαιον, "Vestibulum, VV. LL. perperam pro προπ." "Ῥινο- "πύλη, Portula, Posticum, VV. LL. e Polybio, A "(15, 31, 10.) Διά τινος ῥινοπύλης ἐξελθὼν ἧκε: de "Philomene, εὐθέως ἀνοίγεσθαι τὴν ῥινοπύλην, Livius "Portulam appellat, de eodem loquens:" [Polyb. 8, 27, 8. 8, 31, 5. et 8. 8, 32, 6. * Ῥυμοπύλιον, Gl. Portella. * Τετράπυλος, unde * Τετράπυλον, Gl. Quadrivium.] Ὑψίπυλος, Altas portas habens. Unde ap. Hes. Ὑψίπυλον, ὑψηλὰς πύλας ἔχον.

Πυλαῖος exp. Qui extra portas est: ut θυραῖος, Qui foris est. E Cyrillo traditur esse et Mercurii cognomentum, ut i. sit q. προπύλαιος. Dictus autem fuit Προπύλαιος Ἑρμῆς, quem Socrates [teste Paus. 1, 22.] statuit in ingressu s. vestibulo arcis Athenis. Erat et alius, Πρόναος, Protemplaris. ["Heyn. Hom. 4, 418. Lobeck. Aj. p. 354." Schæf. Mss.] AT Πύλαιος, Nom. proprium ap. Hom. [Il. B. 842.]

Πυλαῖος est etiam τοπικόν. NAM Πύλαι ET Θερμόπυλαι dicebatur Locus quidam Græciæ διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις. Unde Πυλαῖος, Qui Pylis oriundus est. Et Πυλαία σύνοδος, Concilium quod Pylis habebatur. B Harpocr. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. ["Ad Diod. S. 2, 129. ad Herod. 599. 605." Schæf. Mss.] Quo qui conveniebant, VOCABANTUR Πυλαγόραι, nimirum διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι: vel, ut in Lex. meo vet., παρὰ τὸ ἐπὶ τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν: nam Oratores ut plurimum eo mittebantur. Idem Harpocr. Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινὲς, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. Verum ὅτι τὶς ἐγίνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας. Hyperides testatur in Epitaphio, et Theopomp. l. 30. ut idem Harpocr. refert. Confirmat eadem et Strabo l. 9. p. 183. ubi inter alia sic scribit, Αἱ μὲν οὖν πρῶται δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις, (sc. ad Amphictyonicum συνέδριον·) ἑκάστη δὲ ἔπεμπε πυλαγόραν· δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις. Quibus subjungit, Τὴν δὲ σύνοδον, Πυλαίαν ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσι. Frequens mentio τῶν Πυλαγορῶν ap. Oratores. Æschin. (69.) Χειροτονη- C θεὶς Πυλαγόρας, Cum Pylagoras creatus esset, h. e., Cum communi suffragio decretum esset ut Pylas ad concilium Amphictyonicum proficisceretur: (71.) Ὅταν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς ἱερομνήμονας συγκαλέσωσι. Sic Dem. (278.) Ἐπελθεῖν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς συνέδρους, καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. ["Brunck. Aristoph. 2, 93. Fr. 250. ad Herod. 605. Πυληγόρος, Πυλαγόρος, ibid." Schæf. Mss.] UNDE Πυλαγορέω, Sum Pylagoras, Pylas ad Amphictyonicum concilium proficiscor, Æschin. (71.) Πυλαγόρας τοὺς εἰσαεὶ πυλαγοροῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας. Ionice vero pro Πυλαγόρας DICITUR Πυληγόρης. Apud Hes. autem, Πυληγόροι, τελῶναι, καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων ἐπιμεληταί. || Rursum παντοδαπὴ πυλαία dicitur Colluvies et congeries omnis generis rerum, cum omnis generis res congeruntur in unum locum, veluti Pylas ad Amphictyonicum concilium e civitatibus diversis confluebant, Plut. Artax. (1.) Κτησίας, εἰ καί τις ἄλλος, μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν. ITEM Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία accipiunt pro Triviali loquacitate, ex eo quod D Thermopylas hominum colluvies confluerit, quos Πυλαϊστὰς vocabant. Et affertur e Plut. Pyrrho (29.) Ταῦτα μέν ἐστι Πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας, pro Hæc Thermopylarum ineptias redolent. Præterea huc referendum censent, quod ap. Suid. LEGITUR, Πυλαιστάτους, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας: quoniam sc. Pylas ad concilium Amphictyonicum confluebant homines ineptissimi, et sæpe de rebus frivolis ac nullius momenti in eo cœtu agitabatur. || Rursum Πυλαία Loci nomen est, i. q. Πύλαι. Sic enim Steph. B. Πύλαι, τόπος Ἀρκαδίας· καὶ Πυλαία. UNDE Πυλαῖτης, Qui inde oriundus est: ET Πυλαιόθεν, E Pylæa. Est et aliud ἐθνικὸν, NIMIRUM Πυλάτης: cujus FEM. Πυλάτις: unde ap. Hes. Πυλάτιδες ἀγοραὶ, ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει: [vide Soph. Tr. 640.] ita ut Πυλάτις ἀγορὰ i. sit q. Πυλαία σύνοδος, s. ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. In quo concilio Cereri quoque Amphi-

ctyonidi sacra faciebant οἱ Πυλαγόραι, ut Strabo refert in l. quem attuli. Ea autem sacra vocabantur Πυλαῖα: ut ap. Steph. B. Λέγεται δὲ καὶ Πυλαῖα οὐδετέρως ἐπὶ τῆς θυσίας. At Πυλαῖτις, Minerva cognominata est, ut refert Greg. Gyrald., quod in portis urbium appingeretur: [" Lycophr. 356." Kall. Mss. "Πυλαία, Ceres, Jacobs. Anth. 7, 275. * Πυλαιαστής, Toup. Opusc. 1, 392. * Πύλιος, 490." Schæf. Mss.]

[* "Πυλητής, Theod. Prodr. 18." Elberling. Mss.]

Πυλών, ῶνος, ὁ, Atrium, Bud. ap. Aristot. de Mundo, ubi de regia Persarum loquitur, Πυλῶνες δὲ πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων: ubi nota diversa esse πρόπυλα s. προπύλαια et πυλῶνας, ut et ap. J. Poll. 1. ubi πυλῶνα et θυρῶνα idem esse ait. Idem Bud. interpr. etiam Vestibulum, ap. Lucian. (1, 61.) Ὅταν οἱ κόλακες τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι. Et ap. Eund. rursus, (473.) Ἡλίκον ἐφύσα τότε ἥνικα ἔωθεν πολλοὶ ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν. Itidem Act. 12, (13.) Κρούσαντος τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, exp. Pulsante ostium vestibuli. Alii accipiunt pro πύλη, Porta, Ostium, Fores, ut in Epigr. τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ, Foribus autem usum præstat tuditis s. mallei quo pulsantur: de adunco naso. Et ap. Lucian. (1, 750.) Πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ut πυλὼν hic sit i. q. προπύλαιον s. εἴσοδος, Aditus domus. Sed videtur πυλὼν potius dici Porta ampla, s. Amplior majorque domus porta. Athen. 5. Τετράθυρος ἔφερεν εἰς αὐτὴν πυλών. ["Ad Lucian. 1, 46. 2, 243. Mœris p. 88. et n." Schæf. Mss.] Poetice Πυλεὼν dicitur pro πυλὼν, Opp. K. 3, (419.) πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο, Portas mortis, τας ᾅδου πύλας, ut alii Poetæ appellant, vel etiam Vestibulum atrii Plutonis. ["Callim. 1. p. 556. Eratosth. Scol. 2. Jacobs. Anth. 9, 488. Wakef. S. Cr. 4, 248. Ruhnk. Ep. Cr. 269. ad Mœr. 88. Toup. Opusc. 1, 302." Schæf. Mss.]

Πυλὶς, ίδος, ἡ, Portula. J. Poll. 9. inter Partes urbis numerat πύλας et πυλίδας: quibus ἐφεστηκότας vocari Πυλωροὺς ait. Utroque simul, et primitivo et dimin., utitur Thuc. 4, (111.) p. 157. Ὡς αὐτοῖς ἥ τε πυλὶς διῃρητο, καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 5.) Διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιέναι. Videtur autem πυλὶς in mœnibus id esse respectu πύλης, quod in domo aliqua θυρὶς respectu θύρας. ["Heind. ad Plat. Lys. p. 3." Schæf. Mss.]

Πυλόω, Portis munio s. claudo, Xen. Ἑλλ. (5, 4, 34.) p. 334. Ἐπύλωσάν τε τὸν Πειραιᾶ, ναῦς τε ἐναυπηγοῦντο, [Aristoph. Ὄρν. 1158.] Πύλωμα, τὸ, Porta, i. q. πύλη, s. Janua. Eur. Phœn. [1120. Hipp. 808. Hel. 795. * Πυλωτὸς, unde] Ἀπύλωτος, Qui porta munitus s. clausus non est, muniri claudique non potest, obserari et obstrui nequit, Aristoph. B. (838.) de Æschylo, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα. Qui versus a Gell. quoque citatur 1, 15. unde quæ citavi, habes supra in Ἀάλος. ["Ἀ. στόμα, Suid. v. Ἀθύρωτον, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 178. 2, 14." Kall. Mss.]

[* Πυλιὰς, Aristeas de 70 Interprr. 254. Dale.]

¶ Πύλος pro πύλη, ut χόλος pro χολὴ, τῖμος pro τιμὴ, aliaque similia ap. Eust., citantem ex Hom. (Il. E. 397.) Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, i. e. ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ, inquit, s. ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ βαλὼν τὰν ᾅδην ὁ Ἡρακλῆς. || Alioqui Πύλος, Urbis nomen est, Nestoris nomine claræ, Od. Φ. 108. Πύλον ἱερῆς. Alibi Πύλος ἠγαθέη, item et Πύλου ἠμαθόεντος, Hesiod. Ἀ. (360.) Sed annot. Eust. hoc adj. masculinum ἠμαθόεντος non obstare quin Πύλος fem. genere accipiatur, veluti nec cum dicitur κλυτὸς Ἱπποδάμεια et ὀλοώτατος ὀδμή: præcedens autem πύλος Pro porta, masc. generis esse. ["Heyn. Hom. 5, 79. 561. 710. Musgr. Iph. A. 1151. De genere, ad Paus. 379." Schæf. Mss.] Inde Πυλοιγενὴς, Pylo ortus s. oriundus, In urbe Pylo natus, Il. B. 54. Νεστορέη παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος, i. e. ἐν τῇ Πύλῳ γεγενημένου. Il. Ψ. (303.) Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. Alii scribunt Πυληγενὴς: sed Eust. alteram scripturam agnoscit, eaque et in Hom. meo Ms. extat.

" Πύλιγγες, Hesychio αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες: item " ἴουλοι, βόστρυχοι, κίκινοι."

" Πυλωλάκτας, ap. Hes. κακῶν μεστοὺς, Malorum " plenos."

" ΠΥΜΑΤΟΣ, i. q. ἔσχατος, sed Poeticum; h. e. " Extremus, Ultimus, Postremus. Pro Extremus, " Il. Δ. (254.) πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας. Sic Arat. " (448.) πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος, Extre- " mæ. Et rursum (304.) πυμάτης ἐπὶ νυκτὸς, Extre- " ma s. præcipiti nocte, Cic. Pro Ultimus, Postre- " mus, Il. Ψ. (373.) πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες " ἵπποι. Idem πύματον et πύματα adverbialiter " usurpat pro Extremum, Ultimum, Postremum; et " quidem juncta cum synonymis ὕστατον et ὕστατα. " Od. Υ. (116.) Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον " ἤματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαΐτ' ἐρα- " τεινήν: Δ. (685.) Ὕστατα καὶ πύματα νυν ἐνθάδε " δειπνήσειαν. Sic rursum Υ. (13.) Ἦ ἔτ' ἐῷ μνη- " στῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι Ὕστατα καὶ πύματα." [Passow ducit ἀπὸ τοῦ πυθμὴν, quasi πύθματος. " Ad Charit. 424. Heyn. Hom. 6, 95. 255. 476. Πύματόν τε καὶ ὕστατον, Ilgen. ad Hymn. 431. * Πυματηγόρος, Jacobs. ad Anth. Palat. 444." Schæf. Mss. Greg. Naz. Epigr. 206.] " Πύγματος, Hesychio ἔσχατος, " ὕστατος, qui et πύματος."

" ΠΥΝΔΑΞ, ακος, ὁ, Fundum, i. q. πυθμὴν, iti- " demque ἀπυνδάκωτος idem ac ἀπύθμενος, Fundo " carens. Apud Aristot. vero Probl. ἀμφορέως τὸν " πύνδακα ἀφελὼν Gaza vertit, Amphoræ detracto " operculo, cum idem Philosophus immediate sub- " jungat, διὰ τοῦ πυθμένος, manifestum inter πύνδακα " et πυθμένα faciens discrimen." ["Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. * Πυνδακόω, Πυνδακωτὸς, unde] " Ἀπυνδάκωτος, Fundo " nullo instructus, Fundum non habens, ἀπύθμενος: " ut ἀπυνδάκωτος κύλιξ, quod e Soph. habes in Τρα- " πεζόω. Hes. quoque tradit Sophoclem Tripto- " lemo ἀπυνδάκωτος posuisse pro ἀπύθμενος: in Iphig. " autem πύνδακα τοῦ ξίφους vocasse τὴν λαβὴν, Ansam " s. Capulum; nam ut calix fundo, ita gladius ma- " nubrio teneri solet." ["Fischer. ad Rhetor. 237. ad Lucian. 2, 336. Brunck. Soph. 3, 501. (Lex. Soph.)" Schæf. Mss.] " Ἀπινδάκοτος, ap. J. Poll. et " in VV. LL. perperam scriptum pro ἀπυνδάκωτος." [* Εὐπυνδάκωτος, Lucian. Lexiph. 13. et n.]

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, Audio, Intelligo: aliquando etiam Cognosco, Rescisco, Certior fio. Fut. mutuatur a verbo Πεύθομαι, (quo et ipso Hom. interdum utitur) aor. 2 et præt. pass., vel a verbo Πύθομαι quod habet Hes., vel ab illo πεύθομαι, abjiciendo ε. Dicitur enim πεύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι. Od. P. (592.) προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, Ne ceteri audirent et intelligerent, Ψ. (40.) Οὐκ ἰδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκουσα, Non vidi, non audivi e quoquam, Il. N. (670.) Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη, Hector non intellexerat, resciverat, sc. acrem pugnam committi: B. (119.) Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Turpe istud posteris quoque auditu, h. e. vel posteri istud audire et cognoscere erubescent. Et in Epist. Philippi ap. Dem. Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Ut fando audivi, Ut accepi, fando accepi, fama et auditione accepi. Sic enim Plaut. Cic. Rursum Hom. alicubi dicit πυνθάνομαι ἀκούων: aliunde autem affertur πυνθάνομαι ἀκοῇ. Interdum additur præp. διὰ, et frequentius παρὰ, Æschin. Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι, Cognosco et rescisco per exploratores, Isocr. Πυθόμενοι παρ' αὐτοῦ, Cum ex eo cognovisset, Ab eo edoctus. Sic e Xen. (Κ. Π. 1, 6, 19.) Πυνθάνομαι παρὰ θεῶν, A diis factus sum certior, s. edoctus sum. Rursum Isocr. in Busir. Enc. Παρ' ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα, Ab aliis fando accepi. Interdum cum infin. construitur,

Isocr., Τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι, Æschin. c. Ctes. Καίτοι πυνθάνομαί γ' αὐτὸν μέλλειν λέγειν ὡς οὐ δίκαια ποιῶ, Audivi eum dicturum, Intellexi, Cognovi. Et cum partic. e Plat. Ep. Πυνθάνομαί σε ἀγαθὸν ὄντα. Interdum cum accus., ut Od. Π. (411.) Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον, Isocr. Paneg. Πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, Certiores facti de bello Attico, Dem. Ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλὴν, Cognita et intellecta fraude, Plato Charm. Οὐ γάρ τοί πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα, Neque enim dum omnia liquido intelleximus. Hunc vero accus. præcedit interdum διὰ, vel παρὰ cum suo gen., interdum gen. solus, omissa præp. Prioris modi hæc sunt exempla: Æschin. Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι τοῦτο, Dem. Πυνθάνομαι παρὰ σοῦ τοῦτο, Audio hoc e te, E te cognosco, Xen. (K. Π. 4, 1, 2.) Πυνθάνομαι τοῦτο παρ' ἄλλων, De hoc ab aliis certior fio. Sic Plut. Camillo, Πυθόμενος ταῦτα παρὰ τῶν κατασκόπων, De his per speculatores certior factus. Posterioris modi non minus frequentia exempla occurrunt. Aristoph. (B. 1417.) φέρε πύθεσθέ μου ταδί, Audite hæc e me. Idem, πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, E te res cognosco. Plut. Numa, Θαυμάσιον τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μουσῶν, E musis audivisse. Sine accus. Æschin. Ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην, De patre, i. e. E patre. Sic et Dem. πυνθάνομαί σε, E te audio. Alioqui cum gen. solo constructum ponitur pro πυνθάνομαι περὶ, Od. Λ. (504.) Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι, De Peleo nihil intellexi, audivi, Nihil ad me perlatum est de Peleo: Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, Sed tibi de Neoptolemo filio verissime omnia exponam quæ cognovi. Quibus verbis respondet isti petitioni, Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι: et isti, Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγανοῦ μῦθον ἔνισπε. Quibus in ll. ante genitivum subauditur περί. Sic Od. N. (256.) Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, De Ithaca audiebam. Itidem e Xen. Ἐπεὶ πύθοιτο τοῦ φρουρίου, Ubi intellexerit rem de castello. Thuc. plene dixit 1, (95.) p. 31. Ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, Iis de rebus quas audierant. || Πυνθάνομαι, Interrogo, Quæro, Percontor, Sciscitor; interdum redditur etiam Consulo, Peto. Synes. Ep. 39. Πυνθάνομαι τοίνυν εἴπερ μενεῖς ἥξοντα, Interrogo igitur an expectaturus sis meum adventum, Plut. Demetrio (27.) p. 1651. meæ Ed. Τοῦ Δημητρίου πυθομένου, Τί σοι δοκεῖ; Sciscitato Demetrio quid ipsi videretur de Lamia tibiam inflante. Idem in Cic. p. 1618. Πυνθάνεσθαι τίνων εἴη γονέων. Idem rursus in Demetrio (28.) cum gen. p. 1652. Αὐτοῦ πυθέσθαι πότε μέλλουσιν ἀναζευγνύειν, Ex ipso quæsivisse. Xen. K. Π. 1, (4, 7.) p. 9. Τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαρροῦντα διώκειν, Sciscitabatur s. Petebat ex iis qui sequebantur. Aristoph. quoque accus. addit, (N. 482.) βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, Pauca abs te petere volo. Nisi malis E te scire cupio, cognoscere volo. E Schol. autem Aristoph. Πυνθάνομαι τὸν ἄνδρα πάντων, pro Ab omnibus sciscitor de viro. Hisce in ll. ante genitivum subaudiendum est παρὰ, quod Æschin. addidit, cum dixit, Πύθου παρ' αὐτῶν διὰ τί, Quære ex eis cur, Sciscitare ab iis cur. E Plut. autem, Πυνθάνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, De eisdem rebus consulo. Idem cum accus. in Antonio (71.) p. 1736. meæ Ed. Ἀπημάντου δὲ θαυμάσαντος, καὶ πυθομένου τὴν αἰτίαν. Posteriorem autem huic πυνθάνομαι locum dedi, quod ejus exempla ap. Hom., utpote antiquiorem ceteris, non repererim. "Πυθέσθαι, Audisse, Cognovisse, a πυνθάνο-"μαι s. πεύθομαι, a quo et Πύθεν, Ionice pro πύθον, "in aor. 2. med." "Πυθοίατο, Ionice pro πύθοιντο, a "πεύθομαι s. πύθομαι." [Πύθεσκε, Ionice pro ἔπυθε, Apoll. Rh. 4, 1530. "Πυνθάνομαι, ad Charit. 617. 634. Pauw. ad Anacr. p. 281. Wakef. Trach. 292. ad Herod. 655. 695. ad Anton. Lib. 180. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 243. Fischer. ad Palæph. 10. 113. Ammon. 57. 59. Valck. Anim. 238. Eran. Philo 167. ad Od. B. 315. An Obedio? ad Il. K. 57. Wolf. Proleg. 34. Conf. c. πείθομαι, ad Phalar. 265. ad Charit. 634. 659. 700. Markl. Iph. p. 159. Musgr. Heracl. 1037. ad Diod. S. 1, 597. De constr., Heyn. Hom. 6, 18. 7, 67. Il. N. 521. ad Diod. S. 2, 563. Xen. Mem. 1, 1, 9. Pierson. Veris. 80. Toup. Emendd. 1, 414. ad Charit. 216. Wolf. Prol. Hom. 34. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. ad Phœn. p. 224. Π. ὑπέρ τινος, Argum. Eur. Or. Πυθέσθαι pro ἀκοῦσαι, Heyn. Hom. 4, 215. 6, 79. Πέπυσμαι, ad Xen. Mem. 2, 6, 31. Πευσοῦμαι, Brunck. ad Hipp. p. 377. Πεπύθωμαι, Wassenb. ad Hom. 106. Πεπύθωνται, Heyn. Hom. 5, 342. 6, 79. Πύθομαι, Sylb. ad Paus. 199. Zeun. ad Xen. K. Π. 221." Schæf. Mss. Πυνθάνομαί τί τινος, Aristoph. Ὄρν. 1120. Il. P. 408. Od. K. 537. Πεπύθοιο, pro πύθοιο, πύθου, Nicander Θ. 935. "A πύνθος aut πύθος, quod idem atque βυθὸς et Fundus, proprie Fundum rei pede, aut conto, aut plumbato, explorare." Ernesti. Sic Lat. Percontor, a conto. Vide Voss. Etym. LL. v. Cunctum.]

Est etiam aliquis usus VERBI Πεύθομαι, ut Od. P. (592.) προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, pro πεύθοιντο s. πυνθάνοιντο: Π. (411.) Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Hesiod. cum gen., Θ. (463.) Πεύθετο γὰρ γαίης, Audiebat enim a terra. Participio futuri temporis πευσόμενος, Hom. rursum utitur Od. A. (281.) Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Cognituris et auditurus de patre. Sic Od. O. (270.) Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. Nisi malis hic accipere pro Sciscitaturus, Percontaturus, Percontando exploraturus. Schol. exp. ἀκουσόμενος, Auditurus, Ut audirem et cognoscerem aliquid de reditu patris. Pro Cognosco s. Novi Lascaris usus esse dicitur: e quo affertur πεύθεαι Ἀνδραγάθην; pro Nosti Andragatham? || Pro Sciscitor usus est Apoll. Rh. 2, (186.) Θέσφατα πευθόμενοι. Ubi etiam interpretari potes Consulentes. Affertur cum μετὰ quoque, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, pro De tua fama sciscitaturus. Et Od. (B. 360.) πευσόμενος νόστον, pro De reditu percontaturus: verum ibi Schol. exp. ἀκουσόμενος. Hes. quoque πεύσομαι exp. non solum ἀκούσω, μάθω, sed etiam ἐρωτήσω, ἐρευνήσω: itidemque Suid. Πεύσῃ, ἀκούσεις, μαθήσῃ, ἐρωτήσεις. ["Eur. Iph. A. 1138. Sylb. ad Paus. 199. Musgr. Herc. F. 1421. Antip. Sid. 104. Diod. Zon. 8. Brunck. Apoll. Rh. 194. Heyn. Hom. 6, 118. 207. Cum gen., Antip. Sid. 7. Thess. 52. Wakef. S. Cr. 4, 112. Cum accus. loci, Heyn. Hom. 7, 236." Schæf. Mss. * "Πυστέον, Plato Soph. 32. (p. 244.)" Boiss. Mss.] UNDE Πεῦσις, ἡ, Interrogatio, Percontatio, Synes. Ep. 67. Πεῦσιν περὶ Παύλου προτεῖναι τῷ δήμῳ, Interrogationem de Paulo proposuisse populo. Ead. Ep. Ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως. Itidem Philo V. M. 3. Τὰ δ' ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, Partim per interrogationem et responsionem. || Πεύσεις, Nuntii sermones, e Phalar. Ep. Id autem pertinet ad πυνθάνομαι, s. πεύθομαι, quod significat Fando accipio, Fama et auditione cognosco. ["Ammon. 58. Eran. Philo 167. Lennep. Phal. 176." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 728. * Πεύστης, Gl. Percunctator.] Πευστικὸς, Interrogativus, ἐρωτηματικὸς, Gaza. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 215." Schæf. Mss. Schol. Il. B. 565. * Πευστικῶς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 328. 624. "Acta Jun. Bacchi p. 93." Boiss. Mss.] AT Πευστηρία, ἡ, in extispicina dici volunt Inquisitionem atque interrogationem, ut fit ap. Eur. El. [835. q. v. derivata est a * Πευστὴρ, signif. i. q. πεύστης.] Apud Hes. legitur ETIAM Πευστὸς, quod exp. ὑπήκοος: ac si πεύθομαι idem etiam foret cum πείθομαι, et πευστὸς idem cum πειθήνιος. A præs. autem πεύθομαι EST Πευθὴν, Percontator, Explorator, Sciscitator, Emissarius, etiam Auscultator, Bud. e Luciano 181 (=2, 244.) Πευθῆνας μέν τοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ: 173 (=197.) Ὅσγε σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχων καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασι. Utitur et Herod. Apud Hes. legitur, Πευθῆνες, πιστοὶ, περίεργοι. ITEM Πεύθη, Eid. πεῦσις, ἐρώτησις, Interrogatio, Percontatio. Ἀπευθὴς, i. q. ἄπυστος, De quo fama et auditione nihil accepimus, Od. Γ. (88.) Πευθόμεθ' ἤχι ἕκαστος (eorum sc. qui Trojam profecti fuerunt,)

ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ· Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, i. e. ἀνήκουστον. Pro quo A. (242.) dicit, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. Suidas ἀπευθὴς exp. ἄφημος: Hes. οὐδὲν ἀκούσας: quem usum habet et ἄπυστος. || Rursum Suid. ἀπευθέες exp. ἄπειροι, ἀπαίδευτοι: nam ἡ παιδεία est ex auditu, et πεύσει percipitur. [Od. Γ. 184.] Apud Hes. legitur ETIAM Ἄπευθος, ἀνήκοος, ἢ ἀπαθὴς ὧν παντὸς κακοῦ. [* Βραδυπευθὴς, Nonn. Jo. 59, 2. φωνή. * Νηπευθὴς, Orac. ap. Macrob. Saturn. 1, 18. ὄργια νηπευθέα, Orgia infanda.] "Νηπυθὲς, Hesychio ἄπευστον, Inauditum." Πολυπευθὴς, Multa sciscitans, Quo multa interrogantur, ut ἡμέρα, Dies quo multi sciscitatum oracula proficiscuntur, [Plut. 7, 175.] Φιλοπευθὴς, Qui sciscitari et percontari amat, ideoque Discendi cupidus, φιλομαθὴς, etiam Curiosus sciscitator, ["Nonn. Jo. 1, 181." Wakef. Mss.] Est et aliud compositorum genus, sc. a tertia persona præteriti passivi, UT Ἄπευστος, idem significans cum ἀπευθὴς, "s. ἄπευθος," et ἄπυστος. Hes. exp. ἀνήκοος, "Inauditus, De quo "nihil auditu compertum habemus: quo sensu Hom. B "dicit ἀνάπυστος." [* Πολύπευστος, unde * "Πολυπευστέω, Multum sciscitor, Const. Apost. (3, 14.) p. 286." Wakef. Mss.] SIC Φιλόπευστος i. q. φιλοπευθὴς, ἡδέως μανθάνων, περίεργος, Suid. [* Φιλοπεύστης, Gl. Sciscitator, Ptolem. Tetrab. 160.] Φιλοπευστέω, Libens audio vel sciscitor: ut Hes. φιλοπευστοῦντα exp. ἡδέως ἀκούοντα ἢ ἐρωτῶντα. Idem tamen φιλοπευστεῖν simpliciter etiam accipit pro ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾶν. Suidas φιλοπευστεῖν exp. etiam * φιλοπραγμονεῖν: ut sit Curiosum esse in sciscitando. [Polyb. 3, 59, 6.] UNDE Φιλοπευστία, ἡ, Amor et studium sciscitandi, πολυμαθία, Curiositas. [Plut. 8, 58. * Φιλοπευστικὸς, Lobeck. Phryn. 128.]

Πύσμα, τὸ, Quæsitum, Quæstio, Interrogatio, Hesychio ἐρώτησις, πεῦσις, Plut. de Orac. Pyth. Γλώσσας ἐπάγειν πύσμασιν ἁπλῆς καὶ συντόμου δεομένοις ἀποκρίσεως. Apud Aquilam est Figura orationis. Quæsitum interpr., et ab interrogato, (quod est ἐρώτημα) eo differre scribit, quod ad interrogatum una voce tantum responderi potest, vel a negante vel a C confitente: quæsito autem occurri non nisi pluribus potest: hoc modo, si dicas, Qua igitur ratione bellum geremus? quæ auxilia nobis parata erunt? quis erit, qui subvenire volet, cum tam acerbe socios tractarimus? ["Reiz. Acc. p. 60." Schæf. Mss.] Πυσματικὸς, ut ἐρώτησις, Percunctatoria interrogatio, vel sciscitativa, ut Bud. ap. Ammon. περὶ Ἑρμην. interpr., qui πυσματικὴν ἐρώτησιν esse dicit, ὅταν λόγου πλείονος δεῖ τῷ ἐρωτωμένῳ πρὸς τὴν ἀπόκρισιν: quippe quæ ἐρώτησις sit τῶν διδαχθῆναι περί τινος βουλομένων, ut cum quæritur cur magnes attrahat ferrum. Dialecticæ autem ἐρωτήσει, veluti simpliciori, sufficit solum ναὶ et οὔ. Vide locum Ammonii ap. Bud. 461. [Etym. M. * Πυσματικῶς, Schol. Soph. Œd. C. 3.]

[* "Πύστης, an sic leg., ad Lucian. 2, 197." Schæf. Mss.]

Πύστις, εως, ἡ, i. q. πεῦσις, i. e. Auditio, Fama, Thuc. 3. Πύστει τῶν προγεγενημένων, Cum fando accepissent, Cum fama et auditione accepissent, ut D Cic. loquitur: (1, 136.) Διωκόμενος κατὰ πύστιν οἷ χωροίη, Cum persequerentur eum πευθῆνες, qui sciscitarentur quo iret; etiam Qui fama et auditione cognoscerent, quo proficisceretur. Nisi malis πύστιν hic accipere pro Sciscitatione, Percontatione: quemadmodum Hes. quoque πύστις exp. nou solum ἀκοὴ, ἀγγελία, sed etiam ἐρώτησις: item et πειθὼ, ut πευστὸς exp. ὑπήκοος. ["Ad Dionys. H. 1, 211. Gesner. Ind. Orph., Toup. Opusc. 1, 142. 285. Lennep. ad Phal. 176." Schæf. Mss. Philippus Epigr. 9. Lobeck. Phryn. 728.]

[* Πυστὸς, Schol. Æsch. Pr. 916.] Ἄπυστος, ὁ, ἡ, Fando inauditus, Plin.; Ne fando quidem auditus, Ciceroni. Item aliquis οἴχετ' ἄπυστος, Qui ita abit, ut de eo fama et auditione nihil cognosci queat, ita ut nihil postea de ipso audiatur: ut Penelopæ suus Ulysses Od. A. (242.) Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, Schol. exp. ἀνήκουστος. || Activam quoque signif. habet, significans Qui fando non audivit et cognovit, Qui A fama et auditione non accepit, s. Qui non audivit, Od. E. (127.) οὐδὲ δὴ ἦεν ἄπυστος Ζεὺς, Δ. (675.) cum gen. Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον. ["Toup. Opusc. 2, 111. ad Charit. 402. (592.) Marcellus 16. Callim. 1. p. 536. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi." Schæf. Mss.] UNDE Πανάπυστος, Prorsus inauditus, De quo nihil prorsus cognosci potest fama et auditione, etiam Qui nihil prorsus audivit et cognovit, Omnino ἄπυστος, Suidæ ἀνήκοος. * Νήπυστος, Nonn. D. 11, 306. * Πάμπυστος, Orac. Sibyll. 7. p. 672.] Περίπυστος, Fama circumquaque notus, Fando passim cognitus, Celebris, ut, κάλλει περίπυστος ἀκοιτις. Ex Epigr. affertur περίπυστον ὄνειαρ, sine expositione; at Suid. περίπυστον exp. ἐξάκουστον, διαβόητον. [Schol. Æsch. Pr. 916. "Bast Lettre 204. Abresch. Lectt. Aristæn. 130. 230." Schæf. Mss. * Πολύπυστος, Schol. Nicandri Ἀ. 301.] Φιλόπυστος, i. q. φιλόπευστος et φιλοπευθὴς, φιλοπράγμων, Hes. ut φιλόπευστος Suidæ περίεργος. [* Φιλοπυστέω, Justin. M. B 266.]

[* Πυστιάω, Plut. 7, 174. Ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ. Phot. Πυστιᾶσθαι· πυνθάνεσθαι. Hes. Ἐπυστιᾶτο· ἐπυνθάνετο.]

[* Ἀμφιπυνθάνομαι, Quint. Sm. 1, 374.]

Ἀναπυνθάνομαι, i. q. simplex πυνθάνομαι, Interrogo, Sciscitor, Percontor, Herod. Ἀναπυνθάνομαι τὸν ποιήσαντα, pro περὶ τοῦ ποιήσαντος, Percontor de eo qui fecit. ["Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 309. (6, 7, 1.) Toup. Opusc. 1, 262. Athen. 1. p. 5." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 693. * Ἀναπεύθομαι, unde * Ἀνάπευσις, Dorv. ad Charit. 374=289.] Ἀνάπυστος, ὁ, ἡ, Pervulgatus, Pervagatus, Hominum sermonibus vel rumoribus celebris, Passim auditus, Omnibus notus, περίπυστος: ut, Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο, Suid. Et Od. Λ. (273.) ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, Decantata hominum sermone et pervagata, Bud.: Eust. ἀνάπυστος dici vult κατὰ στέρησιν τοῦ ἄπυστος, inserto ν euphoniæ gratia, ut in ἀνάπηρος. Sed malui ego ab ἀναπυνθάνομαι derivare. || Hes. C Ἀνάπυστα ex Heliodoro exp. * ἀνάγγελτα, ἔκδηλα, ἐξάκουστα, itidemque Suid. ἔκπυστα, δῆλα, item et φανερὰ, ἀναφανδά. Idem tamen accipit etiam pro ἀνήκοα, * ἀνεξάκουστα, ἀνεκλάλητα: quemadmodum et Suid. ἀνάπυστον pro ἀνήκοον. ITIDEMQUE Ἀνέκπευστα idem Hes. exp. non modo ἔκδηλα, ἐξάκουστα, verum et ἀνεκλάλητα, ἄῤῥητα. Sed perperam ap. eum SCRIPTUM Ἀνάπαυστα, ET Ἀνάπτυστα. SIC Ἀνάπνευστος ET Ἀνάπταιστος pro ἄπνευστος et ἄπταιστος usurpari, suis locis docui. [Herod. 6, 64. 66. 9, 109. "Ad Charit. 316." Schæf. Mss.] "Ἀνήπυ-"στος, i. q. ἀνάπυστος, h. e. ἀνήκουστος, s. potius "Prorsus ἀνήκουστος et inauditus: qua de re in "Ἀνάεδνος: ut et Varin. Ἀνήπυστον, τὸ ἀνήκουστον· "ἀνύποιστον δὲ, τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον, διὰ "τῆς οι διφθόγγου. Ubi nota hoc ἀνύποιστος pro Nou "sufferendus, Intolerabilis." [Lobeck. Phryn. 701. 728.]

[* Ἀντιπυνθάνομαι, Vicissim interrogo, Xen. Ἑλλ. 3, 4, 10. Morus conj. ἀναπ.]

D Ἀποπυνθάνομαι, Sciscitor ex aliquo, Interrogo, ex Epicteto, [Herod. 3, 154.]

Διαπυνθάνομαι, Intelligo, Cognosco, e Plat. de LL. || Sciscitor, Percontor: unde διαπυνθάνεται, ἐρωτᾷ, Hes. Suid. ["Ad Charit. 670." Schæf. Mss. "Plato Theage 2." Boiss. Mss. * Διαπεύθομαι, Æsch. Ag. 816.] Διάπυστος, Auditus et intellectus, Notus: ut ἀνάπυστος et περίπυστος. Herodian. 2, (12, 4.) Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, Ubi populus ea audivit et intellexit. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 130." Schæf. Mss.]

Ἐκπυνθάνομαι, Audio ex aliquo, simpl. Audio, Cognosco, Intelligo, ut πυνθάνομαι. FUT. Ἐκπεύσομαι: Soph. (Aj. 215.) Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει, Audies morti par malum, ἀκούσει, (Œd. C. 206.) Item Sciscitor et percontor ex aliquo; simpl. Percontor, Sciscitor: Ἐκπυθόμενος τοὔνομα, Percontatus nomen. ["Ad Corn. Nep. p. 322." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 618. * Ἐκπεύθομαι, Pers. 959.] Ἔκπυστος, Exauditus, s. potius Evulgatus, Cognitus, Fando co-

gnitus, Synes. Ep. 143. Μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι, Non evulgare. Itidem Herodian. 2, (7, 10.) Ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς. Similiter aliquid ἔκπυστον γίνεται, cum sc. Evulgatur. Thuc. 4, (70.) p. 144. et 8, (42.) p. 275. Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι. Sic Herodian. 3, (12, 14.) Πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τῷ δήμῳ. Ubi nota dat.: cum quo jungitur et ap. Plut. Camillo, Ὥστε κἀκείνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, Ita ut ad illos quoque rumor perferretur de clade ad paludem accepta. Rursum Thuc. Ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι, Multitudini efferri s. evulgari, A multitudine audiri. Item 3, (30.) p. 92. dixit etiam, Ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μιτυλήνην, πρὶν ἔκπυστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν, Antequam rumor spargatur de nostris consiliis, Antequam adventus noster divulgetur; nam inopinantes Mitylenæos invadere et opprimere animus eis est. Schol. exp. φανερούς. ["Ad Charit. 316. Abresch. Lectt. Aristæn. 130. Bergler. ad Alciphr. 208." Schæf. Mss. * Ἀνέκπυστος, Joseph. Ant. J. 17, 11, 2.]

[* Ἐπιπυνθάνομαι, Herodis Attici Dedic. Triop. 32. Aristoph. Λ. 517. "Brunck. Anal. 2, 301." Schæf. Mss.]

[* Μεταπυνθάνομαι, Od. N. 415. πενσόμενος μετὰ σὸν κλέος.]

[* "Παραπυνθάνομαι, Audio, Anacr. Od. 118. v. 1240." Kall. Mss.]

Προπυνθάνομαι, Prius audio, intelligo, Præsentisco, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 10.) Προπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος, ἐφθη εἰς τὴν πόλιν ἐσελθών: sc. Κρητός τινος ἐξαγγείλαντος τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. Affertur et PRÆS. Προπύθομαι pro Præscio, Prænosco. [* "Πρόπυστος, Phrynichus Bekkeri p. 61." Boiss. Mss. Osann. Anal. p. 98.]

"Προσπυνθάνομαι, Insuper percontor," [Polyb. 5, 16, 3. "Plut. Alex. 60." Boiss. Mss. * Προσπεύθομαι, Soph. (Ed. C. 122. var. lect.]

[* Συμπυνθάνομαι, Eur. Hel. 334.]

ΠΥΡ, πυρὸς, τὸ, Ignis, Il. O. (597.) et alibi, θεσπιδαὲς πῦρ: B. (455.) πῦρ ἀΐδηλον: Od. Δ. (662.) πυρὶ λαμπετόωντι: Il. X. (374.) πυρὶ κηλέῳ: O. (744.) Σὺν πυρὶ κηλείῳ: (597.) ἀκάματον πῦρ: Il. (Π. 293.) et alibi, αἰθόμενον πῦρ: I. (242.) μαλερὸν πῦρ: O. (605.) et alibi, δλοὸν πῦρ, Θ. (181.) δῆϊον πῦρ. Item αὐτόματον πῦρ, quod sine incentivo exardet: ut ap. Athen. 1. Πῦρ αὐτόματον ἐποίει ἀναφύεσθαι, de quodam θαυματοποιῷ. Et κεραύνιον πῦρ, Fulmineus ignis, Plut. Symp. 4. 7. τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ, ut Athenis, et Romæ ap. Vestales. Necnon πῦρ ἀέναον, Ignis semper fluens, ap. Callim. (H. in Apoll. 83.) ut ῥέειν dicitur ab Aristot. de Vita et Morte, Τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. Unde et Virg. Liquidum ignem dixisse creditur. Et μαλθακὸν πῦρ, in Geop. 18, (21, 1.) de melca, i. e. Lentus ignis, Horat. Languidus ignis, Plin. Item πυρὸς αὐγὴ et σέλας, Il. X. (134.) ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου, Σ. (609.) φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, T. (366.) Ἀμπέσθην, ὡσεί τε πυρὸς σέλας, de oculis: pro quo Od. Δ. (662.) dicit, πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην. Et Il. N. (474.) Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, Od. (T. 446.) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Pro quo Hesiod. Ἀ. (145.) ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς. Itidem (60.) Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο: Θ. (566.) ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. Rursum Od. Π. (290.) πυρὸς ἀϋτμὴ, Il. Ξ. 396. πυρὸς βρόμος: Π. (127.) πυρὸς δῆοιο ἐρωὴ, Od. M. (68.) πυρός τ' ἀλοοῖο θύελλαι, Il. Ψ. (238.) ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Quoadusque ignis vis inhiberetur. At P. (565.) πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, de Hectore: cujus viribus indicat non posse resisti, sicut nec igni furenti. Quibus adde quod legitur Il. Λ. (595.) et P. (366.) μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, de acri et vehementi pugna. Item σπέρμα πυρὸς σώζων, Od. E. (490.) Præterea (X. 493.) Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆϊον, Il. (O. 718.) Οἴσετε πῦρ. Itidem Xen. Ἑλλ. 4, (5, 4.) Φέροντες πῦρ ἐν χύτραις, Aristoph. N. (768.) λίθος — Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sic ἐξάπτειν πῦρ dicitur Incendere s. Accendere ignem. Et passive ap. Plut. (6, 525.) Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι: cui opp. mox σβέννυται. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν, ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Apud Athen. 9. φυσᾷν τὸ πῦρ. Pro quo alibi ῥιπίζειν τὸ πῦρ: 14. Ἐν οἷς (sc. flabellis) τὸ πῦρ ῥιπίζεται. Item (Od. O. 321.) Πῦρ' τ' εὖ νηῆσαι: Φ. (176.) Ἄγρει πῦρ δὴ κεῖον ἐνὶ μεγάροισιν, Ignem accende: ut H. (7.) δαῖε δέ οἱ πῦρ Γρῆυς. Et aliquanto post, Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε. Sic Il. Θ. (521.) Πῦρ μέγα καίοντες: ut (I. 211.) Πῦρ δαῖεν μέγα. Item πῦρ ἐμβάλλειν et πυρὶ ἐμπρῆσαι et καταφλέξαι: ut O. (597.) ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ Ἐμβάλῃ, Θ. (182.) Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω. Itidemque O. (417.) ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. At L (242.) Αὐτάς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός: X. (512.) τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Et passive Φ. 361. πυρὶ καιόμενος: Υ. (316.) ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται. Qui versus extat et Il. Φ. (375.) item B. (780.) ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Sic in celebri illo senario, a Nerone quoque usurpato, Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί: ad quem respexit Cic., cum de Finn. 3. ait, Quoniam vox illa inhumana et scelerata dicitur eorum qui negant se recusare, quominus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiare solent. Erasmus vertit, Me mortuo terra incendiis misceatur. Et cum aliis verbis: ut ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ, Il. Π. (301.) Aliquanto ante, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ: ut Φ. (381.) κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Sic Plut. Symp. 2. Τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι: Idem et passive in Connub. Præc. Τὸ πῦρ σβέννυται. Cui opp. πῦρ ἐξάπτεται, ἐκλάμπει, φλέγει, ἀμφέπει, νέμεται, Plut. Præc. Connub. Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις, Athen. 8. de ossibus leoninis, Κοπτομένων αὐτῶν, ὥσπερ ἐκ τῶν λίθων, πῦρ ἐκλάμπειν, Il. Π. (113.) πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν, P. (737.) ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει. Sic B. (455.) Ἠΰτε πυρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην: (Π. 124.) Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε: Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε: Ψ. (182.) Τοὺς ἅμα σοι πάντας πῦρ ἐσθίει: quemadmodum et ap. Plut. Symp. 7. Τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, ἤσθιεν. Et Il. I. (589.) πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Item ἄγχι πυρὸς, Od. Λ. (190.) Et Ξ. (518.) τίθει πυρὸς ἐγγύς. Itidem Θ. (434.) Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα: P. (572.) καθίσασα παραὶ πυρί: H. (154.) Ἕζετο παρ πυρί. Item Aristoph. multis in locis πρὸς τὸ πῦρ, Ad ignem. Il. Ψ. (45.) ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, Imponere igni, Conjicere in ignem: de cadavere Patrocli: ut Ω. (38.) de cadavere itidem, ἐν πυρὶ καῦσαι. Et X. (342.) alibique, ὄφρα πυρὸς λελάχωσι θανόντα. Sicut vero Hom. dicit πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, ita Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Πῦρ πνέοντες: quemadmodum Hom. rursum μένος πνείοντες Ἀβαντες. Proverbiale est, Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπιφέρειν, ap. Plut. de Discern. Adul. et Amico. Apud Eund. in Connub. Præc. Μὴ πῦρ ἐπὶ πυρί. Et in Artax. Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐγένετο. Sic Philostr. Ep. 36. Τοῦτο ἂν ἦν ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρὶ καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ διπλοῦς. Πυρὸς ἄνθος, Flos ignis, i. e. τὸ λαμπρότατον, Hes. At πυρὸς ἄχνη a quibusdam vocatur ἡ χαμελαία, Fruticis genus, Diosc. 4, 172. || Πῦρ ἄγριον Hippocr., teste Gal. in suo Lexico, vocat τὸ ἐρυσίπελας. Latini, Ignem sacrum. || Πῦρ ab eod. Hippocr. more suo Febris vehementissima dicitur, quasi non aliam naturam habeat quam ignis, et ejusd. sit cum igne substantiæ; est enim duabus ignis qualitatibus prædita, caliditate sc. et siccitate. Gorr. || PLUR. Πυρὰ, τὰ, Ignes, Herod. Τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες, Accensis ignibus, Plut. Camillo, Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμαινε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Itidem Thuc. 8, (102.) p. 295. Ὡς αὐτοῖς οἱ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, καὶ ἠσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φανέντα.

["Πῦρ, ad Charit. 633. Markl. Iph. p. 305. Suppl. 1211. Jacobs. Anth. 9, 140. Heyn. Hom. 6, 305. 7, 102. Gesner. Ind. Orph. Casaub. ad Athen. 116. ad Xen. Eph. 250. De amore, Bentl. ad Callim. p. 311. Convicium, Brunck. Phil. 927. Lumen, ad Anton. Lib. 230. 276. Verb. De quant., Toup. Opusc. 1, 47. Πυρὶ et περὶ conf., Jacobs. Anth. 7, 99. Brunck. Apoll. Rh. 110. Πυρὶ et πυρῇ, Heyn. Hom. 8, 392.

395. 399. Πῦρ πυρὶ, Jacobs. Anth. 8, 46. Boeckh. in Plat. Min. 145. Π. μαλακὸν, κοῦφον, Casaub. ad Athen. 109.: κεραύνιον, Valck. Phœn. p. 61. Π. καὶ σίδηρος Medicorum, Hemst. in Schraderi Emend. p. 100. Τὸ π. εὐωχίας σημαντικὸν, Kuster. Aristoph. 124. Εἰρ. 1131. Διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, ad Phalar. 267. ad Charit. 712=325. Musgr. El. 1182. Wakef. S. Cr. 3, 49. Musgr. Andr. 488. Ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα, Jacobs. Anth. 9, 326. Ἐμπρήθειν πυρὸς, Heyn. Hom. 5, 583. Πυρὸς ἕτερα θερμότερα, Toup. Emendd. 2, 617. Πυρὶ δέχεσθαι, πῦρ ἐναύειν, Musgr. Or. 47. Τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾷν, Ruhnk. ad Rutil. p. 8. 41. Πῦρ ἐπὶ π. ἄγειν, Aristoph. Fr. 262. Π. δέρκεσθαι, Wakef. Ion. 1281. Π. ἀνακαίειν, ad Herod. 343. 614. 627. Πυρὰ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 63. Ignes nocturni, ad Charit. 633. Markl. Iph. p. 305. Πυρὰ καίειν, ad Diod. S. 1, 618." Schæf. Mss. "Πυρὰ, Eur. Rhes. 136. Tatian. 22." Wakef. Mss. Πῦρ Διὸς, Valck. Phœn. 191. Πυρὸς ἄχνη, Herba quædam, Diosc. 4, 172.]

Πυροβόλος, ὁ, ἡ, Ignes jaculans, Aptus ad jaculandos ignes: μηχανήματα, Machinamenta s. Tormenta ad ignem jaculandum. At omisso substantivo, in Camillo, Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα τῶν πυροβόλων. Itidem 1 Macc. 6, (51.) Et ap. Plut. Antonio 1732 meæ Ed. [Sulla 9. Schleusn. Lex. V. T. "Koen. ad Greg. Cor. 13." Schæf. Mss. * Πυροβόλιον, Geop. 15, 6, 2. not.] Πυρογενὴς, Igne satus s. genitus. Dicunt epitheton Bacchi esse ap. Auson. Infra Πυριγενὴς itidem pro Igne satus. Πυροδαίσιον, τὸ, Locus ubi πῦρ δαίουσι, Ubi ignem accendunt, Focus, Culina, μαγειρεῖον, Hes. ["Thom. M. 592. * Πυροδαίσιος, Πυροδαίσιον, * Πυρόδειπνον, Toup. Opusc. 2, 113." Schæf. Mss.] Πυροειδὴς, Igni similis, Ignis similitudinem repræsentans, Igneus, Plato de LL. Et Aristot. de Gen. et Corr. πυροειδὲς vocat τὸ πυρὶ ὅμοιον, οὐ πῦρ, Bud. [Plut. Lysandro 12. Geop. 2, 5, 1. "Ad Lucian. 2, 93. Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 306." Kall. Mss. * Πυροειδῶς, Ignea specie, Plut. 9, 520. * Πυροεργὴς, Manetho 1, 78. ἄνδρες. * Πυρολαβὶς, Gl. Forfex. * "Πυρόλαβος, Anonym. ap. Yriarte Catal. Matr. 305." Boiss. Mss.] Πυρολαμπὶς quidam legunt ap. Aristot. H. A. 5, 19. pro Πυγολαμπὰς, et accipiunt pro Cicindela s. Noctiluca. Vide Λαμπυρίς. Apud Hes. certa legitur Πυρολαμπὶς, ζῶον ἐν σκότει λάμπον. [Lobeck. Phryn. 523. Nicet. 16, 2. p. 313. B.] Πυρόμαντις, Qui ex igne divinat, Ignispex, ["Toup. Emendd. 2, 543. Valck. Phœn. p. 426." Schæf. Mss.] Πυρομαντία, Divinatio ex igne, Ignispicium, Plin. Vide Πυρκόος. ["Valck. l. c." Schæf. Mss. * Πυρομάχος, Theophr. Fr. 2, 9. λίθος. * Πυρομαχέω, Basil. 3, 130.] Πυροποίκιλος, Punctis ignei coloris distinctus et varius. Apud Plin. autem Lapidis nomen EST Πυρροποίκιλος. ["Ad Diod. S. 1, 57." Schæf. Mss. Tzetz. Ch. 7. p. 110.] "Πυροπολέεσθαι, "affertur pro Igne vastari: quod et πυρπολεῖσθαι." Πυρορραγὴς, Igni ruptus, Ignis vi ruptus s. fractus: κέραμος, Aristoph. Schol. i. e. ὁ ἐν πυρὶ ῥηγνύμενος. Sæpe enim fictilia in camino ignito vehementia ignis rumpi solent: quoniam autem illa σαθρὸν ἠχεῖ, ideo Aristoph. Ἀ. (933.) dixit, ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορραγές. Et ap. Suid. Πυρορραγῆ κεράμια, ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι: ut ap. Cratin. Ἴσως πυρορραγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Ubi tamen metri lex poscit ut legamus πυροραγὲς, a masc. NOM. Πυροραγής: aut retinendo πυρορραγὲς, pro καὶ reponamus ἤ. Metaphorice autem, inquit Idem, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαῤῥησσομένου κεράμου, πυρορραγὴς accipitur pro σαθρὸς, ἄχρηστος: quoniam sc. ὁ κέραμος πυρορραγὴς γενόμενος, σαθρὸν ἠχεῖ. [Schol. Ven. Il. B. 219. Kuster. Aristoph. 125. Musgr. ad Hec. 1190." Schæf. Mss. * Πυροσθενὴς, Gl. Ignipotens. * Πυροστάτης, i. q. πυριστάτης, Schol. Soph. Aj. 1389. Erf., Dufresne Gloss. p. 1277. 1278. * Πυροτόκος, poëtice Πυρητόκος, Ignem pariens, Anal. 2, 212. "Πυρητόκος, * Πυροστόκος, Toup. Opusc. 2, 125. Emendd. 2, 591. Jacobs. Anth. 9, 144." Schæf. Mss. Cf. Πυρσοτόκος. * Πυροτρόφος, Pisid. Opif. 419. "Theod. Prodr. 158. 161. 162. 165. 166." Elberling. Mss. * Πυροφεγγὴς, Orac. Sibyll. 8. p. 757. Lobeck. Phryn. 686.] Πυροφόρος, Ignifer. Scribit Alex. Genial. Dier. 5, 3. moris fuisse ap. Græcos, ut quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima signa staret vates laureos ferens ramos et corollas: illique πυροφόρῳ nomen fuisse, quoniam lampada præferret: eumque violare, summum nefas habitum, quod legati munere fungeretur. Dicitur et πυρφόρος. [Schleusn. Lex. V. T. "Porson. Phœn. 699." Schæf. Mss. * Πυροφορέω, Appian. B. C. 2. p. 452.] Πυρόχρως, Ignei coloris, Rutilus, Fulvus. Infra πυρίχρως.

Πυριβήτης, SIVE Ἐμπυριβήτης, Ignem ingrediens: πυριβῆται s. ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, Qui igni admoventur, Quibus igni impositis aliquid calefit: oppositi τοῖς ἀπύροις. Vide Ἄπυρος. Schol. Hom. exp. ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος αἴθων λέβης, ut Hom. appellat. [Πυριβήτης τρίπους, Arat. 983. "Ad Il. Ψ. 702. Ἐμπυριβήτης, ibid. Heyn. Hom. 5, 550. 8, 408. 497. 537." Schæf. Mss. Athen. 144. "J. Poll. 9, 66. 10, 63." Kall. Mss.]

Πυρίβιος, In igne vitam degens. Suidæ πυρίβια sunt τὰ εἰς τὸ πῦρ πίπτοντα ζωύφια.

[* Πυριβόλα, Gl. Malleoli. Cf. Πυροβόλος.]

Πυριβρεμέτας, Igni strepens; est enim magnus πυρὸς βρόμος, præsertim cum sylvam arboribus densam depascitur, ut Il. Ξ. 396. Vel in igni stridens. Hesychio ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς: qui etiam addit a Timachida πυριβρεμέταν dici τὸν χαλινόν. [Orph. H. 48, 3. et n. * "Πυριβρέμετος, Ruhnk. Ep. Cr. 279. * Πυρίβρομος, 65. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss. Passov. ad Musæum p. 208. Orph. H. 19, 2. 57, 2.

[* "Πυρίβρωτος, Strabo p. 1158." Wakef. Mss.]

Πυριγενὴς, Igni satus, genitus: ut πυρογενὴς supra. Eust. Bacchum πυριγενῆ vocari a quibusdam a vini, quod in Catececaumene nascitur, præstantia. Apud Eur. autem Or. (810.) τοκέων Πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ Χρόα, Schol. exp. ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ: nam cum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμαν, ensem: quoniam sc. in igni ferrum molliri et cudi solet. [Lydus p. 83. "Jacobs. Anth. 10, 188. Toup. Opusc. 1, 330. Valck. Hipp. p. 296. ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss.]

Πυρίγληνος, Igneas pupillas habens, Opp. K. 3, (97.) πυρίγληνοί τε λέοντες: qua de re vide in Καταλάμπω et Ὑπολάμπω. Sunt enim leones oculis ardentibus truces, ut et aper Od. T. (446.) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. [Orph. L. 651. Ag. 908. "Tyrwh. ad Orph. p. 119. Manetho 3, 182. Ruhnk. Ep. Cr. 260." Schæf. Mss. "Nonn. D. 12, 8. 25, 565." Wakef. Mss.]

Πυριγόνος, Ignem generans, Plut. Alex. (35.) Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης. Paulo ante dicit Ecbatanis esse χάσμα πυρὸς ὥσπερ ἐκ πηγῆς συνεχῶς ἀναφερόμενον. Idem et alibi memorat ἐκρήξεις πυρός. [* "Πυρίγονος, Wessel. Ep. ad Ven. p. 18. * Πυριδαὴς, ad Charit. 748." Schæf. Mss. * "Πυρίδοος, Achilles, Villois. Anecd. Gr. 1, 225." Wakef. Mss. * Πυριεργὴς, Tzetz. Hom. 54. Lobeck. Phryn. 686.]

Πυρίεφθος, Igni coctus. Πυριέφθον et Πυριέφθην nonnulli vocant τὸ πρωτόγαλα, quod et πυριάτης et πυρὸς, de quo supra, i. e. Primum matrum lac: τὸ πρῶτον γάλα: ut Athen. (658.) exp. subjungens hunc e Philippide locum, Τοῦσδε πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. Cujus loci J. Poll. quoque meminit, sed ap. eum scriptum πυρίεφθα. Neutrale πυρίεφθον ap. Gal. legitur de Alim. Facult. 3, 16. de oxygala, Ἄνευ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ θερμῆς σποδιᾶς ὀλίγῳ χρόνῳ· καλεῖν δὲ ἐοίκασιν οἱ παλαιοὶ κωμικῶς τὸ οὕτως παγὲν γάλα, πυριάτην· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτό. J. Poll. πυρίεφθον in pistorio quoque opere ponit. Nam 1, 12. quod περὶ Ἄρτου καὶ Οἴνου inscribitur, Πυριάτης, inquit, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυρίεφθον. Apud Eust. habetur πύρεφθον. [Πυρίεφθον, Gl. Colustra. "Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss.]

Πυριηκὴς, In igne acutus, Cujus acies ignita est, ὁ ἠκονημένος πυρὶ, vel ὁ πυρίνην ἔχων ἀκμὴν, ut Eust. exp. Od. I. (387.) Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριηκέα μο-

χλὰν ἑλόντες Δινέομεν: nam eum πυράκτεον et ἀπώξυνον ἐν πυρὶ κηλέῳ.

Πυριθαλπής, Igni calfactus: ὕδωρ, Epigr. Legitur et ap. Apoll. Rh. 4, (926.) Ubi et pro Ignitus accipiunt. [Nicander Θ. 40. Nonn. D. 1, 236. "Epigr. adesp. 472. Jacobs. Anth. 8, 354.]

[* Πυρικαής, Wakef. S. Cr. 4, 191. Manetho 1, 146. ad Charit. 299. Lobeck. Phryn. 523. * Πυρικαιής, ibid. Jacobs. Anth. 7, 65." Schæf. Mss. Anal. 1, 221. Manetho 1, 146. Lobeck. Phryn. 523. * Πυρίκαος, i. q. πυρκόος, Plut. de Pyth. Orac. 601. Schn. Lex. affert * Πυρικόος ex h. l.] Πυρίκαυστος, Igni ustus, Adustus, Diosc. 1, 82. de thure, Τὰ πυρίκαυστα δὲ ἕλκη καὶ χίμετλα ἰᾶται, Ruell. Ambusta igni pernionesque sanat. Gal. l. 1. τῶν κατὰ Γένη tradit πυρικαύστους dici Qui in aqua fervente usti fuerint. Apud Plat. vero in Tim. Πυρίκαυστα νοσήματα Ficinus vertit Urentes et edaces morbi, quales a bile intus cohibita oriri scribit. Hesychio πυρίκαυστος est πεπυρωμένος. Item πυρίκαυστον, Emplastri nomen ap. Galen. [" Heyn. Hom. 6, 470. Belin. ad Lucian. p. xlvi." Schæf. Mss. " Πυριήκαυστος, Hippocr. Epidem. 2. init. T. 1. p. 684. Lind. Sect. 7. p. 73. Foës. sine varietate. Sic etiam habet Foës. in Œcon. et Comment. Nihilominus leg. Πυρίκαυστος." Schn. Lex. Suppl. * Πυρίκαυτος, Gl. Rogo consumtus, Lucian. 2, 574. Plato Tim. p. 85. Hippocr. 426, 26. " Jacobs. Anth. 6, 70. Belin. l. c." Schæf. Mss. * Πυρικαύτωρ, Timon Phlias. 41. Anal. 2, 77. e Sexto Emp. 284.]

[* Πυρίκμητος, Nicander Θ. 241. Callim. H. in Del. 145.]

Πυρικρόταφος, Cujus tempora ignita sunt, ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος, Hes. [f. leg. Πυρικρότητος.]

Πυρίκτυπος, Igni strepens aut crepitans, ut πυριβρεμέτας. Apud Athen. (455.) in Gripho de olla, τὰ διηνεκῆ Σώματος μέρη δαμάζει' ἐν πυρικτύποισι γᾶς.

Πυριλαμπής, Igne micans, rutilans, splendens: ἀστέρες, Epigr. [Arat. 1040. Manetho 2, 37. 72. 4, 94. " Ad Charit. 595. 726. 748. 771." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 19, 6. Opp. K. 3, 72." Wakef. Mss.] Ατ Πυριλάμπης, Nom. proprium ap. Plut. Pericle (13.) et Aristoph. [Σφ. 98.] Πυριλαμπὶς, Noctiluca, Cicindela, Genus insecti noctu instar ignis lucentis, πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει, καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων λαμπουρὶς, inquit Suidas, ap. quem LEGITUR Πυριλαμπής: ap. Hes. Πυρολαμπίς. Vide Λαμπουρίς. [Lobeck. Phryn. 523. Apud Phot. * Πυριλάμπη.]

[* Πυρίληπτος, Strabo 12. p. 812., 16. p. 1108. * " Πυριλουτὴρ, Hes. v. Λοετρά." Wakef. Mss. * " Πυριμάλακτος, Const. Manass. Amat. 5, 47." Boiss. Mss. * Πυριμανέω, Plut. Alex. 35. sed vide Reisk. " Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. Mss. * " Πυριμάρμαρος, Const. Manass. Chron. p. 89. 101." Boiss. Mss. Manetho 4, 93. 391. " Ad Charit. 748=309." Schæf. Mss.]

Πυρίμαχος, Fervens in pugna, ὁ μαρνάμενος πυρὸς δέμας, ut Hom. loquitur, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀνίκητος, Hes. Ita πυρίμαχος erit Qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. || Πυρίμαχος dicitur etiam Lapis quidam, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, inquit idem Hes. Meminit ejus Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. et Meteor. 4, 6. ubi eum liquare scribit, ita ut destillet et fluat. Fortasse igitur πυρίμαχος dicitur, quoniam ab igni expugnatur, ipsa nimirum τήξει. [Cf. Πυρόμαχος.]

[* Πυριμήτωρ, lectio vitiosa in Opp. K. 3, 205. * Πυρίμορφος, Vita Dionysii Areop. 368. * Πυριπλήθης, Orac. ap. Euseb. Pr. E. 4, 9. p. 145. " Lobeck. Aj. p. 253. * Πυριπλήθω, (vox nihili,) Manetho 3, 2." Schæf. Mss. * Πυρίπλοκος, Nonn. D. 30, 83.]

[* Πυριπνέω, Eur. Ion. 203. * Πυριπνείων, Musæus 41. ὄιστοί. * Πυρίπνευστος, 88. ὄιστοὶ, Nonn. D. 33, 6.] Πυρίπνοος, SIVE Πυρίπνους, Ignem spirans, Epigr. Οὔτ' ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους, Grex taurorum ignem spirans, Pind. (Ὀ. 13, 128.) χίμαιρα πῦρ πνέοισα, et Horat. chimæræ spiritus igneæ. Itidem quædam mulieres θαυματοποιοὶ ap. Athen. 14. fere initio, πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι. At Ζῆλος πυρίπνους, Zelotypia ardens. [Simmiæ Rhodii Securis, Lucian. 3, 682. Orph. Hymn. 4, 3. 9, 26. 51, 3. " Jacobs. Anth. 6, 66. Lentul. Gætul. 5. Callim. 1. p. 554. Toup. Opusc. 1, 286. Ruhnk. Ep. Cr. 259. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποπνέειν. * Πύριπνος, ad Diod. S. 1, 187." Schæf. Mss.]

[* " Πυρίπους, Planud. Ovid. Met. 2, 392." Boiss. Mss.]

Πυρῤῥαγής, i. q. πυρορραγής. Citat J. Poll. e Crat. et Aristoph. Ἀ. Utriusque locum attuli in Πυρορραγής. [Phot.]

[* " Πυρίσεπτος, Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * Πυρισθενής, Nonn. D. 29, 191. " Jo. Malal. 1, 27." Elberling. Mss.] Πυρισμάραγος, Igni resonans s. crepitans, i. q. πυριβρεμέτας et πυρίκτυπος. Hes. πυρισμαράγοις, τοῖς ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσι. [Theocr. Fistula. " Marinus Proclo p. 23." Boiss. Mss. * Πυρισφάραγος, eod. sensu, quod habent Lexx., nullibi occurrit.]

Πυρίσπαρτος, In quo ignes seminati et sparsi sunt: δῆγμα, Epigr. de Cupidine. Nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus amans æstuat. [" Jacobs. Anth. 11, 12." Schæf. Mss. * Πυρισπείρητος, Paul. Sil. Ecphr. 475. ἐπακτρίς. * Πυρίσπορος, i. q. πυρίσπαρτος, Opp. K. 4, 304. " Ad Diod. S. 1, 250. Πυρίσπορος, * Πυρισπόρος, Jacobs. Anth. 10, 188. Lobeck. Aj. p. 352." Schæf. Mss. Πυρισπόρος, Ignem spargens, Orph. Hymn. 44, 1. 51, 2.]

[* Πυρίσσοος s. * Πυρίσοος, Agamestor ap. Schol. Lycophr. 178. " Heyn. ad Apollod. 801." Schæf. Mss. * Πυρίστακτος, de Ætna, Eur. Cycl. 297. * " Πυριστάτης, Schol. Arat. p. 126." Wakef. Mss. Πυριστάτης, * Πυριστήτης, Gl. Tripes ferreus: * Πυρίστατος· Ferreus. * Πυριστεφὴς, Proclus H. in Solem 33. in Anal. 2, 441. Nonn. D. 8, 289. * Πυρίστομος, Pisid. Opif. 395. * Πυρισφρήγιστος, Nonn. D. 13, 328. 29, 315. * Πυριτᾶκος, Jacobs. ad Anth. Palat. p. 143. * Πυριτρεφὴς, 2, 484.] Πυριτρόφος, in Epigr. Ignem alens, aut nutriens, ut Virg., arida circum Nutrimenta dedit, s. fovens, [" Jacobs. Anth. 9, 155. 10, 70." Schæf. Mss. * Πυρίτροχος, Nonn. D. 14, 290. 402. * Πυρίφατος, Æsch. Suppl. 641. * " Πυριφεγγὴς, ad Charit. 771. Proclus H. in Ven. 2, 6." Schæf. Mss. Orph. L. 171. Hymn. 51, 9. Arg. 212.]

Πυριφλεγέθων, Igni ardens, Igneo ardore flagrans: ut πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ ap. Chrys. Comm. in 1 ad Cor. p. 174. et Dionys. Areop. de Cœl. Hier. Tales autem fluvii ap. inferos esse finguntur. Item sine subst. ποταμὸς dicitur πυριφλεγέθων fluvius quidam infernalis ap. Lucian. (1, 412.) necnon Od. K. (513.) Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ'. [Orph. L. 627. " Heyn. ad Apollod. 1052." Schæf. Mss. Divisim πυρὶ φλεγέθοντες, Assantes, Opp. K. 4, 221. * Πυριφλέγων, Eur. Bacch. 1016. λέων.] Πυριφλεγὴς ET Πυρίφλεκτος, Igni ardens, adustus, Igneo ardore flagrans, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 19.) Ἐν τούτοις ὄντα κατὰ θέρους ἀκμὴν καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτόν. Et ap. Suid. Κάμινον πυρίφλεκτον: de quo vide et in Πυράφλεκτος infra. Affertur et πυριφλεγὴς τόπος ex 3 Macc. (3, 19.) pro Locus igni combustus. || Πυριφλεγὴς, Hippocr. de Victu Morb. acut. sect. 4. (p. 401.) dicitur Qui valde calet, Qui febre ignea et ardente flagrat, Gorr. [Sic leg. pro Περιφλεγὴς, p. 610. et pro * Πυριφλεγέθης, 609. 665. Πυριφλεγὴς, Lycophr. 699. " Plut. 9, 734." Wakef. Mss. Πυρίφλεκτος, Lycophr. 217. " Jacobs. Anim. 311. Anth. 9, 412. Huschk. Anal. 225. Toup. Emendd. 2, 627. Pierson. Veris. p. 4." Schæf. Mss. * Πυρίφλογος, Empedoclis Sphæra 112. ἡλίου βολαῖς: Chrys. Hom. in Ps. 50. p. 60. Coteler.]

[* Πυρίφοιτος, Orph. E. 33. " Ruhnk. Ep. Cr. 275." Schæf. Mss. * Πυρίχαλκος, falsa lectio pro πυρὶ χαλκὸς, Athen. 452. " Jacobs. Anth. 12, 346." Schæf. Mss.]

Πυρίχρως, i. q. πυρόχρως, Qui ignei coloris est, Aristot. Rhet. 3. Μένους μὲν τὴν ψυχὴν πληρουμένην, πυρίχρων δὲ τὴν ὄψιν γιγνομένην. Sic ap. Hom. viris

iratis et ad pugnam excitatis τὼ ὄσσε πυρὶ λάμπεται.

[* Πύραγνος, Genus plantæ, Method. in Synopsi ap. Phot.]

Πυράγρα, ἡ, Forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus, Il. Σ. (477.) de Vulcano, γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην, Altera manu malleum capiebat, altera forcipem, ubi Schol. exp. τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον: ita nominatum παρὰ τὸ τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἀγρεύειν. Od. Γ. (434.) itidem de fabro, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε, σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγραν. Hes. et Suid. exp. καρκίνον, πάγουρον: additque Suidas dictum παρὰ τὸ ἐκ πυρὸς ἄγειν καὶ ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. Pro eod. in Epigr. [Anal. 2, 216.] DICITUR Πυραγρέτης καρκίνος. Animadverte autem SYNON. Καρκίνος, ET Πάγουρος, ET Ὀξύλαβος, et ipsa pro Forcipe accipi: de qua Virg. Versantque tenaci forcipe ferrum. [Πυράγρα, Callim. H. in Del. 144. " Ad Lucian. 2, 322. Musgr. Cycl. 605." Schæf. Mss. * " Πυραγροφόρος, Nicet. Eugen. 6, 222." Boiss. Mss.]

[* Πυραιθὴς, Aglaius Byzant. * " Πυραιθεῖον, Sacrarium ap. Persas, in quo οἱ * Πύραιθοι sacrum et æternum ignem servabant, Strabo 15. p. 1066." Schn. Lex.] Πυραίθω ex Eur. [Rhes. 41. 78. 823.] affertur pro Ignem accendo, Lanes excito: mendose pro πῦρ αἴθω, [s. πύρ' αἴθω, i. e. πυρὰ, s. * Πυραιθέω,] ut ap. Herod. 4. Τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν, Et ignem accenderent. Sic supra in Πῦρ ex Hom. attuli πῦρ δαίειν, καίειν, ἀνακαίειν, et e prosæ Scriptoribus πῦρ ἅπτειν s. ἀνάπτειν et ἐξάπτειν. [" Barnes. Rhes. 823. ad Herod. 343." Schæf. Mss. * Πυραίθουσα, ἡ, prava lectio in Epigr. Hom. 14, 11. leg. cum Ernestio, Πέρθε πύρ' αἴθουσαν καὶ δώματα.]

Πυράκανθα, Pyracantha, Planta cujus, præter Diosc., meminit et Nicand. Θ. (856.) Ἀάζεο καὶ πυράκανθαν. Sunt qui putent esse quæ Berberis vulgo dicitur.

[* Πυράκμων, Gl. Forfex.]

Πυρακτέω, In igne verso et candefacio, Od. I. (328.) ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, Plut. (9, 54.) Οἱ τὰ ξύλα πυρακτοῦντες, ἐκ μαλακῶν ἰσχυρὰ ποιοῦσι. Pro Uro et inflammo, Bud. affert e Basil. 24. Ὡς ἂν μὴ πάντα πυρακτῶν ὁ αἰθὴρ ἐπιλάβοι. Hes. πυρακτῶν exp. ἐμπυρεύων. Suid. * ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων. [Nicander Θ. 688. " Ad Lucian. 1, 293. Schwebel. ad Ones. p. 35." Schæf. Mss.] Πυρακτόω, pro eod. Theodor. Hist. Eccl. 3. Ὀβελίσκους πυρακτώσας καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκε. Et pass. πεπυρακτωμένος σίδηρος ap. Eund. 5. Ferrum candens, In igne versatum et candefactum. Sunt qui πυρακτοῦσθαι exp. Liquescere igni, Ignescere. [" Diod. S. 1, 192. 2, 528. Heyn. Hom. 5, 575. Valck. Phœn. p. 748. Schwebel. l. c." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 254. Schol. Theocr. 2, 23." Wakef. Mss.] Πυράκτωσις, ἡ, Actio ipsa in igne versandi et candefaciendi. Alii Incendium. [Etym. M. * " Ἐκπυρακτόω, Valde incendo, Scriptt. de Re Accip. 15." Wakef. Mss. * Ἐκπυράκτωσις, Tzetz. Ch. 11, 598." Schæf. Mss. " Suid. 3, 620." Wakef. Mss.]

[* Πυράνθιος, * Πυράσιος, Lycophr. 1149.]

Πυραυγὴς, Igni fulgens, Qui ignei fulgoris est, Igne rutilans. Hom. dicit ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο: item, λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. [Lucian. 3, 252. " Jacobs. Anth. 6, 65. ad Charit. 773. (222.) Pierson. Veris. 33. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 2, 277. Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. * " Πυραυγίζω, Const. Manass. Chron. p. 112(=128.)" Boiss. Mss.]

Πυραυλικὰ ὄργανα Bud. vocat Bombardas, quod fistulas referant et ignem emittant.

Πυραύστης, ὁ, Bestiola quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur. Unde Prov. Πυραύστου μόρος, in eos qui ipsimet sibi exitium et mortem accersunt; ait enim Zenodotus quoque πυραύστην Insectum esse quod lucernis advolet, atque ita exustis alis concidat pereatque. Citat autem hunc ex Æschylo senarium, Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. [Tzetz. ad Lyc. 83.] Tradit eadem de Pyrausta Ælian. quoque N. A. 11. eund. ex Æsch. locum citans. Item aliud Prov. Χαρὰν πυραύστου χαίρεις, de momentanea fluxaque voluptate. Vide plura ap. Erasmum. In Cypri ærariis fornacibus, inquit Plin. 11, 36., e medio igni, majoris muscæ magnitudinis volat pennatum quadrupes: APPELLATUR Πυραλὶς, a quibusdam Pyrausta. Quamdiu est in igne, vivit: cum evasit longiore paulo volatu, emoritur. Refert eadem Aristot. H. A. 5, 19. fin., sed bestiolæ nomen non adjicit. Idem Aristot. H. A. 8, 27. κλῆρον et πυραύστην nominari scribit τὸ ἐν τοῖς σμήνεσιν ἐγγινόμενον θηρίον καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. Quibus paulo post subjungit, Καὶ ἄλλο θηρίον, οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος. Videntur ergo πυραύστης ET Ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος, pro diversis animalibus ab eo accipi: quæ tamen Zenodotus et Ælianus eadem esse putant. Plinius hujus bestiolæ nou meminit inter ceteras apum pestes, 11, 19. ubi inter alia dicit, papilionem quoque luminibus accensis advolitantem, pestiferum esse. [Eust. Od. E. p. 241. " Thom. M. 767. Jacobs. Anth. 6, 76. ad Mœr. 304." Schæf. Mss.]

Πύραυνον, τὸ, Instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur mensæ; Igniarium, ut Plin. Arbores e quibus igniaria fiunt; Materies arida accendendo igni; εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται δᾳδίον, Hes. qui etiam addit, nonnullos accipere pro θερμαυστρὶς, i. e. Caldarium. ITIDEM ET Πύραινος eod. teste dicitur τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται τὸ πυρ. Ab J. Poll. VOCATUR Πύραυνος ET Πύρανον. Sic enim ille 6, c. 13. Βαύνους, ἰπνοὺς, πυραύνους. Quod vocab. declarans subjungit, Ἔστι δὲ ἀγγεῖα, οἷς τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσι. Et 10, c. 25. ubi culinaria vasa enumerat, Τὸ δὲ πύρανον, ᾧ τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσιν, εἴποις ἂν ἐμῇ δόξῃ καὶ πυρφόρον. Item in Lex. meo vet. et ap. Etym. Πύραυνος, ὁ χυτρόπους, παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ. Ubi etiam NOTA Χυτρόπους, Olla pedes habens: unde etiam colligimus quandam ei vasi formam ollæ fuisse. [" Πύραυνον, Πύραυνος, * Πύραυστος, * Πύραυτος, Thom. M. 767. Πύραυνον, Πύραυνος, Πύραυτος, ad Mœr. 303. 304." Schæf. Mss.]

Πυράφλεκτος, Ardens, ita tamen ut ab igni non consumatur; veluti cum dicitur βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος: at πυρίφλεκτος, Igni accensus: velut cum dicitur, Κάμινον παῖδες πυρίφλεκτον πάλαι * δροσοβολοῦσαν ἀπέδειξαν. Hæc fere Suid. tam in Πυράφλεκτος, quam in Πυρίφλεκτος. Videtur ergo ei πυράφλεκτος esse Qui igni comburi nequit, licet eo circumdatus: ut rubus in monte Oreb, de qua Exod. 3, (2.) Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δέ.

Πυρεκβόλος, Ignem ejiciens, evomens, Ignivomus. Apud Alex. Aphr. Probl. (1, 38.) Ἐπὶ πυρεκβόλων. I. e. Polit. interpr. In iis quæ πυρεκβόλα, i. e. Ignivoma, dicuntur. Vide Πυριγόνος. Item Silex scintillas edens. Vide in Πυρήϊον. AT Πυρέκβολος Bud. Ignis elisus. [Πυρέκβολος, Gl. Ignivomus, Flammivomus: Πυρέκβολον· Fomes, Malleolus. * " Πυρεκβολίτης, Schol. Lucian. Ver. Hist. 1, 32. λίθος: cf. Bast. Epist. 141. (103.)" Boiss. Mss. * " Πυρέκγονος, Flammæ alumnus, de animalibus in igne viventibus, Pisid. Κοσμουργ. 1028. (p. 413.)" Kall. Mss.]

Πύρεφθον, i. q. πυρίεφθον. Vide in Πυός. [Gl. Colustra. " Brunck. Aristoph. 2, 231." Schæf. Mss.]

Πυρήνεμος, Ignem ventilans. Ex Epigr. enim affertur πυρηνέμους ῥιπίδας pro Ventilantes ignem folles, Ventilantia ignem flabella. [" Jacobs. Anth. 9, 155." Schæf. Mss.] Πυρωπὸς, Cui facies rutilat, Rutilus aspectu, Igneo colore rubens, ut Plut. Symp. 3, 1. sub finem, τὸ ῥόδον esse dicit τῇ ὄψει πυρωπὸν, quoniam λεπτὸν αὐτῷ * περιανθεῖ τὸ θερμὸν ἐπιπολῆς ἐξωθούμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος. || Gemmæ nomen, e carbunculorum genere, ut quibusdam placet. Ovid. Clara micante auro flammasque imitante pyropo. Meminit et Lucretius ac Propertius. [Æsch. Pr. 668. " Π. ἥλιος, Æschylus in Anonymi, quem Athenæum esse suspicor, Fragmento de Nilo." Schw. Mss. * Πυρώπης, Opp. K. 2, 317.] FEM. Πυρῶπις, Rutila aspectu, Cui facies rutilat. E Nonno autem (Jo. 139.) πυρώπιδες ὧραι affertur pro πυρώδεις. [" Ruhnk. Ep. Cr. 210." Schæf. Mss.]

Πύρδαλον SIVE Πύρδανον, Igniarium, i. q. πύραυνον, etiam Titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; nam πύρδαλον, Hesychio est τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον, ἢ λείψανον: et, Πύρδανα, τὰ λείψανα καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός: quæ Homerus σπέρμα πυρὸς vocat, ut Od. E. (490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Eidem Hes. Πύρδαλον est * ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον, Locus in quo ignis accenditur ad coquenda obsonia, assandas carnes: i. e. Culina, Coquina: ut supra πυροδαίσιον. [Πύρδανα, Phot. τὰ λείψανα. "Πύρδαλον, Thom. M. 592." Schæf. Mss. Apud Hes. * Πούρδαιον, μαγειρεῖον, Laconice; leg. Πούρδαλον s. Πούρδανον.]

Πυρκαϊά, ἡ, Rogus, Ligna quæ in acervum structa ardent, i. q. πυρά, Il. Ω. (791.) Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Rogum quo Hectoris cadaver concremabatur. Sic Ψ. (228.) ubi Patrocli corpus comburitur, iisd. versibus utitur, ubi etiam dicit, Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλὸξ, ubi nota πυρκαϊὰ dici pro Rogus accensus s. etiam Ignis accensus et ardens: ut Seneca dicit Flagrans rogus, Cic. Ascendere in rogum ardentem, Ovid. Consumtus rogis, et Dare rogo. Alicubi etiam de materie nondum accensa Rogus dicitur, ut ap. Lucian. Extruere rogum, et Accendere rogum. Græca autem vox non item, sed pro Rogo accenso usurpatur. Utitur et Plut. Alex., ubi ait, Κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην: (Pomp. 80.) || Inflammatio, Incendium. Hes. enim exp. ἐμπυρισμὸς, J. Poll. ἐμπρησμός. ITIDEMQUE Πυρκαεὺς, eid. Polluci dici posse videtur ὁ ἐμπρήσας, Qui inflammat et incendit. Fortasse autem πυρκαεὺς ab Æsch. dicitur Prometheus quod humano generi πῦρ ἀνέκαυσε s. ἀνῆψε: nam Fabulam quandam inscripsisse dicitur Προμηθεὺς Πυρκαεὺς, quæ eadem fortasse est cum Προμηθεὺς Πυρφόρος. [Πυρκαϊὰ, Plato Epigr. 6. Lysias p. 281. n. De quant., Lobeck. Phryn. 523. Πυρκαιὰ, trisyllabως, Æsch. Suppl. 1206. "Jacobs. Anth. 6, 343. 8, 224. 9, 206. 365. Toup. Opusc. 1, 529. Herod 135. Πυρκαεὺς, Huschk. Anal. 241. Lennep. ad Phal. 56." Schæf. Mss.]

Πυρκόοι Delphis dicuntur ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι, Hes. Sunt igitur iidem qui θυοσκόοι ab Hom. vocantur; vel Ignispices, οἱ πυρομαντεῖς: a quibus πυρομάντεια, Ignispicium: ut Plin. 7, 57. Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiaraus invenit.]

Πυρπαλάμη, ἡ, teste Eust. 513. dicitur ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος: at Suida teste, ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί. Apud utrumque fem. gen. Πυρπαλάμη: ap. Hes. vero ADJ. Πυρπαλάμης: qui etiam addit, πυρπαλάμους dictos fuisse τοὺς διὰ τάχους τί μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος. Is tamen accusativus esset a NOMINAT. Πυρπάλαμος. [Pind. 'O. 10, 96. πυρπάλαμον βέλος. "Ilgen. ad Hymn. 441. * Διαπυρπαλαμάω, 442." Schæf. Mss.] UNDE Πυρπαλαμᾶσθαι pro κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ, Eust. l. c. [Act. Πυρπαλαμάω, Hermann. ad Hom. H. in Merc. 357. "Ilgen. l. c." Schæf. Mss.]

[* Πυρπνέω, Schol. Lycophr. 17.] Πύρπνοος, Ignem spirans, i. q. πυρίπνοος, Eur. [Med. 478. El. 473. * Πυρπνόως, Jo. Damasc. in Dom. 73.]

[* Πυρπόλος, Phlegon Mirab. 3. Ἄστη δὲ πυρπόλα θῆσει. "Eur. Suppl. 640. κεραύνῳ." Seager. Mss.] Πυρπολέω, Circa ignem versor, Ignem accendo. Nam Ou. K. (30.) fere initio, Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντες, Schol. exp. περὶ τὸ πῦρ ἀναστρεφομένους, Hes. autem περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους, πῦρ καίοντας: item et πυρσεύοντας: quam exp. Eust. sequitur, πυρπολεῖν et πυρσεύειν esse dicens τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας: nam πυρσοῖς noctu nautis et viatoribus viam ostendere solebant. E Xen. quoque (K. Π. 3, 3, 13.) πυρπολεῖν pro Ignem excitare s. accendere affertur. || Accus. junctum significat Igni et Incendiis vasto, Igni depopulor, Incendo, Inflammo: ut et Hes. πυρπολεῖ exp. non solum πυρσεύει, verum etiam ἅπτει, καίει. Aristoph. (N. 1497.) τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Σφ. (1079.) Τῷ καπνῷ Τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν. Lucian. de Calumn. Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Itidem Plut. Themist. Πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη, Incendiis Phocensium urbes devastantem. [Nicander Θ. 245. 364.] Pass. Πυρπολεῖσθαι, Incendiis vastari, Inflammari, Incendi: unde πυρπολεῖται ap. Suid. καίεται, ἐμπυρίζεται: itidemque ap. Hes. Πυρπολούμενος, ἐμπυριζόμενος. Activa autem signif. ex Herod. Πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους, pro πυρπολεῖν: [cf. 8, 50. "Ad Charit. 693=308. Boiss. Philostr. 359. Fischer. ad Palæph. 158. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Lennep. ad Phal. 141." Schæf. Mss. * Πυρπόλημα, Eur. Hel. 773.] Πυρπόλησις, Devastatio et depopulatio quæ fit igni et incendiis. Alii interpr. Incendium. ["Euseb. Hist. Eccl. 9. Tzetz. ad Lyc. 217." Kall. Mss. * "Πυρπολητὴς, Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss.] Καταπυρπολέω, Incendiis absumo, Comburo, Concremo, κατακαίω, Phalar. Ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε: ["Lennep. p. 141. Ilgen. ad Hymn. 442." Schæf. Mss.] Affertur vero ET Πυρπολέεσθαι pro Igni vastari. [* Συμπυρπολέω, Tzetz. Ch. 11, 85. p. 205.]

Πυῤῥαγὴς etiam affertur pro πυροῤῥαγὴς s. πυριῤῥαγὴς, Qui fractus est et dissiliit igni.

[* Πυρφερὴς, Manetho 4, 188. "Ad Charit. 748." Schæf. Mss.]

Πυρφόρος, Ignifer: ut tela πυρφόρα, Tela ignifera, quemadmodum ap. Lucr. Lampades igniferæ, Quæ ignem secum ferunt. Thuc. 2, (75.) Μήτε πυρφόροις ὀϊστοῖς βάλλεσθαι, Igniferis missilibus configi: ut et Philo V. M. 3. Ὀϊστοὶ πυρφόροι κατέφλεξαν βληθέντες, Jacti missiles malleoli exusserunt, Turn. Et ap. Soph. (Œd. T. 209.) πυρφόροι ἀστραπαί. [Pind. N. 10, 132. κεραυνόν.] Item Πυρφόρος Polluci videtur dici etiam posse ὁ πύραυνος, i. e. ὁ χυτρόπους, quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Πυρφόρος, Qui ignem gestat: ut Πυρφόρος Προμηθεὺς, Fabulæ nomen ap. Æsch., cujus Gell. meminit 13, 17. Et ap. Lucian. (3, 483.) πυρφόροι ἱερέες, ut qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel etiam qui in acie ignem præferunt, Xen. A. (13, 2.) p. 400. Θύει μὲν γὰρ τὸ πρῶτον (sc. rex Spartanus) οἴκοι ὢν Διὶ Ἀγήτορι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας. Hinc Prov., Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη: quo significatur omnes ad unum trucidatos in prælio fuisse, adeo ut ne ei quidem pepercerint, qui ignem præferebat. Moris enim erat priscis, ut vates exercitui præiret, lauro coronatus, ac facem gestans: in quem ferrum stringere, ut hominem sacrum, nefas habebatur. Herod. 8, (6.) Ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι. Sic Philo V. M. 1. (p. 109.) Ὡς μηδὲ πυρφόρον ἀπολειφθῆναι τὸν ἀπαγγελοῦντα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ τὰς αἰφνιδίους συμφορὰς, Ut ne ignifer quidem, quod ajunt, evaserit, Turn. Meminit et Eust. hujus adagii in Il. M. (73.) enarrans hos Hom. versus, Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ὄϊω μήτ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψορρόν ποτὶ ἄστυ. || Πυρφόρος θεὸς Soph. pro πυρετοφόρος, καυστικὸς, ut sit Febriles ardores immittens, inferens, (Œd. T. 27.) p. 149. meæ Edit. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκῆψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, ubi nota λοιμὸν vocari πυρφόρον θεόν: nam febrilis ardor pestem conritatur. At p. 274. πυρφόρος θεὸς ab eo vocatur Vulcanus, Schol. Vide et p. 219. ["Ad Diod. S. 1, 695. 2, 193. 442. 468. Jacobs. Anth. 6, 66. 12, 200. ad Charit. 748=308. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 409. ad Rover. p. xxxiv. Musgr. ad Eur. p. 206. Wakef. S. Cr. 3, 107. ad Herod. 622." Schæf. Mss.] Πυρφορέω, Ignem fero, s. affero, Philostr. Her. ["p. 234. Boiss., ad Charit. 308." Schæf. Mss.]

Ἀμφίπυρος, Igni cinctus, Quem ignis ambit, Soph. Aj. (1405.) p. 76. meæ Ed. ὑψίβατον Τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων Θέσθαι, ubi Schol. exp. χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον. Videtur potius jubere Teucer ut ad calfaciendam aquam tripodem apponant, et ignem subjiciant, quo ambiente cito incalescat: ut Il. Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. Ab eod. Soph. in Tr. (214.) p. 338. Ἄρεμις ἀμφίπυρος dicitur, quatenus ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ

δᾳδουχεῖ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ, Schol. Apud Eur. vero (Hipp. 559.) ἀμφίπυρος βροντὴ fortasse pro Tonitru cum igne fulmineo: ut sc. illud dicatur hoc velut cinctum esse. ["Eur. Hec. 473. Musgr. Ion. 716. Kuster. Aristoph. 74." Schæf. Mss. * Ἀπόπυρος, ad Greg. Cor. 520. Koen. p. 251.]

Ἄπυρος, Ignis expers, Igne carens, Hesiod. (Ἔργ. 2, 143.) Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ. Item, Qui igni non admovetur: ut λέβης ἄπυρος Il. Ψ. 880. Nisi malis accipere pro Igni nondum admotus, ideoque Novus. Priorem exp. confirmat Athen. (501.) ubi versum Homericum citat, cum dixisset, Ἡ δὲ (sc. φιάλη) ἀμφίθετος καὶ ἀπύρωτος, ἡ ψυχρήλατος, ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη· καθότι καὶ λέβητα καλεῖ ὁ ποιητὴς, τὸν μὲν, ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ, ἀπύρωτον. Idem Athen. (37.) scribit duo ap. antiquos fuisse τριπόδων s. λεβήτων genera: sc. ἐμπυριβήτην, qui et λοετροχόος vocaretur, ut ap. Æsch. Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης, Ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν: et eum qui κρατὴρ diceretur, cujus in miscendo vino usus erat. Hom. (Il. I. 122.) Ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας. Hes. ἀπύρους τρίποδας dici scribit τοὺς ἀναθηματικοὺς καινοὺς καὶ οὐδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἕνεκα κόσμου ἀνακειμένους: contra vero πυριβάτας nominari, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ. Ubi nota eum ἄπυρος non solum accipere pro Eo qui igni admoveri non solet, verum etiam pro Eo qui igni admotus non est, Ignem non expertus, sed novus est adhuc. Apud eund. Hes. Ἄπυρα σκεύη, τὰ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρί. Item, Ἄπυρος, Ignem non expertus, Non coctus: ut ἄπυρος οἶνος ap. Athen. (31.) ex Alcm. ὁ οὐχ ἑψημένος. Solebant enim et ἐφθοῖς οἴνοις uti. Itidemque ἄπυρον μέλι ap. Lucian. (3, 263.) τὸ μὴ ἑφθὸν, Mel non coctum, s. crudum. Et ἄπυρον χρυσίον ap. Herod., Aurum nondum coctum, s. ἄπεφθον: Rude, ut Valla interpr. Sic ap. Plin. 21, 11. Ex auro quod Apyron vocant. Itidem σὺν θείῳ ἀπύρῳ, ap. Diosc. 1. Cum sulphure ignem non experto, Cum vivo sulphure: utroque enim modo Lat. appellant. Plin. 35, 15. Sulphuris genera quatuor: vivum, quod Græci ἄπυρον vocant. Similiter ἄπυρος τροφὴ, Cibus non coctus s crudus, Quem coquere uecesse non est, Qui crudus estur, ut poma et similia. Apud Suid. Ἀπύρῳ τροφῇ ἐκέχρητο. Apud Eund. Τριῶν ἡμερῶν σῖτα παρασκευάζειν ἄπυρα: ut et Plut. (3, 375.) Ἄπυρα σιτία κομίζειν. "Ἀπυρωτροφὴ, Crudus cibus, VV. "LL. perperam pro ἄπυρος τροφή." ‖ Hesychio ἄπυρος est non solum καινὸς, sed etiam νεκρός: fortasse quia in mortuis naturalis caloris igniculi extinguuntur, item ἄναστος, quod mendosum est. ‖ Eod. teste, Soph. Mysis ἀπύρου dixit pro ἀθύτου. ["Valck. Adoniaz. p. 227. Hipp. p. 266. Diatr. 42. Locella ad Antig. p. 234. Beckm., Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 45. Pierson. Veris. 137. Segaar. in Daniel. p. 59. Wessel. Ep. ad Ven. p. 10. Toup. Opusc. 1, 570. Koen. ad Greg. Cor. 251. Græv. Lectt. Hes. 534. Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 271. Porson. Hec. p. 35. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 346. 392. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 408. 409. 497. 537. Jacobs. Anth. 6, 306. 7, 104. 9, 53. ad Paus. 359. "A. χρυσὸς, ad Diod. S. 1, 161. 213. Beckm. ad Marbod. 150. Musgr. Dan. 30." Schæf. Mss. "Ἄπυρος, Ardentissimus, Scholiastæ * Πολύπυρος, Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 905. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. 43. * Ἀπύρωε, Hippocr. 77.]

Διάπυρος, Igni excandefactus; simpl. Candens, Ignitus: ut μύδρος διάπυρος, Aristot. de Mundo. ‖ Metaphorice plerumque pro Fervidus, Ardens, Vehemens, Acer, Plut. Alcib. (18.) Διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Idem, (6, 275.) Διάπυρος ἐχθρός. Et (8, 279.) Ἀνθρώπους διαπύρους πρὸς ὀργὴν, Qui ira solent excandescere s. accendi et inflammari. Ab Eod. διάπυροι dicuntur Qui amore ardent. Idem (6, 314.) copulat διάπυρος et δραστήριος. Apud Lucian. autem et διάπυρον ἔργον, Fervidum opus. Τὸ διάπυρον substantive Fervor s. Ardor, Vehementia, Longin. (12, 3.) Πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον. ["Valck. Diatr. 30." Schæf. Mss. * Διαπύρως, Schol. Aristoph. 'A. 751. "Orig. c. Cels. 206. Suid. v. Ἀέτιος." Kall. Mss. Εὐσεβῶς τε καὶ διαπύρως, Greg. Naz. Or. 10, 166.] Διαπυρίζω, Excandefacio. Pass. Διαπυρίζομαι, Excandefio, s. Accendor, Inflammor, Exardesco, sc. ira: Hes. Διαπυρισθέντα, διοργισθέντα. "Δίπυροι ἄρτοι, Hesychio "sunt οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι, Qui secundo assan-"tur, Qui recoquuntur et secundos experiuntur "ignes, Bis ignem experti. Athen. (110.) dicit esse "ἄρτους τινὰς τρυφῶντας: afferens hoc hemistichium "ex Eubuli Ganymede, Διπύρους τε θερμούς: ut "Gorr. quoque δίπυρον ET διπυρίτην ἄρτον ap. Hip-"pocr. (546.) esse dicit Panis genus delicatum, et "ad aquam intercutem cibo utile. Alii tamen Pa-"nem nauticum interpr. et sane non esse e delica-"tioribus panibus patet ex hoc ap. Suid. l. Σισύρας "ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ "διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο. Sui-"das a Romanis παξαμᾶν vocari tradit hunc panem. "At Aristoph. B. (1361.) dicit, Διπύρους ἀνέχουσα "λαμπάδας, pro διπλᾶς, Duplices, s. Duplici lucentes "igni." ["Δίπυρος, Jacobs. Anth. 9, 187. Kuster. Aristoph. 74. Toup. Opusc. 2, 160." Schæf. Mss.]

Ἔμπυρος oppositum præcedenti ἄπυρος: ut αἱ ἔμπυροι τῶν τεχνῶν ap. Philostr. Artes quæ igni utuntur ad opus suum conficiendum: qualis est ἡ χαλκευτικὴ, ἡ χρυσοχοϊκὴ, et similes aliæ. Et ἔμπυρα σκεύη ap. Plat. de LL. Vasa quæ igni admoventur, ut sunt ollæ, et οἱ ἐμπυριβῆται s. αἴθωνες λέβητες, quibus opponuntur τὰ ἄπυρα. Præterea sicut ἄπυρος dicitur Qui coctus non est, ita ἔμπυρος contra: ut ἔμπυρος ἰχθὺς in Epigr. Piscis coctus, assatus. Item τὸ ἔμπυρον, sc. ἱερεῖον aut θῦμα, Victima quæ crematur: τὸ καιόμενον ἱερεῖον; ut Suidas τὰ ἔμπυρα exp. τὰ καιόμενα ἱερεῖα, et Hes. τὰ καιόμενα ἱερά: e quibus οἱ πυρκόοι s. θυοσκόοι futura conjicere solebant. Plut. (8, 319.) Πολὺν θόρυβον καὶ κίνδυνον ἀποσημαίνειν τὰ ἔμπυρα: (286.) Ἐμπύρων λείψανα καὶ χοὰς γάλακτος. Suid. ἐμπύρου exp. θερμῆς: et, Ἐμπυρώτατος, ὁ κατάπυρος. ["Valck. Phœn. 1261. 1389. Porson. 1396. Musgr. p. 221. Hel. 554. Brunck. Apoll. Rh. p. 11. Wakef. S. Cr. 4, 35. Jacobs. Anth. 8, 108. Quint. Mæc. 8. Aristoph. Fr. 271. Diod. S. 2, 332. ad Dionys. H. 1, 103. Boiss. Philostr. 627. 630. ad Dionys. H. 2, 1070. Ἔμπυρος τέχνη, i. q. μαντικὴ, Eur. Phœn. 961. ubi vide Beck. p. 215. Valck. p. 426. Τὰ ἔμπυρα, ad Herod. 392. 683. Brunck. El. 405." Schæf. Mss. Eur. Hel. 762. Vide Schn. Lex. * Ἐμπύρως, Damasceu. Epiphan. 100. "J. Poll. 3, 68." Kall. Mss.] Ἐμπυροειδὴς, Similis accenso et ardenti, Ignitus. [A Schneidero non agnoscitur. * Ἐμπυροσκόπος, i. q. πυρκόος, θυοσκόπος, Eust. Il. Ω. 1478, 10. "Heyn. Hom. 8, 634. Musgr. Ion. 707." Schæf. Mss.] Ἐμπυρίζω, Incendo, Inflammo. Pass. Ἐμπυρίζεσθαι, Incendi, Inflammari: supra in Πυροπολεῖσθαι. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 47. Diod. S. 1, 701. 712." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Lobeck. Phryn. 335.] Ἐμπυρισμὸς, Incensio, Inflammatio. Rejicit hoc nomen Phryn. (148=335.) dicens Atticos pro eo usurpare ἐμπρησμός. ["Ad Lucian. 1, 433. ad Diod. S. 2, 455." Schæf. Mss. * "Ἐμπυριστὴς, Ustulator, 4 Macc. 7, 11. Cf. Ant. Gallonii de Martyrum Cruciatibus librum p. 338." Schleusn. Lex. V. T. * Προσεμπυρίζω, LXX. Exod. 22, 6.] AT Ἐμπυρία, Hesychio ὅρκος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία ap. Bœotos: fortasse quoniam δι' ἐμπύρων fiebat. ["Ἐμπύριον, Beck. ad Eurip. p. 215." Schæf. Mss. * "Ἐμπύριος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 98." Elberling. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss. * "Ἐμπυρίως, Dionys. Areop. 52." Kall. Mss. * "Ἐμπυριόω, Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss. Vide Πυρεύς.]

[* "Ἐπίπυρος, * Ἐπιπυρόω, ad Hesych. 1, 1743, 3. Ἐπιπυρόω, * Ἐπιπυριάζω, ad 1, 1398, 17." Dahler. Mss. * "Ἐπίπυρον, τὸ, Altare, Hero Spirit." Schn. Lex.]

[* Ζάπυρος, Valde igneus, Æsch. Pr. 1092.]

Ζώπυρον, τὸ, Suscitabulum ignis, s. Reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti: quod Hom. σπέρμα πυρὸς vocat. Hoc autem servatur ad ignem accendendum, cum usus exigit: quo sensu πύρδαλον quoque acci-

ex Hes. discimus. Suid. exp. λείψανα: Hes. ἀνθρακιά: quo nomine intelligit Carbones cinere obrutos, et in eum usum relictos, ut ignis inde accendatur, cum opus est: quemadmodum alii exp. ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν. Metaph. plerumque, ut Plato ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους appellat Eos qui e diluvio servati sunt, quasi igniculos ad humanum genus aquis extinctum suscitandum relictos: de LL. 3. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. Ubi Bud. ζώπυρα interpr. Reliquiæ unde rerum genus et species instaurantur et restituuntur: idemque addit, hoc Latine dici posse Subsidium, et reliquias subsidiarias instauratitiasque generis. Itidem Lucian. (1, 106.) tradit Deucalionis tempore tantam fuisse πάναγίαν, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον. Et Plut. Apophthegm. Lac. Πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. || Ζώπυρα dicuntur etiam Ea quæ suscitant ignem sopitum, ut folles. Ita enim Suid. Ζώπυρα, φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς το πῦρ φυσῶσι. Apud Hes. vero ita legimus Ζωπύρας, φυσητῆρας, ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι: ita ut ζώπυρον ET Ζωπύρα signif. Follis s. Flabellum, quo sc. ignis sopitus suscitatur. Rursum Suidas ζώπυρα exp. τοῦ ζῆν ποιητικά: quemadmodum Dionys. quoque Areop. teste Bud. ζώπυρον accipit pro Suscitativo. Fortasse autem hoc erit potius ab ADJ. Ζώπυρος, [" Igneus, Philostr. p. 42. Excitans, Clem. Alex. 497. 617. 766. θάνατος. * Ζωόπυρος, Dionys. Areop. p. 57. θερμότης." Kall. Mss.] || Alioqui Ζώπυρος, Nomen proprium Persæ ap. Herod., Plut., et alios. Est et Prov. Ζωπύρου τάλαντα, ap. Suid. et Hes. Ζώπυρον Suid. exp. etiam πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον. Sicut vero Idem Ζώπυρα exp. φυσητῆρας, ITA ET Ζωπύρια, φυσητηρία. AT Ζώπυρα est et Herbæ nomen, quæ κλινοπόδιον alio nomine dicitur teste Hes., ap. quem mendose SCRIPTUM Καινοποδίων. Sic Plin. 24, 15. Clinopodion, alii * Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoïdes appellant. [" Ζώπυρον, Timæi Lex. 129. et n., ad Lucian. 1, 336. ad Herod. 237. Plut. Mor. 1, 960. Thom. M. 413. ad Charit. 446. Boiss. Philostr. 640." Schæf. Mss.]

Ζωπυρέω, Ignem sopitum et carbones cineribus obrutos suscito atque accendo. Proprie enim, Suida teste, ζωπυρῆσαι est τὸ ἐκ μικροῦ σπινθῆρος φυσῶντα μεγάλην φλόγα ἀνάψαι. Metaphorice plerumque, ut de bello aliisve malis sopitis: sicut Lat. Sopitos suscitare ignes. Idem Suid. ζωπυρεῖ exp. ἀναζῇν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει: et ζωπυρήσεις, ἐγερεῖς: Hes. ἐκκαύσεις, qui et ζωπυροῦν accipit pro ἐξάπτειν ποιοῦν. Rursum Suid. ζωπυρῆσαι accipi ait pro ἀναθάλψαι, et metaphorice dici ἐπὶ τῶν ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένων, quæ et in Lex. meo vet. leguntur. Significat igitur etiam Refocillare, Reficere, Recolligere vires morbo propemodum extinctas. [Jambl. Protr. 40. 348. " Ad Mœr. 169. ad Timæi Lex. 130. ad Lucian. 1, 318. Valck. Diatr. 174. Thom. M. 413. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anth. 11, 203." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1026. Aret. 3, 8. * Ζωπύρημα, Schol. Aristoph. A. 107. * Ζωπύρησις, Plut. p. 156. Hes. * " Ζωπυρητέον, Philo J. p. 151." Wakef. Mss.]

Ἀναζωπυρέω, Exuscito, Redardescere facio; proprie, cum ignis semiextinctus exuscitatur; quod etiam dicitur ἀναῤῥιπίζω, et ἀνάπτω. Ἀναζωπυρῶ, metaphorice, Excito, Ardorem animi reddo, Vigorem pristinum revoco, Recreo, Plut. Pericle, Ἣν τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν. Ἀναζωπυροῦμαι, Pass. Exuscitor, Redardesco. || Per metaph. autem, quam et activum habet, Excitor, Ardorem animi s. Vigorem recupero, Recreor, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 46.) Τὰ τῶν Θηβαίων ἀνεζωπυρεῖτο. Apud Eund. ἵππος ἀναζωπυρηθεὶς, Equus excitatus, s. percitus, Bud.: Ἱππ. (10, 16.) Ἣν δέ τις οὕτως ἀνεζωπυρημένῳ αὐτῷ δῷ χαλινόν. [* " Ἀναζωπύρησις, Euseb. Hist. Eccl. 144. τῆς πίστεως, Dionys. Areop. 46. * Προσαναζωπυρέω, ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς, Andr. Cr. 33." Kall. Mss.]

" Ἐκζωπυρέω, Excito, s. Exuscito. Proprie de eo " qui sopitum ignem exuscitat et accendit. Metaph. " Plut. (M. Crasso 10.) Αὖθις ἐξεζωπύρησε τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον, οὔπω πολὺν χρόνον ἀπεσβηκότα. " Ex Ejusd. Romulo (29.) affertur ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renovare necessitudinem. UNDE Ἐκζωπύρησις, Exuscitatio, Accensio, Succensio, Plut. " Symp. Sept. Sap. (593.) Ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν " ἢ λατύπης παρασκευήν: de fabro ferrario." [In Plut. Mario 44. vulgo legitur Ἀνθρακας ἐκζωπυρίσας, ab * Ἐκζωπυρίζω, ubi tamen Coraius restituit ἐκζωπυρήσας. * Ζωπυρόω, unde * " Ζωπύρωσις, Extincti cujusvis suscitatio, Max. Tyr. 9, 7." Wakef. Mss. * Ζωπυρὶς, Julian. Or. 5. p. 172. θέρμη.]

" Ἡμίπυρος, pro Semiustus, Semiardens, affertur " ex Aristot. de Mundo," [" Basil. Schol. in Greg. Naz., in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 144." Boiss. Mss.]

Κατάπυρος, Ignitus, Igni excandefactus: ut διάπυρος. Utitur Suidas in Ἔμπυρος, sc. per hoc κατάπυρος exponens illud ἐμπυρώτατος: ubi videtur metaph. accipere pro Ardentissimus et ferventissimus, ut qui ferventissima ira aut cupiditate inflammatus incensusque est: quem usum habet τὸ διάπυρος quoque. [* Καταπυρίζω, vide Καππυρίζω.]

Λειπυρίας πυρετὸς dicitur Febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur: ut Gorr. inter alia tradit, quem consule: et Aëtium 5, 89. Actuarius περὶ Διαγν. Πυρετῶν, 2, 1. Ὁ δὲ λειπυρίας, ἱκανὸν ἐπάγων ῥῖγος, οὐκ ἔκδηλον ἐπάγει καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ θέρμην, ὡς ἔξεστι καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰδέναι τοῦ ὀνόματος· λείπεται γὰρ πυρὸς, ἤτοι θέρμης, [quasi * λειποπυρίας, quod Lexx. Gr. male exhibent pro λειπυρίας. Reinesius autem Epist. p. 454. ducit a λι et πυρετὸς, et exp. Febris cum vehemente, valido, et insuperabili æstu. Vide Schn. Lex.] " Λιπυρίης, Ionice pro λειπυρίας, Hippocr. de " Judic. (152, 26.) Φιλέει ἐς λιπυρίην περιΐστασθαι." [* Λειπυρικὸς, Hippocr. 427, 11. vide Λεπυρικός. * Λειπυριώδης, 534, 47.]

Ὑπέρπυρος, Supra modum igni excalfactus, Valde calidus, [" Dionys. H. 1, 302. 2, 1070." Schæf. Mss.] UT ET Ἔκπυρος, Qui igni efferbuit supra modum, Qui igni nimium exarsit s. excanduit. Alii, Fervidus, Ardens. [" Vide Max. Tyr. p. 2, 21." Seager. Mss. " Apud J. Poll. 1, 192. est Ἵππου βλέμμα ἔκπυρον. Apud Herod. 4, 73. pro λίθους ἐκ πυρὸς διαφανέας, probi alioquin Codd. nonnulli (vitiose, ut videtur,) λίθους ἐκπύρους διαφανέας præferunt." Schw. Mss. " Epigr. adesp. 64. Jacobs. Anth. 7, 313. * Ἐκπυρίζω, * Ἐκπυρέω, Herodian. Philet. 451. et n." Schæf. Mss. * Ὑπέκπυρος, Orph. A. 140. ὄζον.]

[* Πολύπυρος, vide Ἄπυρος. " Valck. Adoniaz. p. 227." Schæf. Mss. * Ὑπόπυρος, Hippocr. 487, 19. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.]

Ἀποπυρίας, ut ἄρτος, Panis qui super carbonibus coquitur, inquit Hes., nam ap. eum non dubito quin pro ὁ πυρώμενος leg. sit ὀπτώμενος, aut certe πυρούμενος. Athen. (111.) Ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος· ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται. [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss.] Apud Eund. SUNT ET Ἀποπυρίδες, Pisces quidam (344.) e Clearcho, Ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζον αὐτῷ, sc. tibicini cuidam φιλίχθει. Puto autem ἀποπυρίδας esse Pisciculorum quoddam genus, quod super prunis inassaretur, atque ita ederetur. [" Hierax Stobæi Serm. 95. p. 524. Τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας, περιχέας ἂν ἐλάδιον, καθίσας ἠρίστησεν: Cod. Par. * αὐτόπυριν." Schn. Lex.] SICUT Ἀποπυρίζω significat Ex igne edo, Edo ex igne captum: Hes. ἀποπυρίζων, ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων. [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss. Athen. 277.]

Πυρώδης, Igneus, Ignitus, Urens in modum ignis, Diosc. 2. πυρώδης τὴν γεῦσιν et πυρώδης κατὰ τὴν γεῦσιν, ubi alii, Qui est urentis gustus: alii, Qui gustu est ferventi. [" Ad Paus. 370. Kuster. Aristoph. 126. ad Lucian. 2, 93. Valck. Callim. 170." Schæf. Mss. Πυρώδης λίθος, Gl. Silex. * Πυρωδῶς, Stob. Ecl. 1, 25, 1. p. 508.]

Πυρόεις, itidem Igneus, Ignitus, Urens in modum

ignis, Fervens: metaph. in Epigr. πυρόεις πόθος, de amore, ut Ignes ap. Lat. Poetas. || Πυρόεις, Stella Martis, teste Cic. de N. D. 2, (20.) p. 173. mei Lex. Cic. Sic Aristot. de Mundo, Εἶθ' ὁ πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεος προσαγορευόμενος. Subauditur autem hic ἀστήρ. De hoc Colum. 10. nec sirius ardor Sic micat aut rutilus pyrois. || Apud Ovid. autem Pirois nomen Unius ex equis solis, Metam. 2. Interea volucres, Pyrois, Eous, et Æthon, Solis equi, quartusque Phlegon, hinnitibus auras Flammiferis implent. [Barker. ad Etym. M. 1020—2. " Ad Charit. 462. 607. 748. 767. Jacobs. Anim. 71. Koppiers. Obss. 129. Valck. Præf. ad Hipp. p. xxi. Π. ἀστὴρ, Martis stella, Heringa Obss. 208. ad Charit. 309." Schæf. Mss. * Πυροῦντες, οἱ, Pisces quidam, Athen. 358.]

Πύρινος, pro quo scribitur ET Πυρινὸς, Igneus, ap. Theophr. H. Pl. 9. Sic Apoc. 9, (17.) Πυρίνους θώρακας, Igneos thoraces. Et ap. Greg. Naz. Ἐν γλώσσαις πυρινᾶς φαινόμενον, In linguis igneis. Quibus verbis respicit ad illud Act. 2, (3.) Ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, Visæ sunt eis dispertitæ linguæ instar ignis. [" Ad Diod. S. 2, 42. Jacobs. Anth. 12, 355." Schæf. Mss. Synes. 326. ὁρμαῖς. * Πυρίνιον, Lupanar, q. d. Igniarium, Symm. Num. 25, 8. sed vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Πύριος, Synes. H. 3, 373. 631. 638." Boiss. Mss.]

Πυρίτης, ὁ, sc. λίθος, Lapis pyrites, Lapis ignem edens, Plin. 36, 19. Molarem quidam Pyriten vocant, quoniam sit plurimus ignis illi; sed est alius etiam pyrites similitudine æris. In Cypro eum reperiri volunt, et in metallis quæ sunt circa Acarnaniam, unum argenteo colore, alterum aureo. Vide et Diosc. 5, 143. ubi inter alia dicit eum σπινθῆρας ἀφιέναι, Scintillas edere: ut et Plin. l. c., Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos Vivos appellamus: et ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maxime necessarii, qui clavo vel altero lapide percussi scintillas edunt, quæ exceptæ sulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem præbent. Et τὸ ἐκ πυρίτου φῶς, quod Soph. vocat ἄφαντον φῶς, teste Schol. et Suida. Vide et Gorr. Rursum Plin. Pyriten in gemmis numerat. Sic enim ille 37, 11. Pyrites, nigra quidem, sed attritu digitos adurit. Lucian. autem (1, 531.) πυρίτην appellat Vulcanum, quod circa ignem perpetuo versetur: Latinis Poetis Ignipotens dicitur. [" Wakef. Phil. 297. Huschk. Anal. 34. Brunck. Soph. 3, 504. Valck. Anim. ad Ammon. 215." Schæf. Mss.] FEM. Πυρῖτις, ιδος, ἡ, ut λίθος, itidem pro Lapis pyrites, ap. Suid. Sic ap. Hes. Πυρῖτις, λίθος ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται, i. e. Lapis qui percussus scintillas edit, et ignem præbet: ut ap. Virg. silicis scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis. Item πυρῖτις βοτάνη, quæ ET Πύρεθρον teste Schol. Nicandri, Θ. 684. βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα. Itidem Ἀ. 531. ῥιζία τρίβε πυρίτιδα βάμματι ῥαίνων, ait, Πυρίτιδα δὲ, βοτάνην πύρεθρον καλουμένην. De pyrethro autem vide Diosc. 3, 86. ubi inter alia dicit ei esse radicem τῷ γευσαμένῳ πυρωτικωτάτην. Meminit et Plin., item alii, qui scribunt radicem ejus urere, utpote quæ gustu sit fervidissimo: ab Herbariis vocari Pedem Alexandri. Est et πυρῖτις νάρδος ap. Gal., quæ θυλακῖτις quoque et Montana nominatur. ITEM Πυρήτης, Suidæ λίθος, pro πυρίτης.

Πυρίδιον, τὸ, Igniculus, [Plut. 9, 524.]

Πυραλὶς, ίδος, ἡ, Ignaria, Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 1. ubi loquitur de avibus quæ bella inter se gerunt, τρυγὼν καὶ πυραλίς. Unde Plin. 10. c. penult. Turtur et pyralis. Meminit et Athen. 9., ap. quem SCRIPTUM Πυραλλίς: ap. Hes. vero LEGITUR Πυρραλὶς, ὄρνις ποιός: idque suo loco, h. e. post Πυρραίη, ordine alphabetico. Quæ scriptura si verior est, nomen fortasse invenit a rufo colore. [Πυραλὶς, Gl. Spenturnix. " Thom. M. 767. Callim. 1. p. 468." Schæf. Mss.]

[* Πυρωνία, ἡ, Euthal. Edit. Act. 431. Nomen Dianæ, Paus. 8, 16.]

Πυρόω, Igne infesto, injecto uro, Inflammo, Herodian. 8, (4, 26.) Καὶ πυρώσαντες τὸν στρατὸν κατεσκεδάννυσαν, Ignibus injectis dispergebant, Polit. Item Incendo et Inflammo. Unde pass. Πυροῦσθαι, Incendi, Inflammari, Ignescere. Et πεπυρωμένοι ἄνθρακες, Carbones accensi s. candentes, Diosc. 5, 143. Exp. etiam Torreo, Uro, Ustulo: quo referri potest, quod ap. Plat. Axiocho (fin.) legitur, Λαμπάσιν πυρούμενοι ποινῶν, pro Qui uruntur furiarum facibus. Item Igne probo et purgo: unde πεπυρωμένος χρυσὸς ap. Areth. Aurum igne excoctum et probatum. Bud. πεπυρωμένος interpr. non solum Ad ignem suffervefactus, sed etiam A sole exustus et fervefactus æstu, ut regio fervida: quo sensu et διακεκαυμένος et κατακεκαυμένος, ut διακεκαυμένη γῆ. Theophr. Pro Concoquo affertur ex Alex. Aphr. [" Musgr. Hel. 1369. Wakef. Herc. F. 864. S. Cr. 5, 83. Timæi Lex. 227. et n., Lennep. ad Phal. 71. ad Herod. 510." Schæf. Mss.]

Πύρωσις, Coctio ad ignem, Theophr. H. Pl. 7, 7. Τοὺς δὲ χυλοὺς ἐδωδίμους ἢ ὠμοὺς ἢ ἑφθοὺς, sc. ἐσθίουσιν· ἔνια γὰρ δεῖται πυρώσεως, ὥσπερ μαλάχη καὶ τευτλίς. Itidem Athen. (54.) cum de amygdalis et nucum generibus dixisset, Χρῆν δὲ μηδὲν ὅλως τῆς τοιαύτης ἰδέας ἄπυρον ἐσθίειν, præter amygdalas virides, sed alia ἕψειν, alia φρύγειν, quoniam eorum quædam sua natura sint λιπαρὰ, subjungit, Τῶν οὖν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις. Ubi nota φρύγειν et ἕψειν, Frigere et elixare, comprehendi sub πυρώσει: ita ut πυροῦν significet etiam Coquere ad ignem, n. e. Elixare, Torrere, Frigere. Rursum Theophr. H. Pl. 5, (10.) cum dixisset πῶς ἑκάστῃ τῆς ὕλης ἔχει πρὸς τὴν πύρωσιν, subjungit paulo post, Τούτοις χρῶνται πρὸς τὴν πρώτην ἕψησιν, sc. in officinis argentariis. || Hesychio est etiam δοκιμασία, Probatio quæ igne fit. Ovid. autem dixit, spectari in ignibus aurum. [" Ad Charit. 755. Schol. Aristoph. Πλ. 975. Casaub. ad Athen. 109. Beckm. ad Marbod. 150." Schæf. Mss. Diosc. 1, 12. * Πυρωτὴρ, * Πυρωτήριος, * Πυρωτήριον, * Πύρωτρον, unde * " Πύρωθρον, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.] Πυρωτὴς, Qui igni excoquit et purgat, ut aurifex, 2 Esdr. [Nehem. 3, 8. " Ad Lucian. 1, 531." Schæf. Mss.] Πυρωτικὸς, Urendi vi præditus, ut ignis, Fervens; nam quod Diosc. 2, 202. Scillam ait δύναμιν ἔχειν δριμεῖαν καὶ πυρωτικὴν, Ruell. Vim acrem atque ferventem habere; itidemque Gorr. accipit in Πύρεθρον paulo ante. Πυρωτὸς, Ignitus. In luna τὸ πυρωτὸν dicitur Natura ignea, ut ap. Plut. de Orac. Pyth. Λαμβάνουσα δὲ παρ' ἡλίου τὸ λαμπρὸν καὶ πυρωτόν: [cf. 8, 569. " Thom. M. 767. Wakef. Phil. 1040." Schæf. Mss.] Ἀπύρωτος, Ignem non expertus, Ab igne intactus, Igni nunquam admotus; ideoque Novus; vel Qui igni admoveri non solet: ut ἀπύρωτοι τρίποδες s. λέβητες: qui et ἄπυροι, ut suo loco videbis. Hes. ἀπύρωτον exp. καινὴν ἢ ἀναθηματικήν: quo modo et ἄπυρος ab Eod. exp. Item Plin. 37, 7. Principatum habent carbunculi, a similitudine ignium appellati, cum ipsi non sentiant ignes, ob id a quibusdam ἀπύρωτοι vocati. [" Jacobs. Anth. 6, 306. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 409. 537." Schæf. Mss.] " Εὐπύρωτος, Excandefactu et velut ignitu facilis." [* " Ἡμιπύρωτος, Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf. Mss.]

Ἀναπυρόω, Accendo, Inflammo: accipiendo hæc verba in propria signif. Aristot. de Mundo [4, 18.]

Ἀποπυρόω, i. q. πυρόω, nisi quod præp. signif. vim quandam majorem addit. Pass. Ἀποπυροῦμαι, Ignesco, Ignitus fio, Inflammor. Aristot. de Mundo, Τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀποπυρωθὲν, βιαίως ἄχρι γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται. Plin. fulmen esse dicit siderum ignes ad terram deciduos.

Διαπυρόω, Accendo, Inflammo, Igne excandesco, [Eur. Cycl. 690. 4 Macc. 3, 15. Τῇ δίψῃ διαπυρούμενος.]

Ἐκπυρόω, idem. Unde pass. Ἐκπυροῦσθαι, Inflammari, Exardescere, Gal. Exp. etiam In ignem converto. [" Thom. M. 187. 565. Kuster. Bibl. Chois. 103." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 421.] Ἐκπύρωσις, Inflammatio, et incensio: Ἐκπύρωσις τοῦ κόσμου, Athen. (629.) quod ὀρχήσεως εἶδος esse ait. Item Ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, s. ignescunt; quo modo accipiunt ap. Procl. Comm. in Plat. Tim. Οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ τὴν φλέξασαν ἐκπύρω-

οἷν ἐργάσασθαι τοιαύτην, ubi etiam Inflammatio reddi queat. [* Ἐκπυρωτὴς, unde * "Ἐκπυρωτικὸς, Dionys. Areop. 48." Kall. Mss. * Ἐκπύρωτος, unde * Ἀνεκπύρωτος, Niceph. Blemm. 152. * Εὐεκπύρωτος, Eust. Il. B. p. 262, 12.] "Παρεκπυροῦσθαι, Interim ignescere, "ex Aristot. Meteor." [8.] "Προσεκπυρόω, Insuper "incendo et inflammo," [Lycophr. 171. * Συνεκπυρόω, Plato Tim. 65.]

Ἐμπυρόω, Incendo et Exuro: unde Ἐμπυροῦσθαι, Fervore nimio exardescere et exuri. [* Ἐμπύρωσις, Aristot. de Respir. 16. de Juvent. 11. Διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ψυχῆς ἐμπ.]

[* Προπυρόω, Alex. Trall. 8. p. 425. 427.]

[* Προσπυρόω, 2 Macc. 14, 11.]

[* Συμπυρόω, Eur. Rhes. 960. Suppl. 1071. Cycl. 307.]

Πυρεύω, Igni inflammo, Ignem immitto, e Plat. Epist. Πυρεύων τὴν ὕλην, Ignem in materiam s. sylvam immittens. Videtur etiam accipi pro Ignem excito, accendo, πῦρ καίω καὶ ἀνάπτω. ["Ad Timæi Lex. 227." Schæf. Mss. Plato de LL. 8. p. 648.] Πυρεὺς, Qui igni inflammat s. ignes subjicit, Incendiarius: Hes. Πυρέας, * πυροπλήτας, * ἐμπυριοῦντας τὴν πόλιν. Nisi reponendum sit ἐμπυροῦντας. ["Jacobs. Anth. 11, 355. * Πύρευσις, Casaub. ad Athen. 113. * Πυρευτὴς, ad Lucian. 1, 531. * Πυρευτικὴ, ἡ, ad Xen. Mem. 4, 7, 4." Schæf. Mss. Plato Soph. §. 5. p. 220. Male * Πυριευτὴς, J. Poll. 1. p. 96. et * Πυριευτικὸς, p. 68. 7. p. 788.] Πυρευστικὴ χρεία, Igniarius usus, Theophr. H. Pl. 5, 3. Χειρω, καὶ πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν καὶ πρὸς τὴν πυρευστικήν.

[* Πυρεία, Schleusn. Lex. V. T.]

Πυρεῖον, τὸ, Igniarium, Materies arida ad accendendum ignem; qua signif. πύρδαλον supra. Item Igniarium, i. e. Lapis pyrites. Lucian. (2, 95.) Αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἑστιώμεθα, Plato de Rep. 4. Τάχ' ἂν παράλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Sic Synes. Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον; ubi Bud. exp. πυρέκβολος. Nota etiam πυρεῖα dici Silices e quibus chalybe percussis elicitur ignis, et in fomite suscipitur. Utroque modo accipi potest ap. Soph. initio Philoct. p. 379. meæ Edit., ubi Neoptolemus Philoct. speluncam ingrediens dicit se nil aliud reperire quam στειπτὴν φυλλάδα, αὐτόξυλον ἔκπωμα et πυρεῖα. Schol. tamen exp. πυρόβολα. Itidem ap. Suid. Πυρεῖα καὶ δᾷδα δόντες Σίνωνι: qui postea τὰ πυρεῖα καὶ τὸν πυρσὸν ἀνίσχει τοῖς πολεμίοις. Apud Bud. Τάς τε πόλεις καθῄρει καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν. Ubi diversa a præcedentibus signiff. accipi videtur. Ipse vero cum πυρεῖον exposuisset θυμιατήριον, subjungit quos citavi locos. Hesychio πυρεῖον est ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν: idem fere cum πύραυνος. ["Brunck. Soph. 3, 504. Jacobs. Anth. 11, 355. Bast Lettre 103. D. R. ad Longin. 264. Harles. ad Theocr. 346. Toup. Opusc. 1, 392. 2, 132. Fabric. B. Gr. 1. p. 326. Wessel. Ep. ad Ven. p. 22. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ionica resolutione DICITUR Πυρήϊον. Et plur. πυρήϊα, Igniaria, i. e. Ligna arida ad accendendum ignem, Silices e quibus ignis excuditur. In Lex. meo vet. πυρήϊα exp. τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ, et secundum quosdam οἱ πυρέκβολοι: additurque, πυρήϊα δινεύεσκον. ["Bast Lettre 103. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss.] REPERITUR ET Πυρίον itidem pro Igniario, Theophr. H. Pl. l. 5. fin., Πυρία μὲν γίνεται ἐκ πολλῶν, ἄριστα δὲ ἐκ καρύου: C. Pl. 1, 26. Τὰ πυρία ἄριστα καὶ κάλλιστα ἐκπυροῦται τῶν δένδρων, Igniaria ex istis arboribus facillime ignem concipiunt. || Πυρίον, Hesychio est τὸ σάρον ἢ θυμιατήριον: ut et Suidas præcedens πυρεῖον itidem θυμιατήριον exp. Quomodo accipi videtur, inquit Bud., 2 Paralip. 4. fin., Αἱ φιάλαι καὶ αἱ θυΐσκαι καὶ τὰ πυρία χρυσίου καθαροῦ, Phialæ et mortariola et thuribula, ut vetus Versio Hebr. textus habet. Sed notandum Complutensem Edit. habere πυρεῖα, per diphthongum, ut et paulo ante (v. 11.) Τοὺς λέβητας αἱ τὰς κρεάγρας καὶ τὰ πυρεῖα. Eadem Editio sine diphthongo, Exod. 27, (3.) Τὰς φιάλας αὐτοῦ (sc. του θυσιαστηρίου) καὶ τὰς κρεάγρας αὐτοῦ καὶ τὸ πυρίον αὐτοῦ. Ubi vetus Versio habet, Lebetes ad suscipiendos cineres, et forcipes atque fuscinulas, et ignium receptacula. Quam interpr. ceteris prætulerim, cum Hes. quoque tradat πυρεῖον esse ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν.

Rursum ap. Theophr. LEGITUR ET Πυρὸν eadem signif. qua πυρεῖον et πυρίον, i. e. pro Igniario s. Materia commoda ad accendendum ignem: 5. fin. Πάντα δὲ τὰ πυρὰ βορείοις μὲν θᾶττον καὶ μαλλον ἐξάπτεται, νοτίοις δὲ ἧττον. Et cap. 4 ejusd. libri, Θερμὸν δὲ καὶ κιττὸς καὶ δάφνη καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται. Unde Plin. 16, 40. Calidæ, et morus, laurus, hedera, et omnes e quibus igniaria fiunt. Quibus subjungit, Exploratorum hoc usus in castris pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis fungi vel foliorum facillime conceptum. Unde colligimus πυρὰ, ET Πυρία, SIVE Πυρεῖα, i. e. Igniaria, dici non solum Lapides, qui NOMINANTUR Πυρῖται, verum etiam Ligna quorum attritu ignis concipitur. || Alioqui τὰ πυρὰ dicuntur Ignes, ut ap. Herod. Ἐκκαύσαντες τὰ πυρά. Et Xen. Τῆς δὲ νυκτὸς ἰδὼν τὰ πυρά: (K. Π. 3, 3, 13.) Πυρὰ δὲ νύκτωρ οὐκ ἔκαιον. Itidemque Plut. Πυρὰ πολλὰ δαλοῖς καὶ δᾳδὶν ἀνέχοντες πρὸς τὸν οὐρανόν. Sic et supra post πῦρ. ["Euclid. 601. Æsch. Choeph. 483. Phorn. 75." Wakef. Mss.]

Ἐμπυρεύω, Ignem accendo, Ignem suscito. Interdum et simpliciter pro Accendo. [Aristoph. A. 372. Εἰρ. 1137. Philostr. Icon. 2, 24. Aristot. de Juvent. c. 2. Τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἐμπεπυρευμένης ἐν τοῖς μορίοις τούτοις: cf. Gen. Anim. 2, 4. Bekk. Anecd. p. 39. Ἐμπυρεύεσθαι, τὸ ἐγκρύπτειν πῦρ. Ἐμπύρευμα, τὸ, Carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, cum opus est, relicti, i. q. ζώπυρον. Hes. exp. λεῖψανον: Suid. ἔνασμα, σπέρμα πυρός. Synonymum et πύρδαλον. [Schæf. ad Longum 346. "Villois. 66. ad Timæi Lex. 129." Schæf. Mss. "Μνήμης ἐμπ., Greg. Naz. Or. 11, 189." Strong. Mss. * Ἐμπυρευτὴς, Nicet. Annal. 10, 10.]

[* Πυρίζω, * Πυρισμὸς, Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀναπυρίζω, Inflammo, Incendo, Chrys. in Ps. 3. T. 8. p. 2, 24. Εἰ μὴ σπινθῆρας ἁμαρτιῶν ἔκρυψεν, οὐκ ἂν ὁ οἶκος ἀνεπυρίζετο." Seager. Mss.]

"Πυρίσσω, Ardeo, si non mentiuntur VV. LL."

ΠΥΡΑ, SIVE Πυρὴ, quod Ionicum est, i. q. πυρκαϊὰ, Rogus, Pyra, Lignorum strues igni subjecto ardens, Il. A. (52.) πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί: Ω. (789.) ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος: Ψ. (194.) Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς: (172.) πυρῇ ἐνέβαλλε, juvenes sc. jugulatos, ποινὴν Πατρόκλου. Item de Strue lignorum nondum accensa, quomodo et Rogus accipi ap. Latinos docui supra in Πυρκαϊά. Il. Ψ. (164.) Ποίησάν τε πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα: Ω. (787.) Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. Rursum Ψ. (210.) Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι: (192.) Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο. Itidem in prosa usurpatur, Athen. 12. Ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νήσαντα ὕψος τεσσάρων πλέθρων. Et Plut. Bruto 1816. meæ Edit. Παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Idem in Alex. Ἠιτήσατο πυρὰν αὐτῷ γενέσθαι. Et Athen. iterum, Ἐπὶ τῇ πυρᾷ τῇ κατασκευασθείσῃ Διονυσίῳ: 12. Ὑφάψαι ἐκέλευε τὴν πυράν. Eod. modo Lat. Pyram accipiunt. Virg. Ingentem struxere pyram. Et alibi, Erexere pyram. Ovid. in extructas munera ferre pyras. Rursum Virg. Accensa pyra. ["Thom. M. 627. Musgr. Ion. 1613. El. 1022. Herc. F. 687. Wakef. 690. Eum. 943. Jacobs. Anth. 10, 29. Porson. Or. 1080. Heringa Obss. 203. Lennep. ad Phal. 25. ad Xen. Eph. 250. ad Herod. 343. Herculis, ad Lucian. 1, 348. ad Diod. S. 1, 283. Conf. c. πῦρ, Jacobs. Anth. 7, 219. Vales. ad Theodorit. 88. ad Herod. 343. 627. Ilgen. Hymn. 543." Schæf. Mss.]

ΠΥΡΙΑ, pro quo IONICE Πυρίη, Sudatio sicca, ut cum silices aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum sudorem. Gal. Lex. suo Hip-

pocratem πυρίας vocare scribit τοὺς διαπύρους κόχλακας ἢ θρύμματα διακαῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου. De sicca sudatione aut fotu intelligi potest ap. Strab. quoque, ubi ait, Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων διαπύρων. Bud. interpr. Fotus ap. Diosc. 1. de iride, Πρὸς γυναικείους πυρίας εὔθετον. Utrovis modo accipi potest ap. Plut. Symp. 3. probl. ult., ubi de ligno oleagino loquitur, Τὰ σώματα ταῖς πυρίαις εὖ διατίθησι: ut dicat sudationes calidas ac fotus e ligno oleagino corporibus prodesse. Πυρία dicitur etiam Ipsum Vas caldarium, quo excalfacto sudatio cietur: Athen. (207.) Πυρίας χαλκᾶς ἔχων τρεις, καὶ λουτῆρα, Caldaria vasa, Bud. Idem igitur hic πυρία fuerit cum πυριατήριον. Sic J. Poll. quoque accepisse videtur 7, (168.) ubi ait, Βαλανείῳ δ' ἂν καὶ ἡ πυρία εἴποιτο. || Ex Herod. (4, 75.) affertur pro Odor, et Thuribulum. || Dicitur esse et Nomen urbis Lesbi. [Aristot. de Part. 2, 4. "Phryn. Ecl. 143. Jacobs. Anth. 10, 32. ad Herod. 315." Schæf. Mss. Schn. ad Vitruv. 5, 10, 5. I. q. πυρευτική, Aristot. H. A. 4, 10.]

[* Πυριάζω, Gl. Foveo.] Πυριάω, Foveo, Diosc. 4 Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ, Calida maris aqua fovere. Sic Hierocl. Hippiatr. πυρία αὐτὸν, Foveto ipsum, sc. cum senseris accedere febrem. Pass. Πυριῶμαι, Foveor, Diosc. de cypero, Ταῖς κατὰ μήτραν μύσεσι βοηθεῖ πυριωμένη, Fotu prodest, Bud. Caminus quoque et πυρία πυριῶσι, cum excalfactæ sudorem provocant: et πυριῶνται, qui ita sudant vel incalescunt. Paul. Ægin. 3, 43. Πυριᾶσθαι κελεύειν ἐν τοῖς διαπύροις τοίχοις. Itidem et Athen. (p. 519.) Παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ [καὶ Schw.] πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. Apud Eund. (p. 5.) activa voce utens, dicit quidam gurges qui edulia quantumvis calida ingerebat in os, Καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμμαχίοις, Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. "Palæph. 60." Wakef. Mss.] Πυρίαμα, τὸ, Fomentum, ut Gaza interpr. ap. Aristot. Probl. Πυριάματα πρὸς τοὺς πόδας παρατιθέντα. ["Fischer. ad Palæph. 176." Schæf. Mss. Πυρίημα, Ionice, Hippocr. 298, 48.] Πυρίασις, Fotus, Fomentum, Bud. e Gal. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. "Palæph. 60." Wakef. Mss.]

[* Πυριατὴρ, * Πυριατήριος, unde] Πυριατήριον, τὸ, Locus in quo πυριῶνται, Testudo, unde vapor siccus egreditur ad sudorem ciendum. Græci ξηρὸν θόλον alio nomine appellant: Celsus et alii Laconicum, Cic. Assa, Seneca Sudatoria, Vitr. Caldarium, Plin. Cellam caldariam. Aristot. Probl. 2, 29. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν, ὅταν ᾖ ψύχος; Probl. 32. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις οὐδὲ ἀθρόου τοῦ πυρὸς ὄντος, μᾶλλον ἱδροῦσι: in Laconicis, περὶ πυριατηρίων Λακωνικῶν consule Dion. 53. et περὶ πυριατηρίων ξηρῶν Aet. 10, 18. De Laconico, Vitr. 5, 10. Cels. 2, 17. Colum. initio Operis sui: Martial. 6. Vitruvius Sudationes quoque appellat, pro Sudatoria; Sudationum enim causa fiebant, quas Celsus Assas sudationes vocat, ad differentiam earum quæ in soliis et balneis fiebant. Aliud autem EST Ὑπόκαυστον SIVE Ὑπόκαυσις, Camerata structura, cui ignis subjicitur, supra quam in balineis tria ahena componi solebant, unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium; et ita collocari, ut e tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat, de frigidario in tepidarium ad eundem modum. Qua de re plura ap. Vitr. 4, 10. Stat. Sylv. 2. tenuem volvunt hypocausta vaporem. Frequens mentio et ap. JCtos. || Item πυριατήρια quædam sunt, quibus corpus fovetur: ut Aet. 9, 28. volvulo laborantibus præcipit adhibere fomenta e furfuribus, et per πυριατήρια φακωτὰ ac per vesicas bubulas oleo semiplenas. Ubi Interpres vertit Vaporatoria vasa lenticulata. Vide Φακός. [Plut. Cimone 1. Ionice Πυριητήριον, Hippocr. 682, 24.]

Πυριατὸς κέραμος, Later igni excalfactus, qui panno involutus, fomenti loco applicatur: quem usum et utriculi calido oleo repleti præstabant: quos Hippocr. ἀσκοὺς vocat. Vide Φακός. || ITEM Πυριατὸν dicitur τὸ ἐφθὸν πυρὶ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος, Hes. [Exod. 25, 38.] Idem VOCATUR ET Πυριάτης ET Πυρίεφθον, NECNON Πυός. Aet. 2, 99. Τὸ καλούμενον πρωτόγαλα· μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν τὸ γάλα, καὶ πυρωθὲν ἐπὶ θερμοσποδιᾶς ἐπ' ὀλίγον ἄνευ πυτίας, αὐτίκα πήγνυται· οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦτο ἐκάλουν πυριάτην, τινὲς δὲ πυριέφθον. Idem iisdem propemodum verbis supra in Πυρίεφθον e Gal. retuli, ap. quem perperam SCRIPTUM Πυριάστης, perperam ITEM Πυριάπη ap. J. Poll. Alio nomine ET Πυαρίτης dicitur a Πύαρ, [quod vide. "Ad Lucian. 2, 324." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 640. J. Poll. 1, 248. 6, 54. Phot. * Πυριάτη· θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως· οὐδὲ πυρίεφθος. * Νεοπυρίητος, Hippocr. 264, 16. 565, 15. 49. 686, 17.]

[* Διαπυριάομαι, Hippocr. 684. * Ἐκπυριάω, Aphor. 5, 63. Schneidero susp. * Προπυριάω, p. 264. 352. 397. * Ὑποπυριάω, Alex. Trall. 8. p. 486.]

ΠΥΡΣΟΣ, Fax, Facula, i. q. δᾷς, ut patet e loco quodam in Πυρεῖον citato. Itidemque Hes. πυρσοὶ exp. λαμπάδες καιόμεναι, λαμπτῆρες. Il. Σ. (211,) ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλεγέθουσιν, ἐπήτριμοι· ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίγνεται. Plut. Pericle, Φῶτα πυρσῶν. Solebant noctu ex altis speculis πυρσοῖς ostendere nautis et viatoribus iter, ut tum loci quidam in Πυρὰ citati docent, tum hic Luciani (1, 46.) Καὶ ὅλως καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω. Solebant et signa πυρσοῖς dari: unde ap. Paus. πυρσὸν ἀνάψαι et πυρσὸν ἀνασχεῖν, Signum e specula dare igne accenso, ut Fumo prodito significare ap. Liv. Itidem Hesychio πυρσοὶ sunt τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα. || Tradunt et Festum quoddam anniversarium ab Argivis πυρσὸν vocari, quoniam cum evasissent periculum a Danao Lynceus et Hypermnestra, facibus partæ salutis e longinquis speculis signa prætulerunt. ITEM Πυρσὰ pro Faces, Ignes, ex Eur. (Rhes. 97.) affertur. ["Πυρσὸς, Thom. M. Add. ad 535. ad Charit. 634. 748. 773. Markl. Iph. p. 384. Musgr. Iph. T. 1216. Jacobs. Anth. 6, 58. 93. 8, 4. Boiss. Philostr. 553. ad Herod. 590. Toup. Opusc. 1, 349. 2, 188. Lucian. 1, 33. Πυρσὰ, Musgr. Iph. T. 1270." Schæf. Mss. "Radii solis, Opp. Ἁ. 4, 353." Wakef. Mss. * "Πυρσοκόρυμβος, Paul. Silent. Ambo 166." Schæf. Mss.]

Πυρσολεῖφοι, Ab ignibus delibati, ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλογισμένοι, Hes. [* Πυρσομορφάω, Igni formo, Schneidero omnino susp. * Πυρσοπέλλω, Greg. Naz. 2, 87. * Πυρσοπόρος, male pro πυρσοφ., Nonn. D. 7, 340. νάρθηκι. Vide Musgr. ad Eur. Bacch. 147.] Πυρσοτόκος λίθος, Pyrites lapis, Ignigenus, Lapis e quo ignis elicitur, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 145. Toup. Opusc. 2, 124. ad Charit. 748. 773." Schæf. Mss. * "Πυρσοφανὴς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 112. Combef." Boiss. Mss. * Πυρσοφεγγὴς, Pisid. Opif. 422. Lobeck. Phryn. 686.] Πυρσοφόρος, Qui facem gestat, ὁ λαμπαδηφόρος, s. ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, inquit Hes. A Xen. vocatur πυρφόρος, ut suo loco videre est. || Πυρσοφόρος eid. Hesychio est ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα. Itidem J. Poll. supra πύρφορος dici posse scribit pro πύραυνος. ["Ad Diod. S. 2, 442. ad Charit. 309. Musgr. Bacch. 147. * Πυρσοφορέω, Kuhn. ad Paus. 168. Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss. * Πυρσαυγὴς, Orph. H. 19, 1. "Ad Charit. 773. Ruhnk. Ep. Cr. 232. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss.]

[* Πυρσουρὸς, i. q. φρυκτωρὸς, Polyæn. 3, 9, 55. * Πυρσουρὶς, ἡ, Anonymus Suidæ. * Πυρσουργία, perperam pro * Πυρσουρία, J. Poll. 9, 14. Leg. autem * Πυρσωρὸς, * Πυρσωρὶς, * Πυρσωρία, ut φρυκτωρὸς, etc. Vide Schn. ad Xen. Ἑλλ. 6, 2, 34. * Πυρσωπὸς, Flammeus, Opp. K. 1, 181. "Rufus, Marc. Sid. 49." Wakef. Mss. * Πυρσωπὴς, Orph. Arg. 14., ubi Codd. περιωπής. "Ruhnk. Ep. Cr. 232." Schæf. Mss.]

[* Πύρσινος, Const. Manass. Chron. p. 24. var. lect. pro πύρινος. * Πυρσώδης, Suid. v. Αἰθήρ." Boiss. Mss. Eur. Bacch. 146. φλόξ. * "Πυρσίτης, Qui coloris ignei est, Philostr. (V. A. 3, 7.) p. 99." Kall. Mss.]

Πυρσεύω, Facem accensam tollo, præfero, Aristot. de Mundo, Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις. Ubi Bud. Ignibus ex alia atque alia

subinde specula sublatis. Basil. Τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύουσα, Toti orbi prælucens, φρυκτωροῦσα, δᾳδουχοῦσα, Philostratus transitive, Τί γὰρ, ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, (oculi sc.) πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε, Mulieris formam velut accensa face ostendistis? Bud. Itidem ap. Suid. Πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, pro ἐμφαίνω, s. δεικνύω, sumta metaph. a φρυκτωροῖς, qui speculis sublata face navigantibus aut errantibus noctu, ostendunt quo cursum dirigant. Pass. Πυρσεύομαι, Plut. (6, 694.) Ἔλεγε τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην, πυρσεύεσθαι. Vide Διαπυρσεύω. Item πυρσεύεται, Face sublata prælucetur, Igni accenso via ostenditur, Lucian. (2, 68.) loquens de turri in Pharo ædificata, Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Qua de re Plin. 36, 12. Usus ejus, nocturno navium cursui ignes ostendere, ad prænuntianda vada portusque introitum: sicut jam tales compluribus locis flagrant, ut Puteolis ac Ravennæ. Hes. πυρσεύει exp. non solum δᾳδουχεῖ, λάμπει, sed etiam ἅπτει πῦρ, et ἐξάπτει. Itidem ex Eur. affertur πυρσεῖ pro Incendit: a VERBO Πυρσέω. Item et Suid. πυρσεύσασαν exp. φλέξασαν. ["Musgr. El. 694. Tro. 227. Jacobs. Anth. 9, 109. ad Diod. S. 1, 452. 2, 362. Achill. Tat. 25. Kuhn. ad Paus. 168. ad Charit. 231. Plut. Mor. 1, 725." Schæf. Mss. Heliod. 191. 260. * Πυρσευτὸς, unde * Ἀπύρσευτος, Paul. Sil. Ecphr. 333.] Πυρσεία, ἡ, Significatio quæ fit accensis et sublatis facibus, Polyb. [10, 43, 1. 44, 9.]

[* Ἀναπυρσεύω, J. Poll. 1, 49. * Ἀντιπυρσεύω, Vicissim igne signa do, Polyb. 8, 30, 1. "Const. Manass. Chron. 886." Kall. Mss.] Διαπυρσεύω, i. q. πυρσεύω, Sublato igne quippiam significo, inquit Bud. 883. ubi cum attulisset locum Plut. in Πυρσεύομαι citatum, cum hac interpr., Ajebat gloriam sic e Græcia in orbem terrarum elucere, ut e specula ignes prænuntii conspicue tolluntur, subjungit hunc ex ejusd. Plut. Demetrio (8.) de eadem re, Τὰς δὲ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, Conspicua hominum gesta facere et illustrare. Ἐκπυρσεύω, Igni luceo ex aliquo loco, [Nicet. Annal. 3, 5. Sext. Emp. adv. Math. 11, 179. * Ἐπιπυρσεύω, unde * Ἐπιπυρσεία, Polyæn. 6, 19, 2. * "Καταπυρσεύω, Amphiloch. p. 16. Andr. Cr. 148. 167. 188." Kall. Mss.]

[* Πυρσόω, Ignes excito, Colluceo, Eur. Rhes. 43.]

ΠΥΡΡΟΣ, Rufus, Rutilus, ὁ πυρόεις τὴν χροιὰν, ut stella Martis rutilo igne micans, Plato Tim. 167. Πυρρὸν δὲ, ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται· φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Quæ autem mixtio sit τοῦ ξανθοῦ, ex Eod. in Ξανθὸς docui. Differt igitur a rubro et flavo, quorum illud ἐρυθρὸν, hoc ξανθὸν Græci dicunt. Gal. ad Gl. 1. Τοῖς μὲν οὖν ἀμφημεριναῖς τὰ οὖρα ἢ λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ, τοῖς δὲ τριταίοις ἢ πυρρὰ ἢ ὑπόπυρρα. Sunt qui interpr. Fulvus, et Platonis verba paulo ante citata sic reddant, Fulvus color flavi fuscique comparatione conflatur. Rectius cum Plinio Rufus. Nam quod Aristot. de regibus apum scribit, Ὁ μὲν βελτίων, πυρρὸς, ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος, ipse sic Latine, Melior rufus quam niger variusque. Vide et Ὑπόπυρρος. AT Πύρρος, Nom. proprium regis cujusdam Epirotarum, cujus vitam descripsit Plut. Item Cognomen Neoptolemi Achillidæ. UNDE Πυρρίαδαι patronymice dicuntur Epirotæ, Hes. ["Πυρρὸς, Thom. M. Add. ad 535. Villoison. ad Long. 139. Valck. Adoniaz. p. 361. 409. Phœn. p. 15. Callim. 234. Wakef. S. Cr. 2, 144. ad Herod. 269. ad Diod. S. 1, 351." Schæf. Mss. Πυρρότερος, LXX. Thren. 4, 7. * Πυρὸς pro πυρρὸς, compar. πυρώτερος, Arat. 798.] "Πιρρὸς, e Diosc. affertur pro Fulvus, qui rectius "πυρρός."

[* Πυρροειδὴς, et contr. * Πυρρώδης, Rubicundus, J. Poll. 5, 79. Hes. v. Σκεῖρος.]

Πυρρόθριξ, SIVE Πυρρότριχος, idem CUM Πυρροκόμης, Qui rufa s. rutila coma est, Cui rufi s. rutili pili sunt, Aristot. Probl. Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἄρκτον, πυρρότριχες, Rufis capillis sunt, Theocr. (8, 3.) Ἀμφὶ τώδ' ἤτην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω. ["Villoison. ad Long. 139. Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss. * Πυρροκέφαλος, Hes. v. Πυρσοκουρσολέοντος.] Πυρροκόραξ, Corvi genus luteo rostro, ap. Plin. 10, 48., ubi et φαλακροκοράκων mentio. [* "Πυρροπίπης, Brunck. Aristoph. 1, 103. Heyn. Hom. 6, 188." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 407. Eust. Il. Γ. p. 287, 46. 758, 40. 792, 10. Od. T. p. 683, 5. ad Etym. M. 999. * Πυρροποίκιλος, Schol. Tzetz. Posth. 345. Plin. 36. 8, 22. * Πυρρόχρους, Tzetz. Posth. 364. 476. 657. "Jo. Malal. 1, 132." Elberling. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 105, 16. ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss. * "Πυρρώπος, Herodian. Epimer. 115. Nilus Narrat. p. 47." Boiss. Mss.]

Ἔμπυρρος, Rufus, Ruellio Ruber. Hæc enim Diosc. verba 3, 19. de acantho, Ῥίζαι δὲ ὕπεισι γλίσχραι, μυξώδεις, ἔμπυροι, sic vertit, Radicibus nititur longis, mucosis, rubris. Sed notandum ibi esse SCRIPTUM Ἔμπυροι. ["Ἔμπυρρος, Villoison. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπίπυρρος, Ad rufum colorem inclinans, ut ἐπιπόρφυρος interpretantur, In purpuram inclinans. Alii, Rubidus. Aristot. (1, 716.) Ἐπίπυρρος τὸ σῶμα. ["Phryn. Ecl. 42." Schæf. Mss.] "Ἡμίπυρρος, "Semirufus." Κατάπυρρος, Valde Rufus, Ruell. ap. Diosc. 2, 184. de sinapi, Ἐκλέγου τὸ μὴ κατάξηρον καὶ κατάπυρρον, sic reddens ea verba, Elige adultum, valde rufum. Ὑπόπυρρος, Subrufus, vide Πυρρός. Quod vero Aristot. dicit, Ὁ δὲ τῶν βασιλέων γόνος τὴν χρόαν γίνεται ὑπόπυρρος, Plin. ita, Rex apum statim mellei coloris. ["Phryn. Ecl. 42." Schæf. Mss.]

Πυρρότης, ἡ, Color rufus, Rufitas, Gaza ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 5.

Πυρρούλας, Avis nomen ap. Aristot. (H. A. 3, 8.) a rufitate ei impositum. Gaza Rubeculam aut Rubicillam Latine dici posse scribit. [Schneid. ad Opp. Ixeut. p. 436. Ælian. H. A. 107. Cf. Πυραλίς.]

Πυρράκης, Rufus, 1 Reg. 16, (12.) de Davide, Ἦν πυρράκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν. Ubi et Hebr. textui respondens Versio habet, Rufus et pulcer aspectu. Sed notandum in Compl. Ed. LEGI Πυράκης, [et * Πυράκιος in Gen. 25, 25. Vide Schleusn. Lex. V. T. * "Πυρρακίζω, Planud. Ovid. Met. 6, 715." Boiss. Mss.]

[* "Πύρρα, i. q. πυρσὸς, Tzetz. Ch. 2, 51." Elberling. Mss. Nomen avis, Schneid. ad Oppian. Ixeut. p. 436.]

Πυρρίας, ὁ, Serpentis nomen, a rufo aut igneo colore ei inditum. Item Servi nomen ap. Comicos, a capillitio rufo. SIC ET Ξανθίας itidem Servi ap. Comicos nomen est a flavitie capillorum. Eust. Suid. ["Πυρρίας, Brunck. Aristoph. 3, 171. Casaub. ad Athen. 135. ad Lucian. 1, 477. Bergler. Alciphr. 362." Schæf. Mss.]

Πυρριάω, Rufus sum, ut ὠχριάω, Pallidus sum, Palleo, [Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Ὑπερπυρριάω, Supra modum rufus sum, Rufus fio, Rufo colore perfundor. Nam Suidas ὑπερεπυρρίασε exp. πυρρὸς ἐγένετο, in h. l. Aristoph., quem et Bud. citat, (B. 308.) Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ μου.

Πυρρίζω, Rufus sum, Rufum colorem imitor, ut κυανίζω, [LXX. Lev. 13, 19. 24. 14, 37.] Ὑποπυρρίζω, Subrufus sum, [Diosc. 2, 176. Athen. 145.]

[* Πυρράζω, Gl. Rutilo, "Const. Manass. Chron. 3. et 6. var. lect., p. 73. ubi al. πειράζω, p. 98." Boiss. Mss. Matth. 16, 2. 3. * "Πυράζω, idem, Wolf. Anecd. Gr. 3, 51." Kall. Mss.]

[* Πυρρόω, Gl. Rufo, LXX. Thren. 4, 7. * "Ἐκπυρρόω, Planud. Ovid. Met. 9, 36." Boiss. Mss.]

Πύρριχος, Rufus: pro πυρρὸς, ut ὀσσίχον pro ὅσον: quod ὀσσίχον sicut ap. Hes. παροξύνεται, ita et πυρρίχος a quibusdam scribi paroxytonos annotat Schol. Theocriti: qui etiam addit, esse dimin. Æolicum. Theocr. 4, (20.) Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος, i. e. ὁ πυρρὸς τὴν χροιάν: sunt enim boves, quidam rufi. Sed observandum, quod Schol. annotat, quosdam intelligere τὸν Ἠπειρωτικὸν, a Pyrrho qui Epiri olim rex fuit. Quorum sententia confirmari potest ex Aristot. H. A. 8, 7. Οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυρρίχας βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους.

Unde Plin. 8, 45. In nostro orbe Epiroticis laus maxima, a Pyrrhi, ut ferunt, jam inde regis cura. Id consecutus est, non ante quadrimatum ad partus vocando. Memorantur ET Πύρρικα πρόβατα ab Aristot. H. A. 3, 21. Μέγιστοι δὲ (inquit) οἵ τε βόες εἰσὶ καὶ τὰ πρόβατα τὰ καλούμενα πύρρικα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ Πύρρου τοῦ βασιλέως. Sed malim pro hoc Πύρρικα, quod Aldina quoque habet Ed., scribere Πύρριχα aut Πυρρικά. ["Koen. ad Greg. Cor. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 128." Schæf. Mss.]

PRÆTEREA ET Πυρρίχη ὄρχησις a Pyrrho nomen accepit. Ita enim Plin. 7, 57. Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus: utramque in Creta. Athen. autem (630.) a Pyrrhicho Lacone nomen ei impositum fuisse scribit, atque adeo suo quoque tempore Pyrrhichi nomen Lacedæmone usitatum fuisse. Hes. πυρρίχην nominatam fuisse dicit τὴν ἔνοπλον καὶ σύντονον ὄρχησιν, secundum quosdam, a Pyrrhicho Cretensi, secundum alios a Pyrrho Achillis filio; quippe quem Philochorus tradat ἐφησθέντα τῶν Εὐρυπύλου φωνῶν ὀρχήσασθαι. Vide plura de hac saltatione ap. Athen. (630.) ubi inter alia scribit, Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυρρίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. Sic et ap. Plut. et Xen. (K. 'A. 6, 1, 7.) Ὠρχήσατο πυρρίχην. Et ap. Suid. Ἐς πυρρίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι. At Prov. ap. Aristoph. (Ὄρν. 1169.) Πυρρίχην βλέπων, de quo Erasmus Chil. ["Jacobs. Anth. 10, 75. Lobeck. Aj. p. 325. ad Dionys. H. 3, 1488. Musgr. Heracl. 978. ad Lucian. 1, 226. 287. Valck. ad Ammon. 83. ad Il. Π. 617. ad Callim. 1. p. 22." Schæf. Mss.] UNDE Πυρρίχιος πούς, Pyrrhichius pes, ap. Demetr. Phal. Hermogenis Schol. Et Quintil. 9, 4. Spondæum, longis duabus: Pyrrhichium, quem alii Pariambum vocant, duabus brevibus. Et πυρρίχιος δρόμος, ut Herodian. 4, (2, 19.) Τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ πυρριχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ, Motu Pyrrhichio numeroque in orbem decurrit. Et πυρρίχιον ὄρχημα pro πυρρίχη ὄρχησις, ap. Lucian. (2, 273.) quod et ipse Pyrrhi Achillidæ inventum esse ait: Τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, πυρρίχιον ἀπ' αὐτου κεκλημένον. ["Kuster. Aristoph. 65." Schæf. Mss. * Πυρριχαϊκός, Pyrrhicho pede constans, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * Πυρριχαϊκός, * Πυρριχιακός, Osann. Philem. 206. * Πυρριχιακῶς, Schol. Soph. Aj. 905.] INDE ET Πυρριχίζω, Pyrrhicham salto, Armatus salto; Suid. enim πυρριχίζειν exp. μετὰ ὅπλων ὀρχεῖσθαι. Athen. (631.) Ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυρριχίζειν. [Lucian. 1, 226.] HINC VERBALE Πυρριχιστής, Qui pyrrhicham saltat, Pyrrhichæ saltator, Plut. Alex. Τοὺς νέους τούτους πυρριχιστάς. Alii interpr. Armatus saltator: quia sc. πυρρίχη inter ἐνοπλίους ὀρχήσεις numeratur. Sic Bud. in Pand. Enimvero Pyrrhicharii (sive purrhicharii antiquo more legere placet) a Græcis πυρριχισταὶ dicebantur, μεθ' ὅπλων sc. ὀρχούμενοι: a pyrrhicha sic dicti, quæ saltatio erat armata, ob id ἐνόπλιος dicta. ["Ad Lucian. 1, 431." Schæf. Mss. * Πυρριχιστικός, J. Poll. 4, 73.]

Πυρσός i. q. πυρρός, ut κόρση i. q. κόρρη, Eur. (Hec. 1265.) πύρσ' ἔχουσα δέργματα, Rutilos habens oculos: Phœn. (32.) πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος, de rufæ barbæ lanugine. Hes. πυρσαῖς γένυσι exp. ταῖς ξανθαῖς θριξὶ, Flavis pilis. Differunt tamen ξανθὸς et πυρρὸς, ut supra docui. ["Valck. Adoniaz. p. 409. Phœn. p. 15. Pierson. Veris. 221. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. * Πυρσοκέρατα, Lobeck. Phryn. 658. * Πυρσόκομος, i. q. ξανθόκομος, Paul. Sil. Ecphr. 464.] UNDE Πυρσοκουρσολέοντος, ap. eund. Hes. * πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου, Rufum caput s. Flavos pilos habentis. Exp. autem πυρσὸς per ξανθὸς, quod ξανθὸς color πυρσῷ vicinior sit quam quisquam alius. Sæpe enim per vocabula affinem signif. habentia explicantur ea de quibus quæstio est, cum sc. synonyma non reperiuntur. [Phot. Πυρσοκόρσου λέοντος· Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι Σατύροις: sic leg. ap. Hes.]

Πυρσαίνω, Rufum facio, Rufo, Plin. Una nocte rufat capillum, Philostr. Ep. 2. Πυρσαίνουσα μίλτος τὰ χείλη, καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα. Rubet tamen potius minium, ut ap. Tibull. Minium rubens, Virg. Minio rubens. ["Boiss. p. 580. Musgr. Tro. 227. * Διαπυρσαίνω, Joseph. Hypomn. p. 361. Fabr." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 2, 22.]

ΠΥΡΕΤΟΣ, Igneus calor, æstus, Hesychio φλογισμὸς, καῦμα, Il. X. (31.) de sirio s. canicula, φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι: ut Virg. torrens sitientes sirius Indos Ardebat cœlo. Lucan. rapidus qua sirius ignes Exerit. Stat. nec calido latravit sirius astro. Rursum Virg. sirius ardor, Æstifer canis; Horat. Flagrans canicula, qui etiam dicit caniculæ æstus; Ovid. sitiens canicula. Verum Schol. annotat, non solum accipi hic posse τὴν τοῦ ἀέρος ἔκκαυσιν, sed etiam usitata signif. Febrem. || Nam passim recepta signif. πυρετὸς est Febris. Πυρετὸς, inquit Gorr., Febris, variis modis definitur a Gal.: calor præter naturam, totum corpus occupans: calor præter naturam in corde existens: calor immodice auctus, ut et bominem offendat, et actionem lædat: calida intemperies in totum corpus diffusa: et calor nativus versus in ignem: a quo quidem calore igneo πυρετὸς Græcis dicitur, ut Latinis a fervore Febris. Sunt autem febrium multiplices differentiæ, quas breviter complectitur Hippocr. 6 Epid. A caloris enim substantia, alia δακνώδης πυρετὸς dicitur, i. e. Mordax, alia πρηΰς, i. e. Mitis. Ab ejusd. caloris motu, alia ἐπαναδιδοῦσα, alia ὀξεῖα: i. e., alia increscens, alia acuta dicitur. A materia, s. a subjecto caloris in quo ipso accenditur, alia ἐφήμερος, h. e. diaria, quam Hippocr. πεμφιγώδη, h. e. Flatuosam, appellat, quæ in spiritibus inflammatis consistit: alia ἑκτική, Quæ in solidis partibus accensis est: alia νοτιώδης, s. Humida, quæ est in subjecto humore, vel sanguine, vel pituita, vel bile utraque. A propinquo febris, s. potius materiæ febrilis, accidente, sc. colore, alia ἐξέρυθρος, b. e. Rubens, cujusmodi sanguinea est, ut synochi: alia ἔξωχρος, s. Pallida, ut quæ a multa bile flava: alia πελιή, i. e. livida, ut quæ est a pituita aut humore usto. Sunt et aliæ differentiæ, ut ab accidentibus, διαλείπων καὶ συνεχὴς πυρετὸς, Intermittens et continua febris: et ex intermittentibus, ἀμφημερινὸς πυρετὸς, τριταῖος, τεταρταῖος, Quotidiana febris, tertiana, quartana, sive vera ea sit, s. notha, s. simplex s. complexa. E continuis vero, ἡμιτριταῖος πυρετὸς, καυσώδης, κρυμώδης, τυφώδης, λοιμώδης, ἡπίαλος, σύνοχος: a parte affecta, ἡπατικὸς, σπληνικὸς, πλευριτικὸς, συναγχικὸς, ἐντερικός: a symptomate, φρενιτικὸς, κωματώδης, καταφορικὸς, λιθαργικός. Hæc inter alia Gorr.: ap. quem plura tibi videnda reliqui. Vide et Gal. in libro quem de Differentiis Febrium inscripsit. Plut. Præc. Sanit. (p. 533.) Τοὺς ἐξ αἰτιῶν ἀδήλων γεννωμένους πυρετούς. Symp. 5, 8. Ἡ ὥρα τοὺς πυρετοὺς ἀρχομένη μὲν ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει· προϊούσης δὲ, μᾶλλον καθίστανται καὶ ἀπολήγουσι. Cui ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει πυρετὸν oppositum ap. Lucian. Q. H. Scr. Ἔλυσε τὸν πυρετόν. Præterea ut ibi καθίσταται καὶ ἀπολήγει πυρετὸς, sic et ap. Athen. 3. Πυρετὸς ἀνῆκεν, Remisit febris. Contra ap. eund. Plut. in Præc. Sanit. (485.) Μὴ φθάσῃ καταλαβὼν αὐτὸς ὁ πυρετὸς ἀναρίστους. Item Dem. (118.) Ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετου, Tanquam circuitus quidam aut impetus febris. || Tradunt πυρετὸς nonnunquam κατ' ἀντίφρασιν accipi pro ῥῖγος, Rigor et horror, Horridus rigor. Ac certe sunt et febres quædam horridæ: ut Celsus 3, 3. Febres aliæ protinus incipiunt a calore, aliæ ab horrore. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescunt: horrorem, ubi totum corpus intremit. Et a Græcis memorantur ῥιγοπύρετοι, ac λειπυρίαι. ["Heyn. Hom. 8, 242." Boiss. Mss. * Πυρετοφόρος, Schol. Soph. Œd. T. 27.]

Ἀπύρετος, Qui sine febri est, Febre carens, Athen. (60.) Τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων. Apud Gal. κατὰ Τόπους, etiam ἀπύρετος ἀντίδοτος vel Quæ febrem non affert, vel Quæ febre liberat: ut eadem sit cum ληξιπύρετος. [* Ἀπυρετία, Gl. Sine febre. * Ἐμπύρετος, Alex. Trall. 5. p. 80=252. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ληξιπύρετος, Faciens cessare febrem: ἀντίδοτος, ap. Nic. Myrepsum, Antidotum sedans et fiuiens febrem: φάρμακα, ap. Eund. Sic ληξιπύρετ-

τος compositio ap. Marc. Empir. c. 16. Utile ad horrores febrem præcedentes, quæ circuitum habet, datum ante horam accessionis, sed prius corpore perfricato oleo calido. Prodest et iis qui sine horrore circuitu febrium vexantur: quamobrem ληξιπύρετος hæc compositio dicitur. Legitur et ap. Plin., cujus verba habes in Πεπτικὸς, supra col. 228. Minus recte ap. Nic. Myr. SCRIBITUR Ληξοπύρετος. [Alex. Trall. Ep. de Lumbr., Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713. * Ῥιγοπύρετος, Schol. Aristoph. Ἀ. 1163. Schol. Pind. Π. 3, 83. Timæi Lex. Plat. 134. Bekk. Anecd. 42.]

Πυρετώδης, Febrilis, Cum febrili calore conjunctus, Febrem imitans, Febres excitans s. invehens. || Item πυρετώδης Hippocrati θερμὸς, dicenti κοιλία πυρετώδης pro θερμοτάτη. Gorr. [Πυρετωδέστερος, Hippocr. de Artic. 816.]

Πυρέτιον, τὸ, Febricula, Alex. Aphr. 1 Probl. Πυρέτια λεπτὰ κέκτηνται, Laborant febriculis, [Hippocr. 1109.]

Πυρεταίνω, Febrio, Febricito, Athen. (33.) de vino Thebaico, Οὕτως ἐστι λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν: ut Colum. Febrienti datur. Itidem Lucian. initio libelli sui Q. H. Scr. Ἀβδηρίταις ἐμπεσεῖν τι νόσημα· πυρεταίνειν μὲν γὰρ ταπρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας ἀπὸ της πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. Ubi etiam nota πυρεταίνειν πυρετῷ, infra vero πυρέττειν πυρετόν. Bud. SCRIBIT Πυρετταίνω, gemino τ, afferens h. l. Hieroclis ex Hippiatr. Τὸν δὲ πυρεταίνοντα φλεβοτομεῖν ἀναγκαῖον, Febrienti secanda vena est. ["Ad Lucian. 1, 862. 2, 1." Schæf. Mss. * Ἐπιπυρεταίνω, Aret. 39. Hippocr. 72. 73. 194. 255. * Προπυρεταίνω, 1128. * Ὑποπυρεταίνω, 1217.]

[* Πυρετιάω, Febricito, Geop. 11, 23, 2.]

Πυρέσσω SIVE Πυρέττω, itidem Febrio, Febricito, Plut. (6, 483.) Καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Idem, Ἐν τῷ πυρέττειν. Idem (8, 760.) Οἱ πυρέττοντες ἢ καυματιζόμενοι. Idem, Τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν. Et in Alex. Πυρέτταντα μανικῶς. Item πυρέττω πυρετὸν ap. Alex. Aphr. Sic Gal. ad Gl. 1. Πυρέττω τοῦτον τὸν πυρετὸν, Hac febri laboro. Philostr. vero Her. etiam πυρέττοντες τεταρταίῳ, Quartana febre laborantes: ut Lucian. Πυρεταίνει λιπαρεῖ πυρετῷ. Apud eund. Lucian. Ἀορίστως, ὡς πυρέξαι πολλούς. ["Boiss. Philostr. 410. ad Lucian. 1, 862. 2, 1. Koppiers. Obss. 22." Schæf. Mss. M. Anton. 8, 11.] Πύρεξις, Ipsum πάθος τοῦ πυρέττοντος, s. πυρετὸς, Febris. [* Πυρεκτὸς, unde] "Ἀπύρεκτος, Non febricitans," ["Arrian. Epict. 614." Wakef. Mss.] "UNDE ἀπυρέκτως "ἔχων, quod Bud. e Celso interpr. Integer, εἰλικρι-"νής." UNDE Ἀπυρεξία, ἡ, (q. d. Febris carentia,) Non laborare febri, s. Ea corporis constitutio quæ sine febre est. Alii, Spatium quo paroxysmus cessat, Febris absentia, Remissio febris et integritas, Celso. Ἀπυρεξία, inquit Gorr., est Vacuitas a febre. Intellige autem Id temporis intervallum quod est inter duas accessiones vacuum liberumque a febre. A Celso Integritas Latine dicitur. Πυρεκτικὸς, Febrilis: ἀνωμαλία, Febrilis inæqualitas, Gal. ad Gl. 1. [* Ἐπιπυρέσσω, Hippocr. p. 68. 130.]

ΠΥΡΓΟΣ, ὁ, Turris, Od. Z. (262.) ἣν περὶ πύργος Ὑψηλὸς, Il. O. (737.) πόλις πύργοις ἀραρυῖα: nam secundum Aristot. quoque Polit. 7. solent τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. Rursum Il. Θ. (165.) Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 7.) Τοὺς πύργους ἀναβάντες: 6, (2, 10.) Καταβάντες ἀπὸ τῶν πύργων: K. Π. 6, (2, 7.) Ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις, de aurigis. || Utuntur hac voce Lat. quoque, pro Alveolo in quo agitantur ante jactum tesseræ, ut quidam volunt, qui et Fritillum appellari tradunt. Horat. qui pro te tolleret atque Mitteret in pyrgum talos. || Est et πολεμιστήριον ὄργανον, Hes.: ut Turres ambulatoriæ ap. Veget. || Idem Hes. dicit esse τάξιν ὁπλιτῶν ἐν τετραγώνῳ. Itidemque Eust. esse τάξιν στρατιωτικὴν * τετραγωνοειδῆ, κατὰ πλινθίον συντεταγμένην: inde nominatam, quia πεπύκνωτο * τετραγωνοειδῶς, κατὰ σχῆμα πύργου: 469. Πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα τάξις * τετραγωνοειδως πυκνουμένη. Hujus autem usus hoc exemplum affert Hes. Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Quadratum Achæorum agmen quandam turris formam efficiens. Utitur et Eur. [Hec. 1112. "Wakef. Trach. 273. Jacobs. Exerc. 1, 200. Anth. 8, 333. 339. Heyn. Hom. 5, 238. 727. 6, 331. 333. 7, 257. Lobeck. Aj. p. 279. Verh. ad Anton. Lib. 98. Pierson. ad Mœr. 87. ad Il. M. 333. Arx, Castellum, Valck. Phœn. p. 311. Præsidium, Alberti Peric. Cr. p. 7. Harles. ad Theocr. 368. Acies quadrata, Heyn. Hom. 4, 618. 6, 331. Valck. Phœn. p. 270. Fritillus, Jacobs. Anth. 11, 103. Murus, Heyn. Hom. 7, 101. Urbs, ad Callim. 1. p. 75. De sing. et plur., Heyn. Hom. 5, 666." Schæf. Mss.]

Πυργοβάρεις, Propugnacula turrita, Suidæ et Hes. προμαχεῶνες, οἱ ὀχυρώτατοι τῶν πύργων. Hieron. in Hos. 8. βάρεις quoque dicit esse Magnas et in modum turrium ædificatas domos. [Schleusn. Lex. V. T. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 119. Combef." Boiss. Mss. * Πυργοειδὴς, Joseph. B. J. 5, 5, 8. Eust. Il. A. p. 79, 7. * Πυργώδης, Gl. Turritus, "Wakef. Trach. 273." Schæf. Mss. * Πυργομάχος, Athen. 155. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 275.]

Πυργομαχέω, E turri pugno, Xen. K. Π. 6, (4, 5.) Ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic Polyb. 5, (84, 2.) de elephantis, Ἐφ' ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους: solent enim elephantis imponi turres e quibus pugnatur. [Xen. K. Ἀ. 7, 8, 7. "Zeun. ad Xen. K. Π. 238. Plut. Mor. 1, 911. ad Herod. 724." Schæf. Mss. * Πυργοποιὸς, Theod. Prodr. Ep. p. 4. * Πυργοποιέω, Gl. Turrifico. * "Πυργοποιΐα, Turris structura, Athan. 2, 66. 246." Elberling. Mss. "Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. 220. Const. Manass. Chron. p. 10." Boiss. Mss. Chrysost. 3, 474. * Πυργοσκάφος, Lycophr. 469.]

Πυργοφόρος, Turrifer s. Turriger, Synes. Ep. πυργοφόρος Κυβέλη: quæ a Statio Mater turrigera dicitur, ab Ovidio Dea turrigera. Sic et Virg. qualis Berecynthia mater Invehitur curru Phrygias turrita per urbes. Et rursum Ovid. Turrifera corona Cybeles. ["Jacobs. Anth. 11, 148." Schæf. Mss.] Πυργοφορέω, Turrim gesto. [* Πυργοφύλαξ, Æsch. S. c. Th. 174. "Const. Manass. Chron. p. 84." Boiss. Mss.]

Πυργοῦχος, Turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur Tigna quæ turres sustinent. J. Poll. Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι δύο, Polyb. (16, 3, 12.) Ἀπέβαλε τὸν δεξιὸν ταρσὸν τῆς νεὼς, ὁμοῦ συρραγέντων καὶ τῶν πυργούχων, Simul confractis tignis quæ turres fulciebant. Sed ibi SCRIPTUM Πυρσούχων. Significaret autem πυρσοῦχος, Facem accensam tenens. ["Πυργοῦχος, Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss.]

[* Πυργήρης, Poëta ap. Paus. 10, 18. πυργήρεα κώμην.] Πυργήρως, Excelse instar turris, * μετεώρως ὡς πύργος, Hes. [* Πύργηρα, Eid. τὰ θωράκια.] UNDE Πυργηρέω, In turri sto, vel Turrim custodio. Hes. πυργηροῦμεν exp. φυλάττομεν τὰ τείχη: itemque Πυργηρούμενον, φυλάττον τὰ τείχη: quemadmodum et ap. Suid. Πυργηρούμενοι, τὰ τείχη φυλάττοντες. Idem πυργηρούμεθα exp. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι: ita ut πυργηρεῖσθαι sit Præ metu in turribus munitis se continere. Idem annotat scribi ETIAM Πυργιούμεθα. Bud. SCRIBIT Πυργυρῶ, subjungens ex Eur. Or. (760.) Ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργυρούμεθα, cum hac exp. κυκλούμεθα, Circumdamur: [πυργηρούμεθα Porson. Πυργηρέω, Obsideo, Æsch. S. c. Th. 22. 168. "Valck. Phœn. p. 385. 386. ad Eur. Or. 760. 1574." Schæf. Mss.]

[* Πύργινος, Gl. Turreus, "Brunck. ad Æsch. Pers. 855." Schæf. Mss.]

"Ἀντίπυργος, Qui turri opponi et comparari pos-"sit altitudine, Hesychio * ἰσόπυργος, Ἴσον κατὰ τὸ "ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνάστημα ἔχων," [Eur. Bacch. 1095.] "Ἄπυργος, Turres non habens, Turribus non munitus, Hesychio ἀτείχιστος, citans ex Eur. [Temen. Fr. 19.] Εὔπυργος, Bonis turribus munitus, Pulcras turres habens, Hesiod. (Ἀ. 270.) εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν. [* Ἡμίπυργος, unde * Ἡμιπύργιον, Philostr.

560.] Καλλίπυργος, Pulcris turribus munitus, s. ornatus, Pulcre turritus: Hesych. καλλίπυργον, καλὰ τείχη ἔχουσαν. Exp. etiam Sublimis ap. Aristoph. (N. 1024.) καλλίπυργον σοφίαν — ἐπασκῶν. [" Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * Μεσόπυργος, unde] Μεσοπύργιον, τὸ, Muri ea pars quæ inter duas turres media est. Bud. ait esse Locum in muris ubi excubiæ fiunt. Synes. Ἐν μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ. [" Thom. M. 871. ad Diod. S. 2, 178. 228. 468." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 194.] " Μεταπύργιον, Spatium quod inter duas turres est, τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων, Ædificium quod est in medio turrium muri, ut Harpocr. exp., et cum eo Suidas. Utitur hoc vocab. sæpius Thuc.: 3. Κατὰ μεταπύργιον προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, Qua intervallum erat turrium. Et rursum paulo post, Διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον, Per intervallum turrium transcendebant." [Math. Vett. 99. Lobeck. l. c. * Μονόπυργος, unde * Μονοπύργιον, Procop. Ædif. 4, 5.] Πολύπυργος, Multas turres habens, Turritus, [Hom. H. in Apoll. 242. * Πρόπυργος, Æsch. Ag. 1179. θυσίαι, * " Προπύργιον, Propugnaculum, Schol. Lyc. 290. 447. τῆς νεὼς, Andr. Cr. 154. τῆς πίστεως, dicitur B. Maria: 166. Titus." Kall. Mss. * " Στερρόπυργος, Const. Manass. Chron. p. 30. 51. 75. 84." Boiss. Mss. * Τετράπυργος, unde * Τετραπύργιος, Phot. Bibl. 553. * Τετραπυργία, Arx, Castellum, Plut. Eumene 8. Nom. propr. loci, Polyb. 31, 26. Strabo 17. p. 1195. Coraius ad Heliod. p. 28. * Τρίπυργος, unde * Τριπυργία, Locus insulæ Æginæ, Xen. Ἑλλ. 5, 1, 10. * Ὑψίπυργος, Anal. 1, 143. Simonides Fr. 87, 3. Æsch. Eum. 690. Suppl. 102. Eur. Tro. 376.]

Πυργίτης στρουθὸς, Passer in turribus degens, Passer turricola, Passer qui in turribus nidificat, [Gl. Passer muralis.] Galen. Ὑγιεινῶν, 6, (11.) et Paul. Ægin.

Πυργίον, ET Πυργίσκος, Turricula. Hesychio πυργίον est μέρος τριήρους, UT Πυργίδιον Polluci 1. Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, * ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῷ πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα, Turriculæ duæ: ut et ap. Virg. Turritæ puppes. || Πυργίσκος, Arca turrita, ut accipi putatur in h. l. Suidæ, Πυργίσκοι καὶ θησαυροφυλάκια. Ipse dicit esse σκεύη κατ' οἶκον. [" Πυργίον, Jacobs. Anth. 8, 333. Πυργίδιον, Aristoph. Ἱππ. 793." Schæf. Mss. " Πυργίσκος, Vas, Artemid. (1, 76.) p. 64." Wakef. Mss. * " Τοιχοπυργίσκος, Etym. M. p. 147, 5. e lectione emendatiori Cod. Par. 2654." Bast. in Ind. Scap. Oxon. Vulgo legitur * Τοιχοπύργιος. Schneid. in Lex. corrigit * Τειχόπυργος. * Πυργίσκιον, Schol. Æsch. S. c. Th. 163. * Πυργισκάριον, Gl. Turricula, Armarium.]

Πυργηδὸν, In modum turris, Il. M. (43.) πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, Ἀντίοι ἵστανται, i. e. δίκην πύργου συντάξαντες, s. ἀρηρότες κατὰ πύργον, ut alibi loquitur. Est autem πύργος Ordo militaris qui quadrangula forma ad formam turris instruitur, de quo supra. [" Heyn. Hom. 6, 282. 399. 7, 101. ad Diod. S. 1, 169. Valck. Phœn. p. 270." Schæf. Mss. * " Πυργόθεν, Anna C. 276. 380." Elberling. Mss.]

Πυργόω, Turri instruo et munio, ut videbis in Ἀπύργωτος. Item, Eveho in turris altitudinem, In altum tollo, Eveho. Epigr. in Æschylum, Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, i. e. ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν, ut Suid. exp.: ap. quem et hæc leguntur, e Damascio citata, Τοῖς ἐπὶ μήκιστον εὖ μάλα πυργώσασι τὴν φιλοσοφίαν. Itidem ap. Aristoph. Εἰρ. (749.) πυργῶσαι τέχνην, Schol. exp., ὑψῶσαι, αὐξῆσαι, μεγαλύνειν. Sicut vero in superiore Epigr. Æschylus dicitur tragicam musam πυργῶσαι, ita de eod. Æschylo ap. Aristoph. B. (1004.) ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, Καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. Et pass. Πυργοῦται pro ὑψοῦται, Hes. Suid. Item, Veluti turri munio. Nonn. λαὸν ἀλήτην Πίστιος ἀρραγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις, ubi etiam exp. Erexerunt et stabilierunt. Ex Epigr. πυργωθεὶς ἐλέφας, Turritus et ingens, s. potius Turritus, i. e. Turrim impositam gerens: ut Plin. Elephanti turriti cum sexagenis propugnatoribus. [Πεπυργωμένος, Gl. Turritus. " Musgr. Suppl. 997, Rhes. 122. Tro. 844. Heracl. 294. (Elmsl. ibid.) Herc. F. 237. Jacobs. Exerc. 1, 199. Antb. 8, 335. 9, 170. Kuster. Aristoph. 72. Stobæus p. 476. Gesn., Lobeck. Aj. p. 266. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Phœn. p. 311. ad Herod. 731. Dionys. H. 3, 1891." Schæf. Mss.] Πύργωμα, τὸ, Turris, i. q. πύργος, Eur. Phœn. (294.) Sic Idem πύλωμα dicit pro πύλη. [Munimentum, Æsch. S. c. Th. 30. * Πύργωσις, i. q. πυργοῦχος, in nave, Hes. * Πυργώτης, unde * Πυργῶτις, Turrita, Æsch. S. c. Th. 353. ὀρκανὴ, " Jacobs. Anim. 70." Schæf. Mss.] Πυργωτὸς, Turritus, Atben. 5. [" p. 196. π. ἐκπετάσματα, Aulæa turrita, Turres referentia." Schw. Mss.] Ἀπύργωτος, Non turritus, Nulla turri munitus, i. q. ἄπυργος, Od. A. (263.) Οἱ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπτάπυλοιο, Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὔ μιν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο Ναιέμεν. Utitur et Apoll. Rh. [1, 796. * Καλλιπύργωτος, Eur. Bacch. 19.]

[* Ἀντιπυργόω, Æsch. Eum. 690. * " Καταπυργόω, Anna C. 196." Elberling. Mss. * " Περιπυργόω, Agapet. Sched. Reg. 58. Ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη." Boiss. Mss.]

[* Πυργίζω, unde * Πυργισμὸς, Gl. Armarium, ubi male πυργίσμος, nisi leg. Πυργίσκος. * Ἀποπυργίζω, Suid. 1, 290. 3, 242.]

ΠΥΡΗΝ, ῆνος, ὁ, Nucleus, s. potius Quod in pomo ligneum osseumve est, ut sansa in olivis. Idem, Os quoque et Lignum dicitur. Plin. Palmæ nullo intus pomi ligno. Suet. Olearum ac palmularum ossibus incessebatur. Eodemque modo Hes. ὀστοῦν exp. infra in Πυρήνη. Theophr. de mespilorum quodam genere, quod σατάνειον vocat, (H. Pl. 3, 12, 5.) Φέρει τὸν καρπὸν μείζω καὶ λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Quæ Pliu. sic interpr., Majus pomum candidiusque, acini molliore ligno. Itidem πυρὴν interpr. Lignum in ἀπύρηνος. Diosc. 1, 139. de olea, Τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ πυρῆνος, Quod osse continetur, Sansarum medulla, ut Hermol. Barbarus vertit, Quod intra nucleum est, ut Ruellius. Plin. certe ipse Nucleus interpr.; nam hæc verba Diosc. 1, 150. Οἱ δὲ πυρῆνες τῶν φοινίκων καίονται ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, sic reddidit, 23, 4. Nuclei palmarum cremantur in fictili novo. Malo etiam Punico πυρῆνες tribuuntur, itidemque Nuclei, ut Plin. dicit mala Punica sapore vinosa parvum nucleum habere. Diosc. 1, 152. Τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρὴν, i. e., Ruellio interpr., Nuclei acinorum acidi Punici. Et ibid. Τὸ ἀπόθλιμμα τῶν πυρήνων, Expressus uucleorum succus. Plin. l. c. dicit, Acinis detracto cortice tusis. A Gal. τῶν κατὰ Τόπους 6. τοὺς στροβίλους quoque, i. e. Nucleos nucis pineæ, πυρῆνας vocari scribunt. Itidem Athen. (57.) de Mnesitheo Medico, Ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων (s. τῶν πιτυΐνων καρύων) τοὺς πυρῆνας. Et mox, cum a vulgo πυρῆνας vocari Ipsas nuces pineas s. κώνους dixisset, Herod. quoque sic usurpare addit, subjungens hæc ejus verba, Πυρῆνα ἔχει τοῦτο (sc. τὸ ποντικὸν κάρυον) ἐπὰν γένηται πέπον, Nucleum habet, cum maturuit. Quidam Galen. alliorum quoque segmenta nominare πυρῆνας annotant. Aristot. dixit etiam πυρῆνες βοτρύων, quod Gaza vertit Vinacea. Sic idem Aristot. Probl. sect. 20. probl. 24. Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν ἢ ἐλάττους πυρῆνας. Ibid. Τέλος ὁ πυρὴν ἔχει τὸ σπέρμα: nam seri solent οἱ πυρῆνες quorundam fructuum interdum soli, interdum cum ipso pomo. Vide et Ἀπύρηνος, ac Μαλακοπύρηνος. Pisci quoque πυρῆνες tribuuntur pro Spinæ. Vide Ἀπύρηνος. || Πυρὴν dicitur etiam Specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, quam Chirurgi ad usus diversos adhibent, Gorr. || Significat præterea, inquit idem Gorr., ap. Hippocr. τὸν χόνδρον, Granum, dicitur que de thure, Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις. || Item Gemmæ nomen, Plin. 37, 11. Pyren ab olivæ nucleo dicta est. Ubi observa eum aperte πυρὴν interpr. Nucleus. [" Jacobs. Anth. 9, 475. ad Diod. S. 1, 161. Add. ad p. 213. Casaub. ad Atben. 116." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr.]

Πυρηνοειδὴς, Nucleo similis, Nuclei formam referens: ἀπόφυσις, Processus secundi spondyli cervicis, altus, durus, solidus, a superiori interna mediaque

ejus sede erumpens, sursumque spectans. Sic autem vocatur a nuclei similitudine. Alii a nuce pinea κωνοειδῆ vocarunt: Hippocr. ὀδόντα appellavit, alii πυραμιδοειδῆ ἀπόφυσιν, ut inter alia Gorr. tradit. Meminit et Gal. de Ossibus. [* Πυρηνοσμίλη, Paul. Ægin. 6, 21.]

Ἀπύρηνος, Nucleum non habens, Ligno s. Osse carens, ut palmæ, mespila, et similia quædam, Aristot. Probl. 24. sect. 20. Διὰ τί τῶν τε μύρτων τὰ ἐλάττω ἀπυρηνότερά ἐστι, καὶ ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ ἐπὶ τῶν βοτρύων, Theophr. de palma Cypria, Φέρει δὲ, ἕως ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν: unde Plin. In Cypro sunt palmæ nullo intus pomi ligno quamdiu sunt novellæ. Sic et ap. Athen. (652.) φοίνικες ἀπύρηνοι, quos et εὐνούχους vocari ait: ut Plin. 13, 4. Nullo intus pomi ligno: ob id Spadonum accepto nomine. Itidem et ἀπύρηνος ῥοιὰ, Malum Punicum, cui lignosus nucleus abest. Gal. κατὰ Τόπους 8, 4. Ῥόας ἀπυρήνου κόκκοι: 3. ex Apollonio, Ῥοιᾶς ἀπυρήνου γλυκείας καὶ ὀξείας χυλός. Meminit et Constantinus Geop. 10, 31. Item Pallad. 3, 39. cum exposuisset artificium quo fit ut uvæ granis interioribus careant, subjungit, Et in granatis malis fieri hoc posse firmatur a Græcis, et in cerasis opus est experiri. Intelligit autem de eo uvarum, malorum granatorum, et cerasorum genere, quod ἀπύρηνον dicitur. Ubi etiam nota eum in uvis semina appellare, quæ Aristot. πυρῆνας, Plin. modo Lignum, modo Nucleos appellat: ut 17, 21. Talis uvæ acinos nihil intus ligni habituros Colum. promittit. Et 23, 1. Nuclei acinorum eandem vim obtinent. Ubi Nucleos appellat, quos Diosc. 5, 3. γίγαρτα: et Vinaceos, quos Diosc. ibid. στέμφυλα. Rursum Plin. 15, 24. Interiore ligno aliis (sc. uvarum acinis) parvo, et in aliis etiam gemino, qui minime feraces musti. Et mox, Totisque succus et caro est, iis præcipue quibus parvulum inest ligni. Igitur πυρὴν cum Plinio interpretabimur Nucleus, Lignum: cum Palladio, In uvis semen. Vide et Ἀπύρινος. Piscem ἀπύρηνον Archestratus ap. Athen. (299.) vocavit Qui spinis caret, Ἔγχελυς, ἡ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς: cujus loci Eust. quoque meminit, dicens πυρῆνα ibi ἀστείως nominari τὴν ὀστώδη ἄκανθαν. [" Jacobs. Anth. 9, 475. Aristoph. Fr. 227. Casaub. ad Athen. 114. 117. Apoll. Dysc. p. 62. 89. Teuch." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 13, 2.] Inde COMP. Ἀπυρομήλη ap. Hippocr. Specillum quod acumen non habet, h. e. μηλωτρὶς, s. Auricularium specillum. Gorr. e Gal. Lex. Hippocr., Ἀπυρομήλῃ, τῇ πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, τουτέστι τῇ μηλωτρίδι. Dicitur igitur ἀπυρομήλη pro ἀπυρηνομήλη, h. e. ἀπύρηνος μήλη. " Ἀπυρηνία γῆ, " pro Solo defatigato et effœto accipiunt ap. Theo- " phr. C. Pl. 3, 25., ubi de terræ mixtionibus lo- " quens ait, Οἷον, ἐὰν τὴν ἀπυρηνίαν καὶ μὴ δυναμέ- " νην φέρειν ἑτέρᾳ μίξῃς, πάλιν φέρει, καθαπερανεὶ " καινὴ γεγενημένη, sed vereor ne mendosa sit ea " vox:" [Schneid. dedit ἀπειρηκυῖαν.]

Διπύρηνος, Duos habens nucleos, Qui interiore ligno gemino est, ut Plin. loquitur in Ἀπύρηνος. ‖ Item Διπύρηνον, inquit Gorr., Instrumentum chirurgicum, h. e. Specillum duas cuspides habens s. duo capitula; πύρῆνα enim Græci Extremum specilli summamque cuspidem appellant. Dicitur tam singulari numero quam plurali, aliquando absolute, aliquando cum adjectione, ἀπύρηνος μήλη. Gal. de Semine 2. Τὰ καλούμενα διπύρηνα διεμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων: Anatom. 9. Σῶμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα. [Male * Διαπύρινον, Paul. Æg. 6, 25. διαπυρίνον τρήματι.]

Μαλακοπύρηνος, Mollem nucleum habens, Qui molli nucleo s. ligno est: καρπὸς, Fructus molli intus ligno s. nucleo. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palmis, Οἱ μὲν γὰρ, ἀπύρηνοι, οἱ δὲ, μαλακοπύρηνοι, Plin. 13, 4. Fructiferarum aliis brevius lignum in pomo, aliis longius, his mollius, illis durius, quibusdam osseum.

[* Μεγαλοπύρηνος, Theophr. C. Pl. 2, 3, 8. * Σκληροπύρηνος, Durum nucleum habens, vox dubiæ fidei.]

Πυρηνώδης, Lignosus, Qui interiore ligno multo est, Plin. Interiore ligno aliis parva, aliis gemino. Oppositum τῷ ἀπύρηνος. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palma, Φέρει δὲ, ἕως μὲν ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν· μετὰ δὲ τοῦτο, πυρηνώδη: [C. Pl. 1, 7, 3. 2, 7, 4. 2, 11, 7. 3, 7, 1. * Πυρήνιον, H. Pl. 3, 7, 4.]

[* " Πυρηνίζω, Suid. 3, 707." Wakef. Mss.] " Ἐκπυρηνίζω, Enucleo, Educo veluti nucleum, Alex. " Aphr. Probl. 1. Τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν " ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται. Et ap. Eust. " quidam dicit, Ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν." [" Stob. Ecl. 1, 348. Heer." Corai. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 557." Boiss. Mss. " Thom. M. 565. * Ἐκπυρηνισμὸς, ibid." Schæf. Mss. * Ἐκπυρήνισις, ἡ, ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων, Olympiod. Saracenica p. 49. Sylb. * Ἐκπυρηνίσματα ἀστραπῶν, Nicet. Annal. 3, 6. Vide Schn. Lex.]

¶ Πυρίνη, ἡ, i. q. πυρὴν, Nucleus, Lignosus nucleus, Lignum, Os: sc. in pomis, veluti palmis, mespilis, myrtis, cerasis. Unde ap. Hes. Πυρίναι, τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ, Ossa olearum. ‖ Gal. πυρίνας ap. Hippocr. exp. τοὺς χόνδρους, subjungens, dici ἐπὶ λιβανωτοῦ. In VV. LL. habetur ET Πυρικὴ, quod exp. Ossiculum olivæ: mendose pro πυρίνη. [Geop. 9, 18. Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων καὶ εἰς καῦσιν.] Πυρινοειδὴς, i. q. πυρηνοειδὴς: ut πυρινοειδὴς ἀπόφυσις, de quo supra. Πυρινώδης, i. q. πυρηνώδης, Nucleo similis, ex Aristot. H. A. 6. πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ, cum hac exp., quæ minime placet, Oculi velut nucleus constantes.

Ἀπύρινος, i. q. ἀπύρηνος, Philostr. Ep. 10. Τὰς ἀπυρίνους ῥόας κηπεύουσι. Itidem Plin. 13, 19. Circa Carthaginem Punicum malum cognomine sibi vindicat. Aliqui Granatum appellant. Divisit et in genera, Apyrinon vocando cui lignosus nucleus abest. Sed candidior ei natura, et blandiores sunt acini. Ubi NOTA Πυρὴν SIVE Πυρίνη ab eo reddi Lignosus nucleus. Et 23, 6. Dulcia, quæ Apyrina alio nomine appellavimus.

[* Πυρίνιον, τὸ, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.]

ΠΥΡΟΣ, ὁ, Triticum, Frumentum, Theophr. de frugum generibus, Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Unde Plin. Frugum duo prima genera, frumenta, ut triticum, hordeum: et legumina, ut faba, cicer. Idem Theophr. (H. Pl. 4, 9, 6.) τρίμηνος πυρὸς, qui Dioscoridi τριμηναῖος πυρὸς, Trimestre triticum, eod. Plin. interprete, ut in Τρίμηνος reperies. Plut. Pericle, Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι, Quadragies mille tritici medimni, Gal. ad Gl. 2. Τὸ τῶν πυρῶν ἄλευρον, Athen. 9. πυρῶν ἑψήσεως: ut et 14. πυροὶ ἑφθοί. Et Plut. Symp. 6. Ἡ τοῦ πυροῦ διαπόνησις εἰς τὸν ἄρτον. Utitur et Hom., ut Od. Δ. (604.) Πυροί τε ζειαί τε ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν: T. (112.) φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθὰς, ubi observa etiam pluralem numerum. Et Il. Θ. (188.) ad equos, Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Afertur et εἰς πυρὸς pro Unum tritici granum. [" Ad Charit. 732. Heyn. Hom. 5, 447. Heyn. ad Apollod. 64. Casaub. ad Athen. 116. Toup. Opusc. 1, 44. Beckm. ad Aristot. 169. Eichst. de Dram. 148. Act. Traj. 1, 247. ad Herod. 120. Conf. c. πῦρ, ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.]

[* Πυροβόρος, Quint. Sm. 2, 197.] Πυρόγενης, Tritico genitus, Epigr. [Anal. 2, 403. * Πυρολόγος, Suid. 1, 467. " Jacobs. Anth. 9, 157. Toup. Opusc. 2, 184." Schæf. Mss. * Πυρομέτρης, * Πυρομετρέω, * Πυρομετρητὴς, J. Poll. 7, 18. Meurs. in Harpocr. * Πυροπίπης, Schol. Aristoph. Ἱππ. 407.] Πυροπωλέω, Triticum vendo, Dem. [376. " Toup. Opusc. 1, 43." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 584.] Πυροπώλης, Tritici venditor, Aristoph. [" T. H. ad Plutum p. 379." Schæf. Mss. * Πυροπωλεῖον, J. Poll. 7, 18. * Πυροτόμος, unde] Πυροτομία, Sectio s. Messis tritici, [vox dubiæ fidei.] Πυροφόρος, ὁ, ἡ, Triticum ferens, Tritici ferax, Il. Φ. (602.) πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο, Persequebatur per campum tritici feracem: M. (314.) ἀροῦρης πυροφόροιο. Et Simonides ap. Plut. (6, 179.) dicit τὴν ἱπποτροφίαν οὐ ληκύθῳ ἀπηδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Idem Plut. (Solone 2.) γῆς πυροφόρου πεδία, Terræ tritici feracis

agri. [" Markl. Suppl. 260. ad Diod. S. 1, 218, Casaub. Athen. 1, 29. Heyn. Hom. 8, 224. Πυροφόρος ἀὴρ, Ruhnk. Ep. Cr. 85. Πεδία πυροφόρα, Longus p. 3. Vill., Valck. Phœn. p. 247. Musgr. ad Eur. p. 206." Schæf. Mss. * Εὐπυροφόρος, J. Poll. 9, 162. Strabo 5. p. 182. Sieb.=323. Cor., qui rescribit πυροφόρον.] ITEM Πυρηφόρος, ut λαμπαδηφόρος, Od. Γ. (495.) Ἶξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον. NECNON Πυρφόρον Δήμητρα ex Eur. (Suppl. 260.) afferunt pro Deam frugum Cererem. [* Πυρητόκος, i. q. πυρηφόρος, Anal. 2, 228. Vide Γυρητόμος. * Πυρήφατος, Anal. 2, 233. λάτρις Δήμητρος, sic appellatur Mola. Cf. Μυλήφατος.]

Πυράμη, ἡ, Falx qua triticum demetitur, Falx messoria. Utitur Schol. Aristoph. Εἰρ. (298.) per hoc πυράμας, veluti notius, exponens ἅμας, quo Poëta utitur. Suid. tamen id vocab. rejicit. [" Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. Salmas. ad Trebell. 337.] AT Πυραμὶς, sub. μάζα, in Lex. meo vet. dicitur esse ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ut σησαμὶς ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. [Theol. Arithm. 125. Ast., Athen. 642. Clem. Alex. Protr. p. 19. Potter.] ITIDEM Πυραμοῦς, sub. ἄρτος, Panificii genus e tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis, ut tum Schol. Aristoph. docet, tum Pollux. Athen. (647.) ex Jatroclis l. de Placentis, tradit πυραμίδα differre a πυραμοῦς: nam γίνεσθαι ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων, ubi et ipse ait, Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντ. Idem Athen. (114.) Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς, ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ. Sed fortasse ibi scr. σησαμοῦς pro πυραμοῦς. Nam Hesychio πυραμοῦς est potius εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτος ἀναδεδευμένων: quemadmodum Aristoph. quoque Schol. et Suidæ est itidem εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυροῦ πεφρυγμένου. [Brunck. Aristoph. 1, 89. 3, 14. (Θ. 94.) Kuster. 107. 217. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18." Schæf. Mss.] || Πυραμοῦντα Hes. exp. etiam τὴν πυραμίδα. AT Πυραμίδες ei sunt οἰκοδομήματα γεωμετρικὰ ἐπὶ τὰ κάτω κατερχόμενα: necnon πυροειδεῖς λαμπάδες: Julio Solino Pyramides sunt turres in Ægypto fastigiatæ ultra excelsitatem omnem quæ manu fieri possit. Itidem Ammian. Marc. 22. Pyramides ultra omnem omnino altitudinem quæ humanis confici potest, erectæ sunt turres, ab imo latissimæ, in summitates acutissimas desinentes. Quæ figura ap. Geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem, τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, attenuatur in conum. Vide et Plin. 36, 12. et Herod. 2, (8. 124.) Propert. pyramidum sumtus ad sidera ducti. Et Epigr. Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωΐδες, ἄκρα μέτωπα, Κυροῦσι χρυσέοις ἄστρασι πληϊάδων. Ceterum quod ad etymon hujus vocab. attinet, uno omnes consensu a πῦρ derivant; cum in compositis derivatisque a πῦρ prima syllaba corripiatur, in hoc autem producatur ap. Græcos pariter et Latinos. ITEM Πυραμοειδὴς, Speciem pyramidis gerens, s. Pyramidatus, ut Cic. loquitur. Bud. ex Arriano (5, 7, 8.) p. 232. Πλέγματα ἐκ λύγου πυραμοειδῆ, πλήρη λίθων. Apud Suid. mendose fortassis LEGITUR Πυραμειδὴς, exponentem πυροειδής. [" Timæi Lex. 170." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lyc. 350. Method. 327." Kall. Mss.] || Annotant πυραμίδας dici etiam Regia granaria ap. Ægyptios; sed sine teste. [" Πυραμὶς, Jacobs. Anth. 12, 63. Velut flamma ignis, ad Diod. S. 1, 72. De Ægyptiis, ibid. Bergler. ad Alciphr. 254." Schæf. Mss. * Πυραμιδόω, Nicet. Annal. 9, 12. * Πυραμιδικὸς, Jambl. Arithm. 133. * Πυραμικὸς, 102. Theol. Arithm. p. 22.]

Πυραμητὸς, Messis tritici, Tempus messis. Vide Ὀπίζω. SED ET Πύραμος, Ciliciæ fluvius a πυρὸς dictus creditur, quod agri, quos alluit, tritico abundent, [" Schol. Eur. Med. 520. Phavorin." Kall. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 109. * Πυράμινος, (Triticeus,) ibid. ad Lucian. 2, 10." Schæf. Mss. Cf. Κριθάμινος.] AT Πυραμῦια, ἡ μέλισσα, Apis, Hes.

Αὐτόπυρος ἄρτος, QUI ET Αὐτοπυρίτης, Panis cui nil furfuris ademtum est. Gal. de Alim. 2. panem αὐτόπυρον dici prodidit, quod αὐτὸς ὁ πυρὸς, i. e. Ipsum triticum, totum, nulla sui parte ablata, in panificium cedat, atque ex omnibus farinæ suæ partibus citra ullam detractionem constet, furfure tantum leviter succreto, sic ut inter furfuraceum et similaginem medius sit. Fieri autem solere scribit, quoties triticum generosum non est; generosum autem vocari, quod similaginis plus habet quam furfuris; eund. vero etiam συγκομιστὸν appellari. Latini Medium panem s. Cibarium videntur appellare: Sordidum vero ac Furfuraceum τὸν ῥυπαρὸν καὶ πιτυρίαν. Celsus 2, 18. Firmius est triticum quam milium, id ipsum quam hordeum; et e tritico firmissima siligo, deinde simila, deinde cui nihil ademtum est, quod αὐτόπυρον Græci vocant, infirmior est: e polline infirmissimus cibarius panis. Plin. 22. cap. ult. Panis fermentatus, qui vocatur αὐτόπυρος. Gal. ad Gl. 2. Ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Altero autem nomine αὐτοπυρίτης utitur Phrynich. ap. Athen. (110.) Αὐτοπυρίταισί τ' ἄρτοις καὶ λιπῶσι στεμφύλοις. [" Αὐτόπυρος, Jacobs. Anim. 294. Bergler. ad Alciphr. 83." Schæf. Mss. Schol. Lucian. Pisc. 45. Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεδίως ὠπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν. Cf. Δίπυρος, Διπυρίτης. * " Εὔπυρος, J. Poll. 9, 162." Kall. Mss. " Toup. Emendd. 2, 441." Schæf. Mss. Manetho 5, 275.] " Ἰσόπυρον, τὸ, Isopyrum, Planta quædam, " quam et Phasiolon vocant ob similitudinem, quo- " niam folium ejus ut phasioli in pampinos torque- " tur, Diosc. 4, 121. et Plin. 27, 11. Meminit ejus " et Gal. Simpl. Med. l. 6. Sed nominis rationem " nemo ex ipsis exponit."

Μελάμπυρον, τὸ, Herbæ nomen, in quam triticum degenerat, lolio minus mala, Gal. de Alim. 1. c. ult. Τὸ μελάμπυρον δὲ καλούμενον, ἐκ μεταβολῆς μὲν καὶ αὐτὸ γεννᾶται τῶν πυρῶν, ἀλλ' ἀπολείπεται πάμπολυ τῆς ἐν ταῖς αἴραις κακίας, Theophr. H. Pl. 8, 5. de frumentis loquens, Ὁ δὲ Σικελὸς ἴδιον ἔχει τὸ μελάμπυρον καλούμενον, ὅ ἐστιν ἀβλαβὲς, καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. Esse autem tritici simile cognoscimus ex eo, quod cum Diosc. 3. κραταιόγονον dicat habere folia ὅμοια τοῖς τοῦ μελαμπύρου, Plin. 27, 8. scribat cratæogonon spicæ tritici simile esse. Et Theophr. H. Pl. 9, (18, 6.) φύεσθαι ὥσπερ λίνον πύρινον. || Idem Diosc. 4, 17. μύαγρον quoque a nonullis vocari μελάμπυρον testatur.

Ὀλιγόπυρος, Parum tritici ferens, Tritici minime ferax, Theophr. C. Pl. 4, 12. Ὁ στάχυς μικρὸς καὶ ὀλιγόπυρος.

Ὁλόπυρος, Triticum integrum, quod integrum coctum est, Athen. (406.) ex Heliod. Τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσαγορεύουσι.

Ὁμοιόπυρος, Tritico similis, Theophr. C. Pl. 4, 6. Τοῖς ὁμοιοπύροις καὶ ὁμοιοκρίθοις.

Πολύπυρος, Multum triticum ferens, Tritico abundans, Tritici multi ferax, Od. Ξ. (335.) Δουλίχιον πολύπυρον. Itidem Diosc. 1, 182. πολύπυροι τόποι, Loca tritico abundantia, tritici multi feracia. Rursum Od. O. (405.) Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος. [" Addæus 1. Heyn. Hom. 5, 624. Toup. Opusc. 2, 173. Ilgen. ad Hymn. 294." Schæf. Mss.]

" Φιλόπυρος, Amans triticum," [Anal. 2, 217.]

[* Πύριμος, Triticeus, Eur. Fr. Eurysth. 2, 2. Erecth. 16, 2.]

Πύρινος, Triticeus, Athen. 14. πύρινος ἄρτος, ut κρίθινος, Hordeaceus, Diosc. 3, 116. Πύρινον ἄλευρον, Farina triticea. Idem 2, 11. et Aristot. Probl. 1. πυρίνη πτισσάνη, Ptisana e tritico facta. Et πύρινον ἄχυρον ap. Theophr. H. Pl. 8, 4. [" Casaub. ad Athen. 120. coll. p. 121. Toup. Opusc. 1, 36. 168. 393. Diod. S. 1, 329. Π. στάχυς, Bentl. Ep. ad Hemst. 106." Schæf. Mss.] Ex hoc πύρινος facta syncope metri gratia EST Πύρνος. Diciturque ab Hom. πύρνος pro πύρινος ἄρτος, et πύρνα fortasse pro πύρινα ἄλευρα, aut simili aliquo. Philemon ap. Athen. (114.) πύρινον vocari scribit τὸν ἐκ πυρῶν * ἀσήστων γινόμενον ἄρτον καὶ πάντα ἐν ἑαυτῷ ἔχοντα: idem igitur πύρνος fuerit cum τῷ αὐτοπύρῳ ἄρτῳ, Panis e tritici farina non cribrata, e farina tritici, cui nihil furfuris ademtum fuit. Od. P. (12.) δώσει δέ οἱ ὅσκε

βέλησι Πύρνον καὶ κοτύλην: 362. Ὥτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, Schol. πύρινα σιτία, Triticea cibaria. A Suida autem πύρνος exp. τὸ * ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, ab Hesychio ψωμός. Eodem Hes. teste πύρνοι quibusdam sunt ξειαὶ σιτώδεις, aliis ὁ κατειργασμένος σῖτος, aliis χόρτος, aliis μαγὶς, aliis τὰ κνηστήρια ἀγγεῖα: itidemque πύρνα neutraliter ait accipi. Homericis autem locis nullæ expositiones melius conveniunt iis quas ex Athen. et Schol. attuli. In Lex. meo vet. πύρνος itidem exp. ψωμός: additurque πύρνον, neutr. gen., * κοινοτέρως dici τὴν τροφήν. AT Πυρναῖος pro Maturus et edulis, Theocr. usurpavit 1, (46.) Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωὰ, Schol. περκαζούσαις et τρωξίμοις: a πύρνος significante τροφή. [" Heringa Obss. 207." Schæf. Mss.]

Πυρίτης, ὁ, itidem Triticeus, πύρινος: ut πυρίτης ἄρτος, Panis triticeus, qui Athenæo et Poll. πύρινος ἄρτος. Suid. πυρίτης ἄρτος, ὁ τοῦ σίτου. [* " Ἀπυρίτης, J. Poll. 6, 33. sed susp." Kall. Mss.]

[* Πυρίδιον, Farreum, Aristoph. A. 1208. " Tzetz. ad Lycophr. 748. fors. σπυρίδιον." Kall. Mss.]

" ΣΠΥΡΙΣ, ίδος, ἡ, Sporta, Corbis. Redditur et " Fiscella. Comicus quidam ap. Athen. (422.) Εἰς " σπυρίδα μάξας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Matth. 15, " (37.) ἑπτὰ σπυρίδας plenas reliquiis ciborum legi- " mus: sic et ap. Marc. (8, 8. 20.) Act. autem " Apost. 9, (25.) dicitur Paulus fuisse demissus διὰ " σπυρίδος. Vocabant porro ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, " cum quis cœnam suam sportæ s. corbi impositam " ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide " Athen. 8. (p. 365.) Apud Arrian. in Epicteto (4, " 10.) legitur etiam σπυρίσι δειπνῆσαι." [Cf. Suet. Nerone 16. Domitiano 4. 7. " Wakef. Herc. F. 347. Jacobs. Anth. 9, 165. 455. Brunck. Aristoph. 3, 75. Bergler. ad Alciphr. 9. Wessel. Diss. Herod. 30. ad Herod. 378. * Σπυριδώδης, Brunck. Aristoph. 3, 108. * Σπυριδὸν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 22." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 783. 786. * Σπυρίδωνες, οἱ, i. q. σπυρίδες, J. Poll. 7, 173.]

" Σπυρίδιον autem dimin. Sportula, Corbula, Ari- " stoph. 'A. (453.) Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον " λύχνῳ, ubi vide Schol. Dicitur ibid. et πλέκος. " Quinetiam Σπυρίχνιον Hes. ait esse πλεκτόν τι ἐξ " οἰσυΐνων." [" Ad Mœr. 56." Schæf. Mss.] " Ve- " rum quod attinet ad illud σπυρὶς, sciendum est ab " eod. Lexicographo exponi τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος: " quæ exp. convenit cum iis quæ ap. Etym. habe- " mus de nominis hujus derivatione a πυρός: ut di- " ctum sit σπυρὶς quasi πυρίς. Sed magno errore ibi " Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, " dicentis Syracusanos σπυροὺς vocare, quos alii " πυρούς. Unde etiam ap. Hes. σπυροὺς et πυροὺς " pro σπυῤῥοὺς et πυῤῥοὺς reponendum esse exi- " stimo."

" ΠΥΤΙΝΗ, Hesychio πλεκτὴ λάγυνος οἴνου: qui " etiam subjungit, τοὺς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν " ejusmodi πυτίνας et σπυρίδας. Suid. quoque dicit " esse πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, E surculis nexum vascu- " lum, quod sua ætate * φλασκεῖον s. φλασκίον dictum " fuisse: unde conjicere est esse Lagenam vitream " vimineo πλέγματι obductam munitamque. Aliter " Bud. accipit. NAM Πυτινοπλόκον esse vult Qui " vitilibus dolia religat, Vietorem. Sed altera exp. " videtur convenientior." [Male * Πιτυνοπλόκος, Schol. Aristoph. Ὄρν. 1442.] " Derivatum inde ET " Πυτιναῖος. Apud Suid. Diipetes quidam dicitur " πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, per jocum, quod ἐκ πυτινῶν " πλοκῆς ditatus esset, et inde veluti alas, quibus " emergeret, sumsisset." [Cf. Schol. Aristoph. Ὄρν. 797. et l. c.] " Hesychio πυτίνη est etiam ἀμὶς, nec- " non κνῆκος ὁ τὸν τυρὸν πήσσων, pro quo posteriore " πυτία potius dicitur:" [vide Πιτύνη. Phot. * Πηγύνη· κνίκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. " Πυτίνη, Kuster. Aristoph. 108. ad Mœr. 56. Toup. Opusc. 1, 229." Schæf. Mss. Cf. Βυτίνη, Ἀσκοπυτίνη. Schweigh. ad Athen. 3. c. 47. * " Ποτίνη, Lex. Prosod. Hermanni p. 440. vox nihili. Leg. cum Cod. πυτίνη." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. " Πυτίνη, Fabula Cratini, Priscian. 18. 24. 209." Elberling. Mss.]

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ, Barba: quæ frequenter γένειον etiam dicitur ab utrisque Scriptoribus. Προπωγώνιον, Barba anterior, quæ progerminat ante inferiorem: quæ alio nomine DICITUR Ὑποῤῥίνιον, quod sub naribus nascatur. Superioris labri barba VOCATUR Μύσταξ: quanquam sunt, ut ait Cælius, qui eo nomine Labrum signari putent. Quæ circa utrumque labrum emergit barba, NOMINATUR Ὑπήνη, ut idem auctor est. Inferiori autem labro adnascens barbitium APPELLATUR Πάππος. Primæ barbæ productio, ut scribit Didymus, NUNCUPATUR Χνοῦς, Lanugo. AT Ἴουλος, Prima genarum lanugo, quæ per malas serpendo, non aliter quam ἴουλος vermis, se convolvit. Vocatur ETIAM Ἴονθος. Athen. l. 5. Ἀνὴρ καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος, Plut. (6, 191.) Πώγων ποδήρης καθεῖται, Barba ad talos usque promissa. Sic πώγων βαθὺς, Promissa s. Prolixa barba: et πώγωνος βάθη ap. Athen. 11. Idem Athen. 13. (p. 565.) Τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, Mos radendi barbam. Plut. Κατακείρεται ὁ πώγων, Tondetur barba, Cic. Tondere barbam. Itidem Plin. Abradere, Ovid. Recidere, Horat. Ponere barbam. Apud Athen. rursus, l. 5. Τοῖς ἀκάρτοις πώγωσι πιστεύωμεν, Intonsis philosophorum barbis, ut ap. Horat. Philosophus jubet sapientem pascere barbam. Item λαμβάνειν πώγωνος, Arripere s. Prehendere barba. Sic λαβὴ, quam præbet πώγων, et quidem in ipso etiam prælio. Nam Plut. scribit Alexandrum jussisse Macedonas in pugnam descensuros ξυρᾶν τὰ γένεια, ὅτι βελτίων οὐκ εἴη ἐν μάχῃ λαβὴ πώγωνος: [cf. Eund. in Theseo 5.] Tribuuntur aliis quoque animantibus, item et rebus inanimis πώγωνες. Dicitur enim τράγου πώγων, ut ap. Latinos Hirci barba: unde et Barbigeræ pecudes Lucr., quæ tribuitur et piscibus: ut ap. Athen. (332.) de exocœto pisce, Ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ, πλὴν τοῦ ὑπὸ τὸν στόμαχον μέλανος, ὃ καλοῦσι τοῦ τράγου πώγωνα. Avium quoque rostris πώγωνες innascuntur, Athen. (655.) de meleagride ave, Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐχ ἔχει, ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων. Et Aristot. de passerculis masculis, Τοῦ ἔαρος οὐ φαίνονται ἔχοντες εὐθὺς τὰ περὶ τὸν πώγωνα μέλανα: pro quo Plinius, Nulla veris initio apparet nigritudo in rostro. Item πώγωνα λοπίμου a Gal. l. τῶν κατὰ Τόπους 1. vocari ajunt quod a Plinio Hispidus et echinatus castaneæ calyx. Necnon πώγων φλογὸς, Æsch. (Ag. 314.) pro Flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur: ut et Polluci (2, 88.) πώγων πυρὸς, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός: Hesychio autem ἡ ἀναφορὰ τῆς φλογός. Præterea πώγωνας a Poëtis dici scribunt Cuspides, et quos Hom. γλωχῖνας nominat. [" Thom. M. 767. Heyn. ad Apollod. 1157. De igne, Valck. Phœn. p. 426. 427. Toup. Opusc. 1, 370. Π. sagittæ, Heyn. Hom. 4, 586.: ἀλεκτρυόνος, Ammon. 80. Πώγωνα τρέφειν, Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss. De sagittis, Hes. v. Ὄγκος, Schol. Il. Δ. 151. 214. J. Poll. 7, 158. De flamma, Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 297. Schol. Plat. 249.]

[* " Πωγωνοτρόφος, Jacobs. Anth. 9, 415." Schæf. Mss.] Πωγωνοτροφέω, Barbam nutrio, s. alo, Horat. sapientem pascere barbam, Plut. Apophth. Πυθομένου δέ τινος διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσι, [" Tat. ad Gr. 87. Diod. S. 149. * Πωγωνοτροφία, Barbæ nutritio, Plut. 2, 352(=7, 389.)" Wakef. Mss. * " Πωγωνοφόρος, Jacobs. Anth. 9, 415. Toup. Emendd. 2, 206." Schæf. Mss. Lucian. 3, 691. " Xenocr. de Aquat. 35. p. 7. Cor." Boiss. Mss. * Πωγωνοφορέω, unde] Πωγωνοφορία, Gestatio barbæ, [Plut. 7, 389.]

Ἀπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, Imberbis, [Suid. 1, 302. * Βαθυπώγων, Lucian. 2, 672. 3, 76. Diod. S. Ecl. 1, 34. " Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 1=ad Marin. 130." Boiss. Mss.] Δασυπώγων, Densam et hispidam s. hirsutam barbam habens, [Aristoph. Θ. 33.] Ἐκπώγων, Cui barba excrevit, Barbatus. Cujus tamen exemplum desideratur. " Εὐ- " πώγων, Barbatus, s. Multum barbæ habens, Athen.' [" Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 306. bis, 309. bis, 313. 314.

317." Boiss. Mss. * Καταπώγων, Diod. S. 3. p. 137. ult. 4. p. 149, 18. Strabo 16. p. 1116. * Λειποπώγων, unde * Λειποπωγωνία, ἡ, Crates ap. Etym. M.] Μακροπώγων, Cui promissa s. prolixa barba est. [* Ματαιοπώγων, Schol. Theocr. 14, 28. * "Μεγαλοπώγων, Jo. Malal. 1, 383." Elberling. Mss.] Μισοπώγων, Osor barbæ. Μισοπώγων inscribitur Quidam Juliani Apostatæ στηλιτευτικὸς λόγος adversus Antiochenos. Πολυπώγων, Multum barbæ habens, Multibarbus, Apul. [* "Τελειοπώγων, Const. Manass. Chron. p. 79." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 412." Elberling. Mss.] Προπωγώνιον, Anterior barba, quæ progerminat ante inferiorem, ut Gorr. in Πώγων exp. Aliis Prima barba. J. Poll. 2. Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑπορρίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστη.

[* Πωγωνώδης, Theophr. H. Pl. 6, 4, 5. * Πωγωνιαῖος, Gl. Barbatus.]

Πωγωνίας, ὁ, Barbatus: ut πωγωνίαι ἀστέρες, e Cometarum genere. Plin. 2, 25. Κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Itidem πωγωνίας, quibus inferiore e parte in speciem barbæ longæ promittitur juba. Seneca Nat. Quæst. 1, 15. Cometarum genera sunt Pogoniæ, Lampades, et * Cyparissiæ, et alia omnia quorum ignis in exitu sparsus est. Vide et Ξιφηφόρος. Suidas autem πωγωνίας substantive exp. ὁ μέγας πώγων, Magna barba. ["Toup. Opusc. 1, 370." Schæf. Mss.]

Πωγωνιήτης, ET Πωγωνίτης, Suidæ Epith. Jovis est, i. e. Barbatus. Πωγωνιήτης autem Ionicum est PRO Πωγωνιάτης. [Barker. ad Etym. M. 1103. Lobeck. Phryn. 700.]

[* Πωγώνιον, Lucian. 2, 874.]

"Παγητὸς πολιὸς, Barba cana, ex interpr. Gazæ, "Theophr. H. Pl. 7, 7. Sed pro παγητὸς reponitur "πώγων."

ΠΩΛΕΩ, Vendo, Venundo. Aliquando sine casu, interdum cum casu: accusativo quidem rei venalis, genitivo autem pretii, at dativo emtoris. Quorum exempla subjiciam: Aristot. Polit. 2. Ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Apud Athen. 6. Πωλῶν τις ἰχθῦς. Et paulo ante, Ἐρωτήσας πόσου τοὺς κεστρέας Πωλεῖς δύ' ὄντας, respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Sic Dem. (p. 157.) Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Idem pro Cor. Πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. Pass. Πωλοῦμαι, Vendor. Apud Athen. 13. (p. 580.) πολυπραγμονεῖν πόσου Πωλεῖθ' ἕκαστον. Idem Athen. l. 3. Πωλεῖται πρὸς χρυσίον: ut Diosc. 1, 18. Πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Duplo rependitur argento. Sic Theophr. de opobalsamo, Πωλεῖσθαι δὲ τὸ ἄκρατόν φασι δὶς πρὸς ἀργύριον, pro quo Plin. Cum duplo rependebatur argento. Affertur et πωλούμενος διπλασίῳ e Plut. Apophthegm. pro Qui duplo venditur. Item ap. Dionys. H. 4. Τοὺς ὑπὸ δόρυ πωλουμένους, Qui sub hasta vendebantur: ut fit in auctionibus. Rursum Plut. Popl. Πωλοῦντες τὰ δημόσια, Auctionantes publice: Solone (23.) Αἱ ἑταῖραι πεφασμένως πωλοῦνται: unde et μισθαρνεῖν dicuntur, et ap. Latinos, Quæstum corpore facere, necnon πορνεύειν, quasi περνάναι ἑαυτάς. ["Ad Charit. 141. Jacobs. Anth. 6, 178. 10, 124. Coray Theophr. 301. ad Mœr. 156. Abresch. Lectt. Aristæn. 86. Toup. Emendd. 1, 349. Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Valck. p. 242. De meretricibus, Toup. Opusc. 1, 230. Volo vendere, Dionys. H. 2, 790. Æsopus f. 99. Schneid. Π. et ἀποδίδοσθαι conjuncta, Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Particip. subaud., Jacobs. Anth. 9, 252. Π. ἐς, ad Herod. 131. 668.: τι πρός τι, Epigr. adesp. 448. Πωλήσομαι pass., ad Mœr. 368." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 584.] Πώλημα, τὸ, Id quod venditur s. venum exponitur, Res venalis, J. Poll. (3, 127.) e Xen. Πώλησις, ἡ, Venditio, i. q. πρᾶσις, J. Poll. (3, 124.) e Xen. [Œc. 3, 9. "Thom. M. 768." Schæf. Mss. * "Πωλητὴρ, Philo J. 1, 161." Wakef. Mss.] Πωλητήριον, τὸ, Locus ubi res venales exponuntur, Forum, i. q. πρατήριον, J. Poll. ex Hermippo Comico: 7, (11.) Καὶ ὁ μὲν τόπος ὅπου πιπράσκουσι, πωλητήριον ἂν καλοῖτο, καὶ, ὡς παρ' Ἡροδότῳ, πρατήριον. Vide et Ἀπεμπολάω. Item πωλητήριον Athenis vocabatur ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταὶ, Harpocr. [Xen. Πόρ. 3, 13. "Thom. M. 768. Mœr. 314. et n., ad Herod. 522." Schæf. Mss. * "Πώλητρον, i. q. πωλητήριον, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 129." Boiss. Mss.] Πωλητὴς, Venditor. Athenis πωληταὶ erant ἀρχή τις, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, οἳ διῴκουν τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα, ut Harpocr. annotat. Erat igitur Magistratus cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat; solent enim nonnullæ pecuniis conduci. Vide et Poll. 8., ubi περὶ πωλητῶν agit. Apud Harpocr. παροξυτόνως SCRIBITUR Πωληταί: sed alteram scripturam magis probo, quæ et ap. Suid. ac Poll. habetur. ["Luzac. Exerc. 178. * Πωλητικὸς, (Gl. Vendax,) Koen. ad Greg. Cor. 130." Schæf. Mss. Plato Soph. 224.]

Πωλὴ, ἡ, Venditio, ut ὠνὴ, Emtio; pro πώλησις, ut βοὴ pro βόησις. Unde accus. πωλὰς pro πράσεις ap. Harpocr. ex Hyperide. [Phot. Πωλάς· ἀντὶ τοῦ πράσεις· Ὑπερίδης· ἔστι τὸ ὄνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.]

Πώλης, Venditor, πωλητὴς s. πράτης. Ab Aristoph. (Ἱππ. 131.) πεπαῖχθαι annotat Suid., sc. forma compositorum quæ sequuntur.

Αὐτοπώλης, Qui ipse per se vendit, h. e. Qui non vendit ab alio emta, ut κάπηλος, sed ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον, ut Aristoph. Schol. docet. Ab hoc autem emit ὁ κάπηλος quæ revendat: ἔμπορος vero Qui aliunde importat aut vicissim alio exportat: a quo emit ὁ παλιγκάπηλος. Vide et Bud. Comm. 469. Themist. metaphorice αὐτουργὸν καὶ αὐτοπώλην vocavit Eum qui suas orationes vendit. ["Schol. Aristoph. Πλ. 1156. et Hemst., Heind. ad Plat. Gorg. 245." Schæf. Mss. * Αὐτοπωλικὸς, Plato Soph. 224.] Μονοπώλης, Qui solus vendit, ut Qui solus in aliqua urbe merces aliquas divendit. UNDE Μονοπωλία, ἡ, ET Μονοπώλιον, τὸ, Privilegium et jus τοῦ μονοπώλου, Cum aliquis solus merces aliquas divendit. Aristot. Polit. 1. Ἐάν τις δύνηται μονοπωλίαν αὐτῷ κατασκευάζειν, Sibi soli jus vendendi comparare: quod dicit esse χρηματιστικόν. Ibid. Μονοπωλίαν τῶν ὠνίων ποιοῦσι. Quod autem alii μονοπωλίαν dicunt, id Hyperides μονοπώλιον, teste Polluce (7, 11.) Utuntur hoc vocab. Μονοπώλιον Latini quoque. Plaut. Habes murrinam et calamum; potes monopolium instituere. Et Plin. 8, 37. Magnum fraus et ibi lucrum monopolio invenit. Ubi Hermolaus quoque annotat Monopolium dici, Cum penes unum aliquem vendendi potestas est. [Memnon Photii 21. Diod. S. 5. p. 203, 32. "Μονοπωλία, Strabo 232." Wakef. Mss.] Μονοπωλέω, Solus vendo quippiam, Monopolium penes me est, Monopolii jus obtineo, Strabo (319.) Αἰσθομένους δὲ τοῦτο τοὺς Ταυρίσκους μονοπωλεῖν, ἐκβαλόντας τοὺς ἐργαζομένους, Monopolium instituisse, sibi usurpasse. [* "Παλιμπώλης, T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss.] Παντοπώλης, Qui omnis generis res venales vendit, J. Poll. Οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι, [Anthippus Athenæi 404. * "Παντοπῶλις, Quæ omnis generis res venales vendit, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 12. T. 4. p. 155, 42. Παντοπώλιδος καὶ λακανοπώλιδος καὶ δημιουργοῦ ταῦτα." Seager. Mss. Phav. 570. * Παντοπωλέω, 172. Παντοπωλία, ἡ, Omnis generis rerum venditio, J. Poll. ex Archippo Comico, i. q. παμπρασία. ET Παντοπωλεῖον, Locus ubi omnis generis res veneunt, Forum publicum, J. Poll. ["Ad Charit. 250. * Παντοπώλιον, ibid." Schæf. Mss. Plut. Dione 53. Plato de Rep. 8. p. 557.] Προπώλης, Proxeneta, Pararius, sc. a parte emtoris, ut qui pro emtore fidejubet venditori, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, Isæo et Dinarcho προπράτωρ, teste J. Poll., qui hoc προπώλης ex Aristoph. citat. Sunt qui interpr. Institor venditoris: ITIDEMQUE Προπωλέω, reddant, Institoris munere fungor, ut ap. Plat. de LL. 12. Ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, Qui in quovis negotio institoris munere fungitur. Bud. interpr. Venditator, Qui res minoris emtas, pluris postea vendit. Sic Idem Annot. prior. in Pand. Quæque venduntur a

minutariis et venditatoribus, qui et propolæ dicuntur, h. e. non sua vendentes, sed a negotiatoribus emtitata pluris postea vendentes. Utitur vocabulo Propola cum Plaut., tum Cic. in Pisonem, Pistor domi nullus, nulla domi cella: panis et vinum a propola atque decupa. Vide et Προπράτης. Sed malit fortasse aliquis προπωλεῖν priore loco ponere, et inde derivare nomen προπώλης: cui non magnopere repugnarim: præsertim cum non neutraliter usurpetur ut μονοπωλέω et alia quædam, verum active. [* "Προπωλητής, Inscr. e Papyro Ægypt. Ed. Boeckh." Boiss. Mss.] Τιμοπώλης, quidam interpr. Qui pretio vendit. J. Poll. (7, 195.) non exp., sed inter πιπράσκοντας numerans, e Phrynicho Tragœdo affert, Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεύς, οὐδὲ εἷς. Alii Τιμιοπῶλαι exp. Pollinctores: attamen Pollinctores dicuntur Qui mortuorum cadavera inungunt et sepulturæ parant. Certe derivatum a Τίμιος, significabit Rerum pretiosarum venditor. [* Τιμιοπωλέω, Care vendo, Hes.]

Ἀρτοπώλης, Κρεωπώλης, Ἰχθυοπώλης, Προβατοπώλης, Συνπηειοπώλης, et similia, cum suis substantivis poni debent.

Παλίμπωλος, Qui revendit aliquid, ὁ ἀναπωλῶν s. ἀναπιπράσκων, Qui vendit τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα. Idem cum παλιγκάπηλος. J. Poll. [7, 12. "T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss.]

Ἀναπωλέω, Rursus vendo, Revendo, ἀναπιπράσκω, J. Poll. 7, c. 2. Τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς, καὶ ἀναπιπράσκειν, [Lobeck. Phryn. 584. * Ἀναπώλημα, contr. Ἀμπώλημα, Tab. Heracl. 212.]

Διαπωλέω, Divendo, ["ad Charit. 255." Schæf. Mss. "Diog. L. 5, 16." Wakef. Mss.]

Ἐκπωλέω, Vendo, i. q. πωλέω s. ἀποδίδωμι: Hes. ἐκπωλεῖσθαι, προγυμνάζεσθαι.

Ἐμπωλέω, Vendo in aliquo loco, ["Schneid. Anab. 426. (7, 5, 3.)" Schæf. Mss.] UNDE Ἐμπώλησις, ET Ἐμπωλή, Venditio, J. Poll. 3, 25. Πρᾶσις, ἐμπώλησις, ἀλλαγή, 7, 9. Πρᾶσις, μεταβολή, ἀπόδοσις, ἐμπωλή. Ibid. ponit verbum ἐμπωλεῖν, synonymum τῷ πωλεῖν, πιπράσκειν, ἀποδίδοσθαι, μεταβάλλειν, et similibus aliis. ["Ἐμπωλή, Fischer. ad Palæph. 181." Schæf. Mss.] Ibid. AFFERT Ἐμπώλημα quoque e Xen., φόρτον, ἐμπώλημα, ῥῶπο, γέλγη. Accipit autem ἐμπώλημα pro πώλημα. ["Affert HSt. Thes. tanquam Xenophonteum, sed vel in mente habuit πώλημα, vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8." Lex. Xen. * Ἀπεμπωλέω, vox susp., Lobeck. Phryn. 584. Apollod. Bibl.]

[* "Καταπωλέω, Vendo, Clem. Alex. 233." Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. Cyr. Alex. in Mich. 7. p. 455. * Μεταπωλέω, Gl. Revendo. * Συμπωλέω, Dio Cass. 873.]

Ἐμπολέω, i. q. ἐμπωλέω. || Item Comparo s. Acquiro mihi, Alicunde emo, ἐξωνοῦμαι, ut Eust. exp. pass. vocem Od. O. (455.) βίοτον πολὺν ἐμπολέοντό [—όωντο.] Et ἐμπολήσαντες, Hesychio πριάμενοι, ὠνησάμενοι. Itidem Aristoph. Εἰρ. (367.) ἀλλ' οὐδὲν ἠμπίληκά πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε πυρὸν, ὡς ἀπολούμενος. Nil quicquam mihi emi, s. comparavi. Nam οἱ στρατευόμενοι, πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο, Suidas. Schol. exp. ἐνεπορεύοντο: [cf. v. 448. ubi Brunck. "Ἐμπολέω agnoscit HSt. Thes.; sed illud vereor ut sit sincerum."] Soph. Œd. T. (1025.) Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκὼν μ' αὐτῷ δίδως; i. e. ἀγοράσας: vel etiam εὑρὼν, inquit Schol. Item Comparo, Acquiro, i. e. Lucror: velut e negotiatione. Lucian. (1, 621.) Οὐδ' ὄβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, Ne obolnm quidem lucrifecimus: (646.) Ἐμπολήσας στίγματα, Qui notas lucrifecit, contraxit. Item ap. Suid. Ἐμπολήσωμεν, ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν, sc. πωλήσαντες τὸν καρπόν. Significat ἐμπορεύειν interdum E negotiatione acquirere sibi. Item ἐμπολῆσαι pro Mortem sibi accersere, Soph. Aj. (978.) p. 57. Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; ubi Schol. exp. ἐκέρδανας, περιεποίησας, annotans ἐπὶ κακοῦ λέγεσθαι. Notandum autem posse quædam præcedentium temporum derivari et a VERBO Ἐμπολάω, quod Suid. agnoscit. Unde et ap. Hes. Ἐμπολόωντο, περιεποίουν, ἐνεπώλων. || Idem Hes. ἐμπολᾷ exp. πραγματεύεται, περιέρχεται: quod posterius fuerit potius ad πωλέω s. πολέω referendum, significans ἀναστρέφομαι, Versor. Eust. quoque a posteris Homeri scribit pro πραγματεύεσθαι usurpari verbum ἐμπολᾷν, subjungens hoc hemistichium, [e Soph. Ant. 1037.] Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε. Ἐμπολέω, Lobeck. Phryn. 17. "Schneid. Anab. 426. Brunck. Aristoph. 3, 131. 225. Mœr. 156. et n., ad Lucian. 1, 357. 492. Ἐμπολάω, Wakef. Trach. 93. Eum. 634. Aristoph. Εἰρ. 563. Coray Theophr. 301. Lucian. 1, 409. 2, 324. Brunck. ll. cc. Aj. 978. Lobeck. p. 377. Mœr. l. c. Fischer. Ind. Palæph., Valck. Diatr. 166." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 583.]

Ἐμπόλημα, τὸ, Id quod sibi aliquis emit et comparavit, [Soph. Tr. 538. Eur. Cycl. 137. Venditio, Nundinatio, Theophr. Char. c. 6. "Fischer. Ind. Palæph. * Ἐμπόλητος, Brunck. et Wakef. ad Soph. Phil. 417. * Ἐμπολητὸς, Valck. Adoniaz. p. 358." Schæf. Mss.]

Ἐμπολή, ἡ, i. q. ἐμπόλημα, Aristoph. Ἀ. (929.) Ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς Τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως Ἂν μὴ φέρων κατάξῃ, Emtas merces. Schol. exp. τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, Lucrum e negotiatione partum; itidemque alibi significare ait τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἡ συναγωγὴ τοῦ κέρδους: item et φορτίον, quod huic loco magis conveniret. Hes. exp. non solum κέρδος, φορτίον, sed etiam τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. ["Jacobs. Anth. 8, 396. 9, 343. Brunck. Soph. 3, 445. Mœr. 155. et n., Fischer. Ind. Palæph. et ad p. 181. Valck. Diatr. 240. Brunck. Aj. 978. ad Eur. Hipp. p. 358. Cycl. 253." Schæf. Mss.]

Ἐμπολαῖος dicitur Mercurius Præses negotiationis, unde et Ἀγοραῖος et Κερδῷος, Aristoph. Πλ. (1155.) Παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσασθέ με ἐμπολαῖον: verba Mercurii: ubi Schol. exp. πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Itidem ap. eund. Poetam Ἀ. (816.) Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, exp. ἐμπορικὲ, πραγματευτικέ. Hes. Ἐμπολαῖος, ὁ Κερδῷος Ἑρμῆς. ["T. H. ad Plutum p. 457. Lobeck. Aj. p. 354. ad Diod. S. 1, 391. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Ἐμπολεὺς, Negotiator, πραγματευτὴς, ἔμπορος, Epigr. ["Phanias 7. Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss. Cf. Ἐμπολος.] Ἀπεμπολέω, SIVE Ἀπεμπολάω, Vendo, Venundo. Prioris hæc exempla sunt. Hes. Ἀπεμπολεῖ, πιπράσκει. Et ἀπεμπολεῖται Bud. affert e Fabulis Æsopicis (18, 45. 49.) pro Venundatur. Posteriore usus est Aristophanes metaphorica signif. Ἀ. (374.) Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι, Sese venundari assentationibus et blandimentis non intelligunt, inquit Bud., h. e. quod sese ipsis assentatoribus addicunt. Item cum casu, iuterdum accus. rei venalis, interdum gen. pretii: quem usum πωλέω quoque habet. Lucian. (1, 597.) Ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν τοὺς μὲν μνᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ δύ' ὀβολῶν. Polyb. Ὁ χρημάτων ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν. Et Greg. Naz. Προσκαίρου κέρδους ἢ δυναστείας μικρᾶς τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες, ubi eodem plane modo dicitur κέρδους τὴν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες quo ap. Juv. Vendere animam lucro. Rursum Lucian. cum solo accus. (1, 678.) Ἐπειδὰν εἰς τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. Hes. quoque ἀπεμπολήσας exp. πωλήσας, πεπρακώς: Ἀπεμπολῆσαι, ἐπὶ κέρδος ἀποδόσθαι τι. Idem Hes. ἐμπολήσας exp. etiam πραγματευόμενος, s. potius πραγματευσάμενος. [Ἀπεμπολέω, J. Poll. 3, 124. 6, 191. Euseb. Hist. Eccl. 9, 8. Pr. E. 4. p. 162. Plut. 7, 240. Suid. v. Ῥουφῖνος, Porson. Advers. p. 188. Lobeck. Phryn. 584. "Ad Mœr. 156. Valck. ad Herod. 48. 93. ad Lucian. 1, 357. Bergler. ad Alciphr. 337. Ἀπεμπολάω, ad Mœr. l. c. Eur. Phœn. 1234. Iph. T. 1360. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπ. Wakef. Ion. 1391. ad Lucian. 1, 680. Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss.] Ἀπεμπόλησις, Venditio, Nundinatio, Hippocr. Εἴδησις τῶν πρὸς βίον χρηστῶν, καὶ ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις, Nundinatio s. Venditio medicamentorum ad purgandum necessariorum, [J. Poll. 6, 191.] Ἀπεμπολητὴς, Venditor, Qui lucrum e venditionibus facit; Institor, ut nonnulli exp. [Lycophr. 341.]

Ἀπεμπολή, i. q. ἀπεμπόλησις, Venditio, Venditio quæ fit cum lucro: sicut ἀπεμπολῆσαι ait Hes. esse Venundare lucri causa. Suidas autem vult ἀπεμπολὴν esse Venditionem quæ fit cum impostura. Exp. etiam ἐμπορία, Negotiatio, tam a Suida quam Hes. [* Ἀπεμπολεὺς, Bekk. Anecd. 296.] Διεμπολάω, Coëmo, Mercor, Aristoph. Ἀ. (973.) ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾷν, Schol. πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν. [" Divendo, Eur. Bacch. 512. Prodo, Soph. Phil. 579. ubi Schol. λάθρα ἀπατάω." Seager. Mss. * Διεμπολέω, Lobeck. Phryn. 584.] Ἐξεμπολάω, Vendo. Unde ἐξημπολημένοι, Venditi. [Soph. Ant. 1036. * " Μετεμπολάω, Testament. Joseph. c. 13. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 715." Schn. Lex. Suppl.] " Παρεμπολάω, Insuper et præter alia emo s. " comparo. Metaph. Eur. Med. (910.) Εἰκὸς γὰρ " ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος Γάμους παρεμπολῶντί γ' " ἀλλοίους πόσει, Alias sibi nuptias mercanti s. com- " paranti præter jam ante contractas." [* " Συνεμπολάω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 150." Elberling. Mss.]

ΠΩΛΟΣ, Pullus: plerumque de Pullo equino, quem Equuleum Cicero nominat, ut cum ait, Domitores equorum fame debilitant equuleorum nimis effrenatam vim. Dicitur autem de pullis s. equuleis et teneræ et adultæ ætatis. Il. Λ. (680.) Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Πάσας θηλείας· πολλῇσι δὲ πῶλοι ἐπῆσαν. Et Υ. (222.) similiter, Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι, ubi observa etiam fem. genere dici πώλοισι ἀταλῇσι pro ἀπαλαῖς, νέαις, Teneris pullis. Plato Cratylo, Ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει, ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. Item de pullis adultioribus, Plut. (6, 314.) Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς, ἅμα τρέχειν, Ut Pullus jam ablactatus, Xen. Ἱππ. (1, 1.) Τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πῶλον, Plut. (8, 542.) Λυκοσπάδες πῶλοι, Qui lupatis assueti sunt: contra ἄστομοι, Qui durioris sunt oris, vel frænis non assueverunt. Soph. (El. 724.) Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι Πῶλοι βίᾳ φέρουσι. Apud Athen. (108.) Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Itidem Od. Ψ. (246.) Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, Qui pulli auroram vehunt, Qui equulei. Asinis quoque, item et elephantis πῶλοι tribuuntur. Sic Varro Pullus asininus; Plin. Pulli onagrorum. Matth. 21, (2.) Εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς, Geop. (16, 21, 6.) Ταῖς θηλείαις ἵπποις ὑποβάλλουσι τοὺς τῶν ὄνων πώλους, pro his Varr. Pullum asininum a partu recentem subjiciunt equæ. Aristot. H. A. 9, 1. de elephantis, Ἔστι δὲ ἡ θήρα καὶ μεγάλων ἤδη ὄντων καὶ πώλων. Plin. dicit Elephantorum vituli: quod vocab. Vitulus pro Pullo equino etiam Virg. posuit in Georg. Jam vitulos hortare, viamque insiste domandi. Πῶλοι dicuntur etiam Pueri et puellæ, metaphorice, Eur. Hec. (144.) Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Vide Μόσχος. Idem alibi πῶλον ἄζυγα vocat παρθένον γάμου ἄπειρον. Itidem Nicander Ἀ. (65.) ἐν σταγόνεσσι γάλακτος Θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπὸν, i. e. νέας γυναικὸς, Juvencæ mulieris. At Ἀφροδίτης πῶλοι dicuntur Meretrices juvencæ, ap. Athen. (568.) πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας. [Cf. Horat. Carm. 1, 23. 2, 5. 3, 9. 11.] || Item Nomen proprium Rhetoris, ad quem Herodicus, ἀεὶ πῶλος εἶ: ut ad Thrasymachum, ἀεὶ Θρασύμαχος εἶ. [" Markl. Iph. p. 63. Wakef. Eum. 408. Jacobs. Anth. 6, 178. 7, 49. 8, 123. 11, 69. Strato 77. Pierson. Veris. 101. Valck. Phœn. p. 117. 297. Hipp. p. 285. Callim. 159. Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh. 300. Heyn. Hom. 8, 54. Pro Virgine, Musgr. Iph. T. 142. Tro. 536. Numus, Valck. Phœn. p. 116. De bubus, Toup. Opusc. 2, 161. I. q. ἦθεος, 1, 126. Eur. Phœn. 954. Hec. 140. Πῶλος, Histrio, ad Lucian. 1, 479." Schæf. Mss.] Πωλοδαμνέω, Pullos domo. Accusativo junctum significat Ut pullum domo et erudio. Soph. Aj. (549.) αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν: i. e. ὡς πῶλον γυμνάζειν καὶ παιδαγωγεῖν. [Xen. Œc. 3, 10. Lobeck. Phryn. 594. Eur. Rhes. 187. 624. Lucian. 2, 448. " Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. * Πωλοδαμέω, Lobeck. l. c.] Et Πωλοδάμνης, Equuleorum s. Pullorum domitor: Cic. Equorum domitor. Utitur Xen. Œc. [13, 7. Ἱππ. 2, 1. 2. 3. " Ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss. * Πωλοδαμνική, ἡ, Ælian. H. A. 6, 8.] Apud Suid. LEGITUR ET Πωλοδαμαστὴς, quod exp. γυμναστὴς, [" Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss. * Πωλοδαμαστική, ἡ, Steph. Byz. in Ἄχναι. * Πωλοδαμναστικὸς, Lobeck. l. c. * Πωλοκόμος, Gl. Pullarius. * Πωλομάχος, Antbol. 5. p. 538.] Πωλοτρόφος, Pullos nutriens: ut πωλοτρόφος Θεσσαλίη, Epigr. Laudatissimi enim erant ἵπποι Θεσσαλικοί. [Ælian. H. A. 16, 36. ἐλέφαντος. * Πωλοτροφέω, Geop. 16, 1, 1. * " Πωλοτροφία, Brunck. Aristoph. 1, 52." Schæf. Mss. * Πωλοτροφική, ἡ, Ælian. H. A. 4, 6.]

Αἰολόπωλος, Varios pullos s. equuleos habens, Il. Γ. (185.) ἀνέρας αἰολοπώλους, Schol. ποικίλως ἱππαζομένους, ταχεῖς ἵππους ἔχοντας. Hes. itidem non solum ποικιλοπώλους, verum etiam ταχυπώλους, ex eo quod αἰολεῖν significet κινεῖν. Dicuntur igitur αἰολόπωλοι, Qui varios et maculosos pullos habent, vel variis modis domitos et exercitatos, ideoque agiles et pernices. [* " Βραδύπωλος, superl. βραδυπωλότατος, Tzetz. Ch. 13. tit. 460. * Δίπωλος, Jo. Malal. 1, 221. ἅρμα." Elberling. Mss. Hemsterh. ad Callim. Fr. p. 417. * Ἐνδοξόπωλος, vide Κλυτόπωλος.] Ἑξάπωλος, Sex pullos s. equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, Currus quem sex equulei conjugati trahunt, ut Apul. Quadrijuges et Sejuges currus: Plin. autem et Livius Sejuges dicunt senos equos ad unum currum junctos. Herodian. (5, 6, 16.) Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων. Εὔπωλος, SIVE Ἐὔπωλος, resolutione Ionica et poetica, Pulcros equuleos habens aut ferens, εὔιππος, Od. Ξ. (71.) Ἴλιον εἰς ἐύπωλον, i. e. καλοῖς ἵπποις χρώμενον, Schol. Exp. et aliter, ut supra docui post Πωλέω, Verso. Ἐχέπωλος, Equuleos s. Pullos equinos habens: Hes. ἐχέπωλοι, ἱππικοὶ, ἱπποτρόφοι. [* Καλλίπωλος, Pind. Ὀ. 14, 2.] Κλυτόπωλος, Pullis equorum inclytus, Celebris equorum pullitie, Il. E. (654.) Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Schol. ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι: et οὗ κλυτή ἐστιν ἡ * ἐπιπώλευσις, Hesychio itidem κλυτόπωλος EST Ἐνδοξόπωλος, et ἱππεὺς ἀγαθός. Affertur ET Κλυτόπωλος itidem pro Circa equorum pullos insignis. " Κλειτόπωλος, Equis et re equestri insignis: " qui dicitur et κλυτόπ." Λευκόπωλος, Candidos pullos habens, Quem nivei equulei vehunt, Solis epith., item diei, s. lucis: ut ap. Soph. Aj. (673.) Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. [* Μονόπωλος, Eur. Or. 1004. Schol. ad Phœn. 800.] Ταχύπωλος, Pernices equuleos habens, Qui velocibus equorum pullis utitur, Il. E. (316.) Δαναῶν ταχυπώλων, Ψ. (6.) Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Exp. et ἱππικὸς, Rei equestris peritus. [* Τετράπωλος, Pisid. Opif. 398. " Jo. Malal. 1, 221. 222. Theod. Prodr. 2. τὸ τετράπ. ἡλίου δίφρον." Elberling. Mss. " Τετράπωλον ἅρμα, Currus quatuor equis junctus, Montf. Palæogr. 228." Kall. Mss. * Τετραπωλία, Gl. Quadrigæ. * " Τρίπωλος, Dionys. H. 3, 1498. Wessel. Obss. 116." Schæf. Mss. Eur. Andr. 276. ἅρμα. Τρίπωλον, Gl. Triga. * Ὑπέρπωλος, Scholiastæ πολύϊππος, Æsch. Pers. 791. * Ὑπόπωλος, Strabo 8. p. 540.]

Πωλικὸς, Pullinus, Lucian. (1, 842.) Ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, Ritu pullorum. Item πωλικὴ ἀπήνη ap. Soph. (Œd. T. 812.) Rheda s. Vehiculum quod pulli trahunt. Sic Lucian. (1, 164.) Τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. [" Jacobs. Anth. 8, 123. ad Lucian. 1, 423. 427. Toup. Opusc. 2, 161. Valck. Diatr. 106." Schæf. Mss.]

Πωλίον, τὸ, Pullulus, i. e. Parvus pullus, Tenellus pullus s. equuleus, Aristoph. [Σφ. 189. " Abresch. Æsch. 2, 2." Schæf. Mss.] AT Πώλιον, pro Pullium, i. e. Quod equa emittit antequam pullum partu edat, ex Aristot. H. A. 8, [24. Bast. ad Greg. Cor. 321.]

Πωλάριον, i. q. πωλίον, Plato ap. Diog. L. de Aristot. Ἡμᾶς ἀπελάκτισε, καθαπερεὶ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα, [" Diog. L. 5, 2." Wakef. Mss.]

Πωλεύω, Pullos equinos domo et erudio, ut παι-

δεύω, Pueros erudio, Xen. Ἱππ. (2, 1.) Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι, J. Poll. 1. Δαμάσαι δ' ἂν εἴποις καὶ πωλεῦσαι, πωλοδαμνεῖν, καὶ ἐκπαιδεῦσαι, καὶ ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι, ἀνὰ διδάξασθαι. [Ælian. H. A. 13, 8. * Πώλευμα, Max. Tyr. 7, 8.] Πώλευσις, Domitio equorum, Cura domandi et erudiendi pullitiem equinam, etiam Cura formandi: ut Virg. dixit Formare vitulos. Xen. (Ἱππ. 2, 1.) Ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν, Circa equuleos domandos et erudiendos. [* Πωλευτής, Equorum curator, Max. Tyr. 7, 8. Ælian. H. A. 7, 41. ἐλέφαντος, 8, 17. 10, 10.] Πωλευτικός, Ad equuleos domandos erudiendosque idoneus, [Ælian. H. A. 11, 36. * Πωλευτός, unde] Ἀπώλευτος, Non domitus eruditusque, ut pulli domari solent et erudiri. Apud Suid. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἅλω, καὶ ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν, Equorum gregem nondum domitorum. Suidas tamen ἀπωλεύτων exp. ἄνευ πώλων. [" Ad Herod. 624." Schæf. Mss.]

Πωλεία, i. q. πώλευσις, Xen. Ἱππαρχ. (2, 2.) Ab Ulp. autem de ædilitio edicto πωλείαν usurpari ajunt pro Armento pullorum s. equuleorum, ut Varro Equariam accipit pro Armento s. Grege equorum. || Fimum pulli asini quod primum edidit. Sic enim Plin. 28, 13. Asinini pulli fimum quod primum edidit (Polean vocant Syri) datur in aceto mulso. || Πωλεία Suid. exp. χαίτη. Nisi potius ap. Eund. scr. πωλεία χαίτη, Pullina seta s. coma: ut sit a masc. πώλειος, Pullinus. [Strabo 5. p. 325.] At Πωλία, Hesychio Æreum pegma humeris suis gestans τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους.

[* Πωλίζειν, Gl. Pullari. * Πώλισις· Pullatio.]

ΠΩΜΑ, τό, Operculum, Il. Δ. 116. πῶμα φαρέτρης, Od. I. 313. ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη, Θ. (447.) Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, Aptavit operculum, sc. τῷ κιβωτίῳ, s. χηλῷ, ut ipse vocat: B. (353.) Δώδεκα δ' ἔμπλησαν, (sc. ἀμφορέας) καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας. Et Hesiod. Ἔργ. (1, 98.) de dolio Pandoræ, ἐπέβαλε πῶμα. Ibid., paulo ante, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα. Sic ap. Athen. (483.) Φοίνιξ, καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων. Item πώματα πορφυρῶν ap. Gal. Simpl. l. 11. Opercula purpurarum piscium, i. e. Testæ s. Conchæ: ὄστρακα. || Πῶμα Hes. exp. ἔκπωμα, Poculum. || Potus s. Potio, Eur. (Iph. T. 952.) δαιτὸς καὶ πώματος. Et ex Esdra 3, (7.) Βρώματα καὶ πώματα. Sed quidam in his ll. scribere malunt πόμα, ut supra post Πίνω in Πόμα docui, quo hæc pertinent. || Aliam præterea nominis hujus πῶμα signif. vide ap. Diosc. 1, 149. de palma. ["Πῶμα, Operculum, Jacobs. Anth. 6, 152. ad Lucian. 1, 292. Conf. c. στόμα, ad 2, 222. Πῶμα, Potus, Phryn. Ecl. 201. Thom. M. 481. ad Charit. 783. Wakef. Phil. 714. Eum. 266. Jacobs. Anim. 114. Brunck. Soph. 3, 386. Pierson. Præf. ad Mœr. 48. Brunck. ad Hipp. 210.:—' Promiscue adhibentur πῶμα et πόμα, prout alterutrum versui convenit.' Segaar. Epist. ad Valck. p. 9. Pauw. ad Herodian. 201. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Toup. Opusc. 2, 104. Πῶμα, πόμα, Ammon. 114. Valck. Hipp. p. 185. Musgr. ad v. 209. Bredow Ep. Par. 122." Schæf. Mss. Porson. Advers. 191. * Ἄπωμος, Sine operculo, Geop. 6, 1, 4. Ad normam τοῦ ἄσωμος.]

Πωμάζω, Fut. άσω, Operculo claudo et Obturo, Operculo: Colum. Vasa operculare et oblinere. Unde ap. Aristot. Probl. πωμάσῃ, Opercularit. Et H. A. 8. πωμασθῇ, Operculatus s. Operculo apposito clausus fuerit: Ἐὰν πωμασθῇ ὀλίγος ἀήρ. Apud Eund. in Probl. Πωμασθεὶς αὐλός, Tibia operculo obturata. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 171." Schæf. Mss. Diosc. 2, 212. χύτρα πεπωμασμένη. "Babr. 48. Geop. 1, 171. * Πωμασμός, Eust. Od. 357, 36." Wakef. Mss. * Πωμαστήρ, unde * " Πωμαστήριον, ad Diod. S. 1, 177." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Πωμαστός, unde * Ἀπώμαστος, Geop. 7, 19, 1. 13, 10, 8. 20, 46, 3.]

[* " Ἀναπωμάζω, Hero Mathem. Spirit." Schn. Lex. * Ἐπιπωμάζω, Hippocr. 423, 30. LXX. Ps. 43, 20. 68, 16.] Παραπωμάζω, Operculo, Obstruo operculo et obturo, Aristot. de Juvent. et Sen. (3.) loquens de carbonibus, Ἂν ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνιγεῖ. Vide Πνῖγος. Περιπωμάζω, Operculo circumcirca obturo, Circumcirca operculo, [Theophr. Fr. 3, 43. sed Schneid. reposuit περιπωματίζοντες.]

[* " Πωμαίνω s. * Πωμαννύω, unde * Ἐπιπωμάννυμι, Hero Spirit. p. 180. ἐπιπωμαννύμενα." Schn. Lex.]

Derivata a genitivo.

Πωματίας, Operculatus, Diosc. 2, 11. Κοχλίας ὁ ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν ἄλπεσι πωματίας καλούμενος, ubi Ruell. Cochleæ quæ in Liguriæ Alpibus Pomatiæ, i. e. Operculares, cognominatæ. Quale fortasse et id cochlearum genus de quo Plin. 8, 39. Est et aliud genus minus vulgare, adhærente operculo ejusdem testæ se operiens. Obrutæ terræ semper hæ, et circa maritimas tantum Alpes quondam effossæ. [* Πωμάτιον, Gl. Operculum. * Ἐπίπωμα, unde * " Ἐπιπωματικός, Obturendi vim habens, de oleo quo loti utebantur, Schol. Aristoph. Πλ. 616." Kall. Mss.]

[* Πωματίζω, Lobeck. Phryn. 671. * Ἐκπωματίζω, Nicet. Anal. 7, 2.] Ἐπιπωματίζω, Operculo obstruo et obturo, Operculo, Synes. Ep. 15. Ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, Ipsum operculat, sc. τὸν σωλῆνα, s. αὐλὸν τοῦ ὑδροσκοπίου. Et ἐπιπωματίζειν τὸ πῦρ, ap. Alex. Aphr. veluti cum præfurnio τοῦ πνιγέως operculum obditur. Cui simile genus loquendi vide in Πνῖγος, ubi Aristot. dicit παραπωμάζειν. Verba ejus sunt, Τὸ πῦρ ἐπιπωματιζόμενον σβέννυται. [Stob. Ecl. Phys. 203. Theophr. Fr. 3, 49. 59.] Περιπωματίζω, Operculo circumcirca obturo, i. e. Bene operculo, i. q. περιπωμάζω. Unde ap. Aristot. (Probl. 25, 17.) vas περιπωματιζόμενον.

ΠΩΡΟΣ, Luctus, πένθος, ut Schol. Soph. et Aristoph. (Πλ. 33.) exp. in hoc versu Antimachi, Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Idem versus ap. Suid. sic legitur Πῶρόν τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, ubi ipse dicit esse πάθος τι. Simile Il. P. (37.) Ἄρρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. Citatur et a Schol. Eur. (Or. 392.) ap. quem tamen non πῶρος scribitur, SED Πώρη, ubi etiam ait, ταλαίπωρος, παρὰ τὴν πώρην, ὃ δηλοῖ πένθος. || Hesychio ὁ ταλαίπωρος. ["T. H. ad Plutum p. 22." Schæf. Mss.]

Ταλαίπωρος, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, Aristoph. Πλ. (33.) Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον, Schol. τοῦ τλητικοῦ: παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον: ut ταλαίπωρος sit Qui calamitatum luctuosarum oneribus premitur assidue. Sic Soph. (Œd. C. 14.) Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου, Calamitose pater Œdipe; nam regno exutus, oculisque item orbatus, vagabatur huc illuc. Aliquando est σχετλιαστικόν, ut Dem. pro Cor. Τί οὖν, ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; Τὸ ταλαίπωρον pro Constanti laboris tolerantia affertur ex Aristoph. (N. 414.) Quod si verum est, ταλαίπωρος accipi etiam possit pro Eo qui fortiter luctum luctuosasque ærumnas et calamitates perfert: et idem fuerit cum eo, qui appellatur ab Hom. ταλαπενθής. ["Ad Dionys. H. 2, 718. Markl. Iph. p. 123." Schæf. Mss. * Ταλαιπωροποιός, Dorotheus Doctr. 7. Ἡ ἁμαρτία ταλαιπωροποιός ἐστι.]

" Ἀταλαίπωρος, Qui non est ταλαίπωρος, Carens " laboribus et ærumnis, Laborum molestiarumque " expers: ut Ælian. ap. Suid. dicit Ἀταλαιπώρῳ τῆς " ἀληθείας ἀκοῇ, ubi et ipse Suid. ἀταλαίπωρον esse " dicit ἄπονον, εὐχερές, item et τὸ ἑξ ἑτοίμου λεγόμε- " νον: Etym. præterea, ῥάθυμον, ὀλίγωρον: quoniam " sc. τὸ κακοπαθεῖν significat etiam ἐνεργεῖν. Itidem " certe ADV. Ἀταλαιπώρως Suid. exp. ῥαθύμως, ὀλι- " γώρως, Segniter, Negligenter, Incuriose: afferens " ex Aristoph. Danaidibus, Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως " ἡ ποίησις διέκειτο. Itidemque Hes. ἀταλαιπώρως " affert pro ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Utplurimum " sane negligenter et incuriose fiunt, quæ fiunt sine " labore et ullo studio; diligenter autem et accurate, " quæ multo cum labore. Sed et Thuc. Schol. 1,

" (20.) ἀταλαίπωρος exp. ἀνεξέταστος, hoc in l., p. 8. " Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀλη- " θείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται, Adeo " parvo cum labore inquiritur veritas." [Dionys. H. 234, 35. 550, 41. Joseph. 125. Hippocr. 289, 5. * " Συνταλαίπωρος, Clem. Epist. de Gest. Petri. §. 86." Kall. Mss.]

Ταλαιπώρως, Ærumnose, Misere, Laboriose, Thuc. 3, (4.) Εἰς τὴν Λακεδαίμονα ταλαιπώρως διὰ τοῦ πελάγους κομισθέντες. [Magno cum labore, Ægre, Aristoph. Ἐκκλ. 54.]

Ταλαιπωρία, ἡ, Miseria, Ærumna, Labor et molestia, Fatigatio, μόχθος, πόνος, Thuc. 2, (49.) Μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης, Magno cum labore, 7, (84.) p. 262. Ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, [" Ad Herod. 443. (4, 134.)" Schæf. Mss.]

Ταλαιπωρέω, Miser sum, Misere vivo, mecum agitur, Male mecum agitur, Res meæ afflictæ sunt, Thuc. 5, (73.) p. 189. Καὶ μάλιστ' ἂν τοῦ στρατεύματος ἐταλαιπώρησαν, εἰ μὴ οἱ ἱππῆς παρόντες αὐτοῖς ὠφέλιμοι ἦσαν: (74.) Οἱ μὲν ξύμμαχοι οὐκ ἐταλαιπώρησαν, Schol. οὐ κακῶς ἔσχον ἐν τῷ πολέμῳ. Ibid. πονεῖν affinem signif. habet. Et 2, (101.) Ἡ στρατιὰ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, Male habebat ex hyemis asperitate, etiam Vexabatur. Greg. Naz. Ὑπαιθρίοις κρυμοῖς καὶ ὄμβροις ταλαιπωρεῖν. Pass. Ταλαιπωροῦμαι eand. signif. habet, Aristoph. Σφ. (967.) ἐλέει ταλαιπωρουμένους, Miserare ærumnosos et afflictos, Thuc. 7, (82.) p. 262. Ἐώρων ἤδη τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, Male affectos, se habentes. Item Laboro, Labores et ærumnas perfero, Thuc. 1, (99.) Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, Laboribus ullis perfungi. Idem, Ταλαιπωροῦσι σφίσιν αὐτοῖς, Sibi laborant. Sic et pass. ταλαιπωροῦμαι usurpatur, Aristoph. Σφ. (1116.) loquens de fucis, οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὗ ταλαιπωρούμενοι, Non laborantes: unde et Hesiod. (Ἔργ. 1, 303.) de eis cecinit, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες, Virg. Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. Quibus addere possumus Isocr. ad Nic. Ὑμῖν δ' ἔξεστι μηδὲν ταλαιπωρηθεῖσιν ἅπαντα ταῦτα διαπράξασθαι, Sine ullis laboribus et molestiis. Item ταλαιπωρηθεὶς affertur pro Fessus. || Transitive quoque usurpatur ταλαιπωρέω pro Miserum reddo, In miserias et ærumnas conjicio, Ad miserias et ærumnas redigo, Calamitatibus afficio, Isocr. Symm. (9.) Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, Nos afflixit, vel etiam Fatigavit. [" Thom. M. 832. 858. Musgr. Suppl. 765. Brunck. Aristoph. 1, 150. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Heyn. Hom. 5, 492. Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 1, 26. Plut. Bruto 37. Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον.] Ταλαιπώρημα, τὸ, Calamitas, Miseria, i. q. ταλαιπωρία, Phalar. [* Ταλαιπωρητὸς, unde] * Ἀταλαίπωρητος, Schol. Aristoph. Θ. 1031. * Ἀταλαιπωρήτως, Hesych. 105, 2.] Διαταλαιπωρέω, Ærumnis et laboribus usque premor, Labores et ærumnas perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, Simul ærumnas et labores perfero, laboro et in ærumna sum, i. q. συνταλαιπωρέω, [Plato Crit. c. 5. * " Ἐνταλαιπωρέομαι, Laboro in, Misere vivo in, Chrys. ad Olymp. 3. T. 7. p. 79, 8. Οὐκ ἐβούλετο ταῖς ἀλύσεσιν ἐνταλαιπωρεῖσθαι ἐκείναις." Seager. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 540." Boiss. Mss.] Ἐπιταλαιπωρέω, Insuper labores et molestias perfero, Thuc. 1, (123.) p. 39. Περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν: quæ Schol. sic exp. ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσθεῖναι τοῖς πόνοις. Alioquin ἐπιταλαιπωρεῖν significat etiam Labores et molestias subire aliquam ob rem. Exp. etiam Sum miser, ut ταλαιπωρέω. * Προταλαιπωρέω, Schol. Aristoph. Λ. 1220. * " Προσταλαιπωρέω, Schol. Theocr. Hypoth. Id. 2. Orig. c. Cels. 220. Schol. Eur. Or. 688." Kall. Mss. " Basil. Schol. in Greg. Naz. Stel. 1. p. 68. Ed. Montac." Boiss. Mss. Aristoph. Λ. 767. 1220. 1222. Plut. Arato 27. Thuc. 2, 53. J. Poll. 648. Chrys. 4, 213. Aristid. 1, 619. Synes. 37. 41.]

Συνταλαιπωρέω, Una miser sum, Una in miseriis et ærumnis versor, Phalar. [Soph. Œd. C. 1136. * Ταλαιπωρίζω, Symm. Esai. 21, 2. 33, 1.]

Πωρέω, Lugeo, πενθῶ. Vocab. Eleis usitatum, teste Schol. Soph. (Œd. C. 14.) et Suida. Hes. quoque πωρεῖν exp. πενθεῖν, κηδεύειν: Idem tamen πωρῆσαι exp. etiam λυπῆσαι: ita ut neutraliter ponatur et transitive, sicut ταλαιπωρεῖν.

Πωρητὺς, Luctus, Miseria, Calamitas, ταλαιπωρία, πένθος, Hes. [" Valck. ad Herod. 42. T. H. ad Plutum p. 22." Schæf. Mss. Schol. Eur. Or. 392.]

ΠΩΡΟΣ, ὁ, Callus, Corpus durum, siccum et album, ossa fracta conjungens. Nam quoniam ossis fracti partes inter se coalescere nequeunt propter siccitatem, natura eas callo circa oras fracturæ concrescente, quasi vinculo quodam colligat, ut inter alia tradit Gorr. Vide etiam Πωρόω et Ἀσυμπώρωτος. [" M. Anton. 9, 36." Wakef. Mss.] || Πῶρος, inquit Gorr., dicitur etiam Substantia quædam crassa, lenta, dura, quæ aliqua in parte præter naturam concrevit in modum calli, ut sæpe fit in articulis, et aliquando in pulmone: qui ab ossium callo differt, quod hic naturæ opus sit, et quodammodo secundum naturam sit, cum aliter pars restitui non possit; ille vero morbus sit; quem aliqui suo nomine πώρωσιν vocarunt, quippe qui præter naturam habeat tum causam, tum generationem. Nascuntur hujusmodi calli et in oculis, et in fistulis, aliisque ulceribus, atque etiam in cute; tollique medicamentis debent. Vide et Paul. Ægin. 3, 78. ubi de podagra et articulariis morbis. Auctor Defin. Med. Πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος, ubi Interpres, Tophus est substantia callosa et renitens. Aristot. H. A. 3, 19. Σηπόμενον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῷ σώματι πύον, ἐκ δὲ πύου πῶρος, ubi Gaza quoque interpr. Tophus: quemadmodum et Ruell. ap. Diosc. 5, 108. de ochra, Πώρους θρύπτει, vertit, Articulorum tophos comminuit. Marcellus autem sic, Quas Græci πώρους dicunt Concretas circa ossa lapidosas duritias, frangit. Idem Diosc. alibi, Λύει τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πώρους. Rursum Gaza ap. Alex. Aphr. Πῶροι ποδαγρῶν vertit Durities lapidosa in podagris. Suidæ πῶρος est * ἀπολίθωσις. Videtur igitur præcedeus πῶρος ossium et articulorum per metaph. dictus a Poro lapide, de quo Plin. 36, 17. Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui Porus vocatur. Herod. (5, 62.) πώρινον λίθον appellat. Meminit et Hes. in Πώρινος. || Πῶρος, Nomen proprium Regis, cujus frequens mentio ap. Plut. item et Plin. [" Ad Diod. S. 2, 328. ad Paus. 398. (5, 10.) Tophus, Valck. Anim. ad Ammon. 69." Schæf. Mss. Scribitur etiam * Πόρος, Theophr. de Lapid. 7. Πόρος ὁ λίθος, ὅμοιος τῷ χρώματι καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Παρίῳ, τὴν δὲ κουφότητα μόνον ἔχων τοῦ πόρου: J. Poll. 7, 123. ubi et * πόρινος λίθος, ut ap. Geop. 7, 12, 10. Λίθον τὸν καλούμενον Πόρινον, ubi vide notata. Item Aristot. Meteor. 4, 10. Οἱ πόροι οἱ ἐν τοῖς σπηλαίοις. Vide Schn. Lex.]

Πωροκήλη, Ramex callosus, s. Tophus, in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus et inæqualis. Quibus notis ab hydrocele et sarcocele distinguitur, ut scribit Paulus Ægin. 6, 63. Gorr. Πωροκήλη Polluci, (4, 203.) est πώρωμα περὶ τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος. [* Πωρολύτης, unde * Πωρολυτικὸς, Paul. Ægin. 6, 109. * Πωροποιὸς, unde * Πωροποιΐα, ἡ, τῶν πόρων, Cass. Probl. 79. Junius interpr. Obstructio. Schneid. suspectum habet. Cf. Πορο ποιΐα.]

Πωρόμφαλον, Tophi concretio in umbilico. Gorr. [A Schneidero non agnoscitur.]

Πώρινος, E poro factus, Porinus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος. Herod. 5, (62.) de templo Delphico, Συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηὸν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν. || Hes. πώρινος generaliter exp. λίθινος. Attamen Πῶρος, inquit, οὐ πᾶς λίθος. [" Herodian. Epimer. 113." Boiss. Mss. Paus. 6, 19. " ad p. 398. Valck. Anim. ad Ammon. 169. Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss. Scribitur et

* Πόρινος, vide Πῶρος. * Πώρειος s. Πώριος, Strabo 17, p. 568. Sieb. λίθος, vide Casaub. et Cor.] AT Πωριαῖος affertur pro Callosus, Asper, [Schneidero susp. * Πωρώδης, Hes. v. * Σπῖδος.]

Πωρόω, In porum converto, In lapidosam duritiem et tophum commuto, Durum reddo in modum pori s. tophi. Suid. exp. σκληρύνω καὶ * λιθοποιῶ, subjungens hunc e Piside locum, τὰς ἰκμάδας Πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδει τρόπῳ. Apud LXX. Deus reproborum corda πωροῖ, i. e. Indurat et velut in saxeam naturam convertit, ne ullis vel monitis vel pœnis commoveantur. Esai. 6. Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς, Obduravit corda eorum, ἐσκλήρυνεν: ut dicit Paul. in Epist. ad Rom. 9, (18.) Ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει. Itidem pass. voce et significatione, Rom. 11, (7.) Ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, Electi assecuti sunt, reliqui occalluerunt, Indurati sunt. 2 Cor. 3, (14.) Ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν, Occalluerunt mentes ipsorum. At Marc. 6, (52.) Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη, maluit doct. Interpres vertere Stupidum erat cor. Erasmus cum vulg. vertit Obcæcatum erat: ut sit a πωρὸς Cæcus, de quo paulo infra. Item πωρόω ap. Medicos, Solido et ferrumino obducto callo, Diosc. 1, 112. de ulmo, Κάταγμα πωροῖ, ubi Ruell. Fracta ossa solidat, Marcell. Ossa fracta solidat, succedente ossea cicatrice, quam πῶρον dicunt. Et alibi, πῶροι, ἀπώρωτα ὀστέα. Et pass. voce ac significatione πωροῦσθαι in ossibus dicitur quod in aliis συμφύεσθαι, i. e. Confervere et consolidari, ut Celsus loquitur, s. Solidari et coire obducto callo. Vide Ἀσυμπώρωτος. [" Wakef. S. Cr. 4, 203." Schæf. Mss. Nymphis Athenæi 549. Σαρκὸς ἐκ τοῦ στέατος πεπωρωμένης, Ælian. V. H. 9, 13. Διὰ τῆς πεπωρωμένης σαρκός.]

Πώρωμα, τὸ, Callosa durities, Collectio quæ in callum concrevit: cujus signif. exemplum habes in Πωροκήλη. Itidem legunt quidam in Hippiatria, Εἴωθε ἵππῳ ὑποζυγίοις πωρώματα γίνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς νωταγωγοῖς, exponuntque οἰδήματα ἀποστρακούμενα, ἕλκῶρα ἢ φύσημα ἔχοντα. Sed vulg. Edd. ibi HABENT πυρώματα.

Πώρωσις, Concretio quæ in callum fit, Cum ossa callo solidantur, Consolidatio et ferruminatio ossium fractorum, Gal. Ἐν ταῖς τῶν καταγμάτων πωρώσεσι. Vide Ἀσυμπώρωτος. Item πώρωσις καρδίας in sacris literis, Cum cor occalluit, Cum animus alicujus plane contra monita obduruit, Marc. 3, (5.) Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, Condolescens quod occalluisset cor eorum: ut supra itidem πωροῦσθαι habuimus pro Occallescere s. Callum obducere: sumta metaph. a callo et duritie in articulis, qui πῶρος nominatur. Erasmus cum vulg. vertit, Super cæcitate cordis eorum, a πωρὸς significante Cæcus, de quo paulo infra. Similiter in Ep. ad Ephes. 4, (18.) Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, Propter ignorantiam quæ est in ipsis, ex obduratione cordis eorum. Ambrosius πώρωσιν ibi interpr. Duritiem. Rom. 11, (25.) Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, Obdurationem istam quæ est e parte, Israëli evenisse, tantisperdum plenitudo gentium introierit. ‖ Apud Plut. autem in Quæst. Rom. Τὸ ἕλκος ἔοικε πώρωσίς τις εἶναι καὶ μασμὸς σώματος, existimatur pro πώρωσις reponendum πήρωσις: ideoque sic locus ille exp., Ulcus videtur esse mutilatio quædam labesque corporis. [" Wakef. S. Cr. 4, 203. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss.]

[* Πωρωτὸς, unde] Ἀπώρωτος, ὁ, ἡ, ut ἀπώρωτα ὀστέα, Ossa quæ non coierunt, callum obduxerunt, conferbuerunt: Cels. Si ossa conferbuerint, pro Consolidata fuerint. Diosc. Ἀπώρωτα ὀστέα πωροῖ, ubi quidam, Ossa fracta et non coeuntia ferruminat. Marc. autem sic, Durat in os, quæ non durantur. [Diosc. 1, 89. * Ἀπωρωσία, Paul. Ægin. 6, 110.]

[* Διαπωρόω, Hippocr. 866.]

Ἐπιπωρόω, Insuper induro, Præterea induro, Ultra et magis induro, [Hippocr. 383. * Ἐπιπώρωμα, 92. 802.] Ἐπιπώρωσις tamen exp. non solum Obstinatio, sed etiam Cæcitas: a πωρὸς significante Cæcus. [Hippocr. 817.]

Συμπωρόω, In tophum s. callum cogo. Et pass. συμπωροῦσθαι, Concrescere s. Coalescere in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem cum συμπωροῦσθαι dicuntur, e Celso reddere possumus Confervescere; nam ap. eum, Si ossa conferbuerint, Bud. exp. Consolidata fuerint. [" Hippocr. 539." Wakef. Mss. * Συμπώρωτος, unde] Ἀσυμπώρωτος, ap. Diosc. 1. Qui non conferbuit et consolidatus est. Alii, Qui callo interposito consolidatus et ferruminatus non est: ut ap. Paul. Ægin. Ἀσυμπώρωτα κατάγματα. Sic Diosc. 1. de ulmo, Καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν φύλλων καταντλούμενον, κάταγμα τάχιον πωροῖ, Fracta ossa citius solidantur, si ejus decocto foveantur. Et Gal. Οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου, τὴν κόλλησιν ἔχει.

[* Ὑπερπωρόω, unde] "Ὑπερπώρωσις. Ut ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est Excrescentis carnis " vitium: ita Cum id in ossibus evenit post fracturam " sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita VV. LL. e Paulo " Ægin." [" Cocchii Chirurg. p. 23." Kall. Mss.]

AT VERO Πωρὸς, Suidæ ὁ τυφλὸς, Cæcus. UNDE Πωρόω, Obcæco, Excæco: quo modo vetus Interpres, et Erasmus eum secutus, ap. Evangelistas et Paulum ἐπώρωσεν verterunt Excæcavit: et ἐπωρώθησαν, Excæcati sunt. Sed alii malunt, Induravit s. Obduravit, et Indurati sunt s. Occalluerunt: a πῶρος deducendo: in qua sententia Ambrosius quoque est, et Cyrillus, quippe e quo πωρῶσαι τὴν καρδίαν Bud. interpr. Obdurare. ITIDEM Πώρωσίς eidem Suidæ est ἡ τύφλωσις, Excæcatio, Cæcitas: ut vetus quoque Interpres et Erasmus in N. T. passim verterunt. [Vide Schleusn. Lex. N. T.]

ΠΩΣ, Interrog. adv. Quomodo? Quo pacto? Qui? Qua via? Qua ratione? Od. A. 65. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Γ. 22. Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἂρ προσπτύξομαι αὐτόν; Il. A. (837.) Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως; Apud Lucian. (1, 137.) interrogatur Plutus, Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς, οὕτω τυφλὸς ὢν, εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Aliquanto post, Εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Non multo post, cum dixisset ipse Plutus, Οἴει γὰρ τοιουτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστι; interrogatur, Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Apud Eund. frequens est πῶς τοῦτο φῄς; et πῶς τοῦτο λέγεις; Sic autem πῶς λέγομεν, ex Aristot. infra, ubi de πῶς posito in interrogatione non directa. Interdum vero sententiam claudit, Greg. Naz. Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; et, Γενήσεται δὲ πῶς; Sed præfigitur aliquando huic adverbio particula καὶ, non vacans, (ut Bud. tradit, qui etiam VERTIT Καὶ πῶς, Quonam modo?) sed potius affectum quendam indicans, meo quidem judicio: Dem. Ἀλλ' ὁρᾷς, ταυτὰ γὰρ συμφέροντα εἰλόμην τουτοισὶ, καὶ οὐδὲν ἴδιον πεποίημαι· ἆρ' οὖν οὐδὲ σύ; καὶ πῶς; Sed frequentius particulam quampiam sibi subjunctam habet. Ac primum quidem particula potentialis ἂν huic adverbio πῶς subjungitur; nam DICITUR Πῶς ἂν, ut in Xen. Ἱερ. (1, 9.) Εἰ γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει, πῶς ἂν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμουν τυραννεῖν, πῶς δὲ πάντες ἐζήλουν ἂν τοὺς τυράννους; Cum tamen jungo PARTIC. ἂν cum πῶς, id magis e Budæi quam mea sententia facio. Is enim ostendere volens πῶς jungi cum ἂν, exemplum illud affert. At ego particulam hanc nequaquam vel huic vel alii particulæ, sed suo semper verbo jungi dixerim. Legitur ETIAM Πῶς ποτε; Quonam tandem modo? Curnam? cum alibi, tum ap. Plut. in Plat. Quæst. non semel. PRÆTEREA Πῶς δή; ITEM Πῶς δὴ τοῦτο; Plato cum aliis plerisque locis, tum de Rep. 2. Πῶς δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Et, Πῶς δὴ τοῦτο; Qui fieri istud potest? Gallice ad verbum, Comment cela? pro Comment cela se peut-il faire?

Non raro occurrit ET Πῶς γάρ; Dem. (329.) Οὐκ ἀπορῶν· πῶς γάρ; ὅσγε κεκληρονόμηκας τῶν Φίλωνος χρημάτων; Qui fieri potest? quippe qui, etc. Synes. Πῶς γάρ; ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε περὶ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγγέλλετο. Interdum ETIAM Πῶς γὰρ ἄν; ubi observandum, post PARTIC. Ἄν relinqui subaudiendum commodum aliquod verbum. Lysias 88(=29.) Οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἐστίαν καταφυγὼν, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι πληγεὶς, πως γὰρ ἄν; ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ· κατέπεσεν εὐθὺς, κ. τ. λ. Quomodo enim id fieri posset? Aut etiam omissa particula Enim. At de Πῶς γὰρ οὐ dicam paulo post. Item sequente verbo δοκεῖς, aut verbo οἴει: ut videbis supra, T. 2. col. 1259. et ap. Bud. 1100. At vero sequente οὐ, s. οὐκ: ut Marc. 4, (40.) Τι δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν; Ad verbum, Quomodo non habetis fidem? Qui fit ut non habeatis fidem? Quid causæ est cur fidem non habeatis? Quidam vero, e quibus fuit Valla, ut opinor, interpretandum censuerunt, Siccine fidem non habetis? Alium certe passim usum habet πῶς οὐ, de quo ita scribit Bud. Comm. 1099. Πῶς οὐ in responsionibus assensionem significat, ut τί μήν. Verum Græci per hanc particulam quibusdam interrogationibus utuntur, quæ non perinde Latinis usitatæ sunt, Dem. pro Cor. Πως οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, τούτοις νῦν ἐγκαλῶν ὧν τότε οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω; Nonne tu improbus es? Idem, Πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. At cum interjecta particula γὰρ dicitur πῶς γὰρ οὐ, s. οὐκ, tunc redditur Quidni? In h. autem Dem. l. (p. 325.) Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω· πῶς γὰρ οὔ; πόρρω μέν τοί που τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων τίθεμαι, exp. πῶς γὰρ οὔ; Quis enim inficias ire potest? Hujusmodi autem in locis parenthesi lubenter incluserim hæc verba, πῶς γὰρ οὔ; ac certe id me in quibusdam Edd. mearum locis factitare memini.

Πῶς præcedente verbo ἐρωτῶ, aut alio hujusmodi, in interrogatione non directa, ut Xen. Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν κ. τ. λ. Greg. Naz. Ἔπειτα πῶς ἡ νὺξ, καὶ ὅτου δέοιτο, τὰ συνήθη ταῦτα ἐπυνθανόμην. Aristot. Eth. 2, 4. initio, Ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅτι δεῖ κ. τ. λ., ubi etiam observa, Quomodo dicamus, pro Quamobrem dicamus, Quorsum dicamus. Aut etiam, Quid sibi velit quod dicimus. Et præcedente verbo λέγω, aliove hujus generis, aut λέγεται, Plut. de Pyth. Orac. Ὅπου δὲ οὐ μόνον λέγεται τὸ γενησόμενον, ἀλλὰ καὶ πῶς, καὶ πότε κ. τ. λ.

Πῶς in admiratione pro Quam, ut πῶς δυσχερῶς, Quam graviter: quod affertur e Dem. Sic πῶς δυσκόλως, Marc. 10, (23.) Quam difficile. Itidem vero Matth. (21, 20.) Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ, verto πῶς, Quam, potius quam Quomodo, ut alii; nec enim negare quisquam potest quin sit admirative posita hæc particula, cum præcedat, Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν. Verto igitur, Quam repente exaruit ficus!

AT VERO Πως extra omnem interrogationis significationem, encliticum, Quodammodo, Aliquo modo, Aliquautum, Il. M. (211.) Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ, Thuc. 3, (20.) Ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι, Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γέ πως ἔσμεν ἄξιοι, εὖ τε ποιοῦντες κ. τ. λ. Bud. πως ἐγκλινόμενον accipi tradit pro Quodammodo, item pro Aliquantulum, et hoc exemplum affert ex Aristot. Eth. 7, (8.) Ἔστι δὲ ὁ ἀκόλαστος οὐ μεταμελητικός· ἐμμένει γὰρ τῇ προαιρέσει· ὁ δ' ἀκρατὴς, μεταμελητικός πως. In VV. LL. affertur et pro Propemodum: Ἀντίπαλα γάρ πως ἦν. Item pro Utcunque. Quibusdam vero particulis subjuncta redditur Forte: UT εἴ πως, Si forte. Alicubi tamen et pro Si quo pacto, Si qua ratione. SIC Ἤν πως, Aristoph. Σφ. (399.) καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε, Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται. ITIDEM Μή πως, Ne forte. Frequens est autem cum subj., 2. ad Cor. 2, (7.) Μή πως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Apud Eund. aliquoties præcedente verbo φοβοῦμαι, ubi redditur etiam simpliciter Ne: a quibusdam et Nequo modo: sicut in l. quem modo protuli. (Interdum vero μή πως cum subjunctivo ponitur ἐλλειπτικῶς, relinquiturque subaudiendum ante ipsum, δέδοικα, vel aliud hujusmodi verbum: nonnunquam et ὅρα aut tale quodpiam.) Sed invenitur junctum μή πως optativo quoque. Quinetiam indicativo, et quidem ap. Hom. etiam: Il. Υ. (301.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, Μή πως καὶ Κρονίδῃς κεχολώσεται, αἴκεν κ. τ. λ. Hujus certe exemplo Apollonius junxit et ipse indicativo. Verum sciendum est inveniri etiam conjunctim SCRIPTUM Μήπως: SIC Εἴπως. Sæpe autem vacat, ut etiam videri potest vacare in illo Hom. l. quem modo protuli. Post adverbia certe plerumque otiosa esse censetur hæc particula, ut ἀκριβῶς πως, Dem. Sic οὕτω πως. "Εἴπως, s. Εἴ πως, Si quo modo, Si forte, Od. Ξ. "(460.) Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, Plato, Εἴ πως "εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, Si forte." "Οὔπως, s. Οὔ πως, Nequaquam."

Interdum tamen SCRIBITUR Πῶς cum circumflexo, etiam ubi nullam interrogationis signif. habet. Veluti cum ponitur pro Certo modo, Certo quodam modo, Aristot. Eth. 2, 5. Οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος· οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς: 5, (9.) Ἀλλ' οὐ ταῦτ' ἐστὶ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα, δίκαια. Paulo post autem eund. omnino usum habet ADV. ὡδί: ubi dicit, Ἀλλὰ τὸ δειλαίνειν καὶ τὸ ἀδικεῖν, οὐ τὸ ταῦτα ποιεῖν ἐστὶ, πλὴν κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ τὸ ὧδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν ἐστίν: quinetiam in proxime sequente membro sic utitur hoc eodem adverbio, exemplo confirmans quod dixit: Ὥσπερ τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιάζειν, οὐ τὸ τέμνειν ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμακεύειν ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ ὧδί. Apud Eund. 2, 4. dicitur aliqua res ἔχειν πως, et aliquis etiam ἔχειν πως: ita enim scribit, Τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν τεχνῶν γιγνόμενα, τὸ εὖ ἔχει ἐν ἑαυτοῖς· ἀρκεῖ οὖν ταῦτά πως ἔχοντα γενέσθαι· τὰ δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς γιγνόμενα, οὐκ ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεται, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ πράττων, πῶς ἔχων πράττῃ. Ubi πῶς ἔχοντα quidam interpr. Certo quodam modo conformata: et ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, Si ea cujusdam modi sint: at πῶς ἔχων, Certo quodam modo conformatus. Sed et in aliis hujus Philosophi ll., et quidem in hoc ipso etiam opere, hunc particulæ istius usum habemus: 6. Οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ πῶς ἔχοντα πράττειν ἕκαστα, ὥστ' εἶναι ἀγαθόν· λέγω δ' οἷον κατὰ προαίρεσιν, καὶ αὐτῶν ἕνεκα τῶν πραττομένων. Sic a Bud. hoc adverbium exp. Certo quodam modo, in isto Aristidis loco in Panathenaico, ubi enclitice scribitur, Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. Addit vero opponi τῷ ἁπλῶς et ἀπεριορίστως a Dionys. Areop., p. 182. Sic certe in sophismate quodam, quod commemoratur a Plut. Antonio, et quidem tanquam ab ipso Antonio propositum cuidam medico: Τῷ πῶς πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν· πᾶς δὲ ὁ πυρέττων, πῶς πυρέττει· παντὶ ἄρα πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν: Ei, qui certo quodam modo febricitat, danda est frigida; omnis autem qui febricitat, certo quodam modo febricitat: omni igitur febricitanti danda est frigida. Scio tamen πῶς hic reddi Quodammodo; sed malo Certo quodammodo. Ceterum ut revertar ad illud Aristotelis πῶς ἔχειν, observanda est distinctio inter πῶς ἔχοντα et ὅπως ἔχοντα, (7, 744.) Ἔστι τοίνυν τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ὅπως ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς. Quibus subjungit, ὅπως ἔχοντα esse terram, cœlum, astra, mare: at πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, esse bonum, malum: optandum, fugiendum: jucundum, molestum. Quibus addit, Ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος, τὸ μὲν περὶ τὰ ὅπως ἔχοντα μόνον, ἐπιστημονικὸν καὶ θεωρητικόν ἐστι· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικὸν καὶ πρακτικόν· ἀρετὴ δὲ τούτου μὲν, ἡ φρόνησις· ἐκείνου δὲ, ἡ σοφία. Sed Interpres pro ὅπως legisse videtur ἁπλῶς: quippe qui ita reddat superiora illa verba, Rerum omnium alia absolute quodammodo se habent, ut terra etc. alia erga nos modo quodam affecta sunt, ut bonum etc. Opponi autem ἁπλῶς interdum huic πῶς, dictum antea fuit.

At vero πῶς μὲν et πῶς δὲ pro πῇ μὲν et πῇ δὲ, inquit Bud., quod Latine Partim quidem et Partim

autem dicitur, Themist. de Anima, 3. Πῶς μὲν οὖν διῃρημένη αὕτη ἡ δύναμις των διῃρημένων αἰσθάνεται; πῶς δὲ ἀδιαίρετος, τῶν διῃρημένων; Alia præterea exempla ex Eod. petita ap. illum vide, 1100. Quibus subjungit, sic dici πῶς μὲν et πῶς δὲ, ut ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ: item ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ, pro Nunc et nunc, Tum et tum. || Dixerat porro antea Idem, interdum hanc vocem πῶς poni ἐμφατικῶς, et signif. habere τοῦ κατὰ πολὺ, et quasi admirabunde proferri, Aristoph. Πλ. (245.) Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, At ego mire hoc ingenio præditus sum. Cui l. subjungit hunc ejusd. Aristoph. in quo habetur πῶς δοκεῖς; et huic quendam Synesii, dicentis itidem, πῶς οἴει; Sed nihil commune videntur habere duo isti posteriores loci cum illo: utpote in quo particula πῶς non sit itidem interrogativa, sed potius admirativa, i. e. admirationem indicans: si quidem Scholiastæ credimus, scribenti, Τὸ πῶς θαυμαστικόν ἐστι· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. Sic autem antea ostendi admirationi servire πῶς junctum adverbio ap. Marc. Mihi tamen quædam suboritur suspicio, esse potius πῶς illo iu l. id quod Latini dicunt, Nescio quomodo: ut cum ita loquuntur, Hi mores mihi nescio quomodo placent summopere, Hac vita nescio quomodo mire delector.

Quod autem ad scripturam attinet hujus adverbii, in ll. illis Aristotelis potissimum, non video certe cur circumflexum in omnibus habere debeat, ac non potius enclitice scribi, ubi subjungitur: ut, Ἀλλά πως πραττόμενα, et, Καί πως νεμόμενα, non, Ἀλλὰ πῶς πραττόμενα, et, Καὶ πῶς νεμόμενα, quam tamen scripturam supra mutare nolui: cum alioqui et Bud. de altera illa mihi assentiatur; et eam comprobet illa etiam, quam eadem exemplaria habent in l. qui non multo post allatus fuit ex Eth. 2.; ibi enim habent ταῦτά πως et αὐτά πως, non ταῦτα πῶς et αὐτὰ πῶς: nisi quis πως ita scribendo enclitice, timeat ne a suo verbo disjungi videatur. Utut sit, videat lector ne appositus in hujusmodi ll. accentus illum in errorem iuducat.

["Πῶς, Thom. M. 732. Valck. Hipp. p. 237. Quare? Markl. Suppl. 147. Wakef. Ion. 1362. Herc. F. 619. El. 225. 1088. et Musgr., Alc. 572. Trach. 192. Phil. 797. Christod. Ecphr. 199. Agathias 88. Xen. K. Ἀ. 123. (Sic πῇ, Il. K. 385.) Cur? Xen. Hier. 7, 11. K. Π. 8, 4, 8. Crusius ad Suet. 143. Pro ὅπως, ad Xen. Mem. 1, 2, 36. De sede, Eur. Phœn. 583. Dionys. H. 5, 289. 324. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 59. ad Diod. S. 1, 609. Cum ἔχειν et gen., Eur. Hel. 320. Heind. ad Plat. Charm. 90. Cum optat., Xen. K. Π. p. 51., ubi vehementer errat Zeun., supplens ἄν. Πῶς cum optat. sine ἄν Græce non adhibetur, Brunck. Œd. C. 1418. An Homericum? Heyn. Hom. 4, 195. Πῶς et ὅπως quomodo differant, Valck. Hipp. p. 301. Diatr. 74. cf. Xen. K. Π. 374. Aliud καὶ πῶς, aliud πῶς καὶ, Porson. Phœn. 1373. Πῶς ἄν; Abresch. Æsch. 2, 90. Brunck. Aristoph. 1, 83. 137. 3, 53. Markl. Iph. p. 101. Eur. Iph. A. 977. et Markl., Iph. T. 627. (740.) Rhes. 868. Tro. 961. Herc. F. 487. Alc. 877. Phil. 531. 794. 1214. Aristoph. Σφ. 166. Lucian. 3, 303. Utinam, Valck. Hipp. p. 185. 200. Diatr. 173. Brunck. Ind. Aristoph., Sopb. Œd. T. 765. C. 1457. Brunck. Aj. 388. Eur. Suppl. 618. Markl. 796. Med. 96. 174. Or. 1056. et n., Alc. 867. Καὶ πῶς ἄν; Koen. ad Greg. Cor. 61. Πῶς ἂν οὖν —, Valck. Hipp. p. 235. Πῶς δή; Abresch. Æsch. 2, 64. Πῶς δὴ καὶ πον; Plato Charm. 94. Πῶς γάρ; Wakef. Alc. 96. Eum. 610. Ion. 1565. Bergler. ad Alciphr. 92. Koen. ad Greg. Cor. 61. ad Lucian. 1, 330. Πῶς γὰρ οὔ; ibid. Eur. Rhes. 759. Herc. F. 279. Wakef. Alc. 772. Matth. Anecd. 1, 24. Toup. Opusc. 1, 134. Πῶς γε, Wakef. Ion. 623. Πῶς δὲ, πως γάρ, Heyn. Hom. 7, 455. Πῶς οὐχ, Musgr. Ion. 611. Jacobs. Anth. 9, 183. Πῶς οὖν; Valck. Hipp. p. 229. 300. Καὶ πῶς; πῶς δή; Phœn. p. 457. Πῶς δοκεῖς; Jacobs. Anth. 10, 59. Brunck. Aristoph. 2, 102. (Πλ. 742. N. 881.) Πῶς εἰμί; Porson. Or. 73. Il. K. 408. Πῶς φῄς; Steinbr. Mus. Tur. 1, 335. Πῶς ἢ τίνος ἕνεκα; Lucian. 3, 329. Πῶς ἢ τίνα τρόπον, Dionys. H. 2, 989. Πως, Thom. M. 732. Jacobs. Anim. 39. T. H. ad Plutum p. 73. ad Diod. S. 2, 372. Dionys. H. 1, 458. Toup. ad Longin. 358. ad Charit. 324. Heyn. Hom. 8, 282. Circiter, Strabo 6, 580. De sede, Dawes. M. Cr. 466. Ἅμα πως, Crusius ad Suet. 166. Καί πως, Dionys. H. 1, 457. 5, 124. Eur. Med. 119. Phœn. 1422. Ἀεί πως, Valck. Hipp. p. 237. Ἐάν πως, Brunck. Trach. 584. Πως οὕτως, Polyb. 3, 437." Schæf. Mss.]

Ὅπως, Quomodo. Apud Aristoph. N. (677.) voci πῶς subjungitur, ista ὅπως: cum enim Strepsiades Socratem interrogasset, Ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; respondit Socrates, Ὅπως; Itidemque paulo post, cum ipse Socrates Strepsiadem interrogasset, Πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ, respondit Strepsiades, Ὅπως ἄν; ὠδὶ, δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία. Et Πλ. (140.) ad πῶς respondet Chremylus per ὅπως; subjungens, οὐκ ἔσθ' ὅπως Ὠνήσεται δήπουθεν. Quibus in ll. animadvertendum est, cum ὅπως subaudiri verbum: ut sit ἐρωτᾷς ὅπως; itidemque ἐρωτᾷς ὅπως ἂν καλέσειε; licet alioqui et directæ interrogationi adhibitum reperiatur, ut docebo infra. Interdum vero potius respondet subaudito οὕτως, Il. Δ. (37.) Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: pro οὕτως ὡς ἐθέλεις, Fac quomodo vis, Fac eo modo quo vis, Fac ita ut vis, Fac ut libet. Alicubi autem legitur ap. Eund. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Sæpe autem pro πῶς extra interrogationem, aut certe in interrogatione non directa, Quomodo, Quo pacto, Qua via, ratione, Quemadmodum, Od. A. (76.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι: scio tamen reddi etiam Ut. Atque ut hic περιφραζώμεθα sequente ὅπως, interjecto tamen accusativo, sic φράζου ὅπως κρύψεις ap. Soph. (Aj. 1040.) Itidem vero præcedente σκοπεῖ, ap. Plut. Camillo, Ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους σκοπεῖ. Sed et cum aliis verbis: ut εὕρετο ὅπως ap. Xen. (Ἑλλ. 6, 2, 20.) sed infinitivo sequente, si mendo caret locus. Et σαφηνίζει ὅπως, rursum ap. Plut. Solone, Ὅπως ἕκαστον ἔχει, καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, σαφηνίζει: Pericle, Τὴν ἀρχὴν ὅπως ἔσχεν οὐ ῥᾴδιον γνῶναι. Item, Λέξον ὅπως διανοῇ, Xen. (Ἀπ. 3, 3, 3.) Huc pertinet οὐκ ἔχω ὅπως, Plato de Rep. 2. Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, Non habeo quomodo succurram, Nullo pacto possum succurrere, Nulla est mihi succurrendi facultas. Sic Greg. Naz. Οἱ πένητες οὐκ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἀμιλληθῶσιν. Idem, Οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος. Fortasse autem huc referri potest etiam Οὐκ ἔσθ' ὅπως: de quo dicam paulo post, ubi agam de locis in quibus ὅπως redditur particula Ut. Sciendum est porro, et ubi VOCULÆ ἄν jungitur ὅπως, sic tamen ut intelligenda sit ferri ad verbum, interdum quidem posse reddi Quomodo, sæpe vero reddendum esse Ut. Aristoph. N. (759.) Ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ μοι, Xen. Œc. Ἐκεῖνο δέ μοι δοκῶ πρῶτον ἂν ἡδέως μανθάνειν, ὅπως ἂν λαμβάνοιμι, Greg. Naz. Καὶ πρὸς ἓν τοῦτο μόνον ἰδὼν, ὅπως ἂν μόνον χαρίσαιτο τοῖς κ. τ. λ. Quonam pacto gratificaretur. Et quemadmodum habuisti supra, Σκοπεῖ ὅπως ἀμυνεῖται, sic cum optativo habente ἂν ap. Liban. Ὅπως ἂν γένοιο σκοπεῖν: at de ll. in quibus vertitur Ut, dicam infra. Nunc autem addens usus hujus particulæ ὅπως ad hanc signif. pertinentes, dico ὅπως ἂν e Dem. afferri etiam pro Quomodocunque, Ὅπως ἂν δύνωνται, Quomodocunque possint. Sed animadvertendum est hanc ipsam signif. habere interdum ὅπως connexum aliis particulis; nam ETIAM Ὁπωσδὴ, ET Ὁπωσδήποτε, ET Ὁπωσδηποτοῦν, ET Ὁπωσοῦν, ET Ὁπωστιοῦν, passim ponuntur pro Quomodocunque, Quocunque modo, Quovis modo, Quoquo modo, Utcunque. Herodian. 4, (6, 2.) Τὰ δὲ πτώματα φερόμενα μεθ' ὑβρεως πάσης, ἁμάξαις ἐπιτεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥίπτετο, ubi tamen Polit. ὁπωσδὴ vertit Temere, locum hunc ita interpretans, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur. (Ubi de hoc quoque admoneo obiter,

illum ita vertere quasi legerit πάσαις ἀμάξαις.) Sed ibi ὅπως δὴ disjunctim habetur in vulg. Edd. At vero ὅπως δήποτε, pro Quomodocunque, Quovis modo, extat in Dem. 130(=314.) Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης ὁπωσδήποτε, ἐῶ γὰρ τοῦτο, ἐπειδή γ' ἐνεγράφης, εὐθὺς τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων. Item ὁπώσποτε vel potius ὅπως ποτὲ ap. Eund., ut docebo infra. Ὁπωσοῦν autem legimus ap. Thuc. tum alibi, tum 8. Ἄνευ τειχῶν καὶ νεῶν ξυμβῆναι, καὶ ὁπωσοῦν τὰ τῆς πόλεως ἔχειν. Sic Isocr. ad Nic. Πάλιν ὁπωσοῦν ζῆν ἡγοῦνται λυσιτελεῖν μᾶλλον, ἢ μετὰ τοιούτων συμφορῶν ἁπάσης τῆς Ἀσίας βασιλεύειν, Malunt vivere quomodocunque, Quovis modo, Qualecunque vitæ genus malunt, Quodlibet. Sic ex Aristot. Probl. ὁπωσοῦν pro Quovis modo, Utcunque. Affertur ITEM Οὐδ' ὁπωσοῦν, pro Nullo modo, Neutiquam, Ne tantulum quidem. Qua signif. dicitur ETIAM Οὐδ' ὁπωστιοῦν, Thuc. 8, (71.) Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ μὲν ἔνδοθεν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκίνησαν, Plato de Rep. 1. Καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ποιουσιν, ὑπηρετοῦντες αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν, 2. Οὐδ' ὁπωστιοῦν παρήσομεν. Xen. quoque ita usus est præfixa particula οὐδέ: (Ἀπ. 1, 6, 11.) Ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. Sic denique et Dem. (924.) Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους. Nec tamen existimandum est non usurpari ADVERB. Ὁπωστιοῦν nisi præfixa negativa particula: cum ap. hunc ipsum Scriptorem legamus, Εἴπερ καὶ ὁπωστιοῦν ἀληθὴς ἦν ἡ μαρτυρία, Si ullo modo verum esset testimonium. Sed separatim etiam scribitur ὅπως interdum, et non cum particula sequente colligatum: ut ὅπως ποτὲ ap. Dem. Ἀλλ' ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων, ἀρκεῖ μοι, ubi tamen et ὁπώσποθ' a Bud. scribitur. In VV. LL. itidem ὅπως δήποτε disjunctim e Diosc. affertur pro Utcunque. Αt Ὅπως οὖν in Iisd. pro Quonam modo: e Xen. Σκοπεῖν ὅπως οὖν κόσμος ἔφυ. SUPEREST Ὅπως ἔτυχε, quod Bud. vertit Temere et sine judicio, p. 898. Sed dicendum de hoc erit et alibi. ‖ Nunc autem veniendum est ad ὅπως positum pro πῶς in interrogatione: cujus exemplum est hoc e Luciano (1, 322.) Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τίς ἐστιν τὴν ὄψιν; ubi tamen Bud. positum ait διαπορηματικῶς: qui et interpr. Quomodo autem scire potero potissimum qualinam sit ille facie? At cum ὅπως subjungitur, ut cum dicitur οὐκ ἔχω ὅπως, ait poni αὐθυποτάκτως.

Ὅπως, Ut; sed cum Ut non tantum accipiatur pro ἵνα, sed usum habeat etiam affinem ei quem habet ὅπως in præcedentium ll. nonnullis, ubi redditum fuit Quomodo: de hoc prius agam. Sciendum est igitur in illo Hom. l. quem protuli supra, Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, ὅπως commode reddi posse Ut: hoc modo, Fac ut vis, Fac ut libet: non minus quam, Fac quomodo s. quemadmodum libet. Et ut Latine dicitur Operam dabo ut hæc fiant, Curabo ut hæc fiant, Mihi curæ erit ut hæc fiant, sic ap. Plut. legimus in Lycurgo, Αὐτῷ μελήσειν ἔφη ὅπως εὐθὺς ἐκποδὼν ἔσται τὸ γενηθέν. Sic (15.) Νύμφης ἐπιτεχνωμένης ὅπως ἂν ἐν καιρῷ συμπορεύοιντο. Affertur vero et, Δέδοικα ὅπως γενήσομαι, ex Aristoph. pro Vereor ut fiam. ‖ Est certe apta hæc particula reddendo adverbio ὅπως in hoc etiam loquendi genere, οὐκ ἔσθ' ὅπως, si quidem ad verbum reddere velimus, et quidem sequendo Horat. Epist. 1, 12. Fructibus Agrippæ Siculis quos colligis, Icci, Si recte frueris, non est ut copia major Ab Jove donari possit tibi. Pro, Nullo pacto, Nulla ratione donari possit, Nulla ratione fieri potest ut donetur. Sic autem Lucr. ante eum locutus fuerat, 2. quare non est ut credere possis Esse infinitis distantia semina formis: 3. quod si linquuntur et insunt, Haud erit ut merito immortalis possit habari. Sed hoc addendum est, apud eosd. Poëtas hanc particulam Ut habere istum usum absque negativa etiam particula. Canit enim idem Horat. Od. 3, 1. Est ut viro vir latius ordinet Arbusta sulcis; hic generosior Descendat in campum petitor: pro Fieri potest ut etc. Sic autem et Lucret. ante illum locutus erat, cum caneret l. 2. Quinetiam quanto in partes res quæque minutas Distrahitur magis, hoc magis est ut cernere possis Evanescere paulatim, stinguique colorem:

A 4. Hic odor ipse igitur nares quicunque lacessit, Est alio ut possit permitti longius alter. Verum et hoc animadvertendum, Lucr. huic loquendi generi adhiere verbum Posse in omnibus hisce locis; at Horatium in altero id omisisse: sicut et Ovid. Possumus enim, ut opinor, bis locis addere quendam illius in Epistola Didus ad Æneam, ubi Quando erit ut condas, non aliud est quam Quando fieri poterit ut condas? vel Quando condere poteris? Ita enim ibi canit, Quando erit ut condas instar Carthaginis urbem, Et videas populos altus ab arce tuos? Sed male in plerisque exemplaribus post Quando erit, ponitur interrogationis nota. Ex his autem ll. satis patet ὅπως in illo genere loquendi respondere Latino Ut. Sed quemadmodum dicunt hi Poetæ Non est ut, item Est ut, haud scio an itidem dixeriut Græci non solum οὐκ ἔσθ' ὅπως, sed etiam ἔσθ' ὅπως: nam hujus exempla nulla mihi succurrunt; at illius passim sunt obvia. Ac certe jam unum in præcedentibus habuimus: in quodam sc. Aristoph. l., quem protuli cum B de hoc adverbio agere cœpi: Πλ. (140.) οὐκ ἔσθ' ὅπως Ὠνήσεται δήπουθεν, Non est ut emet, ad verbum, Fieri non poterit ut emat. Circa ejusdem Comœdiæ principium legitur, Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, Fieri non poterit ut taceam, Nullo modo s. Nequaquam tacebo: ut sit pro οὐδαμῶς σιγήσομαι, quemadmodum ipse etiam Schol. exp., cui non itidem assentior in iis quæ de ὅπως dicit, sc. ὅπως esse pro ὅτι per metalepsin: quod ὅπως sit pro ὡς, at ὡς pro ὅτι. Verum præsenti indicativi sciendum est: ut in eadem Comœdia (51.) Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρηστὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. Ubi hoc etiam animadverte obiter, non esse cum ἀλλὰ repetendum ἔσθ' ὅπως: ut sit οὐκ ἔσθ' ὅπως ῥέπει εἰς τουτί, ἀλλ' ἔσθ' ὅπως ῥέπει εἰς ἕτερόν τι μεῖζον: sed simpliciter ἀλλὰ ῥέπει εἰς ἕτερον etc. perinde sc. ac si præcederet, οὐδαμῶς ὁ χρησμὸς ῥέπει etc. Sic Plato Apol. (31.) Καὶ οὐκ ἔσθ' ὅπως ὀρθῶς ἡμεῖς ὑπολαμβάνομεν. Sic Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις, Fieri non potest ut sanus sis, Nullo modo sanus es. Et C cum aoristo, ap. Dem. 123(=297.) Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. Sed interdum additur altera negatio, juncta verbo quod sequitur post οὐκ ἔσθ' ὅπως: ut, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ὁμονήσομεν, Isocr. Fieri non potest quin concordes simus, Omnino fiet ut concordes simus, concordes erimus; nam et Bud. οὐκ ἔσθ' ὅπως hic vertit Omnino. Et cum præsenti, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. Item cum aoristo adjunctam habente particulam ἂν, ut ap. Plat. in Apol., statim post illa quæ modo protuli verba, Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἠναντιώθη ἄν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν. Et de hoc quidem loquendi genere οὐκ ἔσθ' ὅπως hactenus: at de οὐχ ὅπως, longe diversam signif. habente, dicam infra. Sciendum est autem Soph. aliquantulum diversa forma dixisse in Aj. (378.) Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν, pro Fieri nequeat quin hæc ita se habeant.

Ὅπως quoque cum ellipsi positum videmur posse D in earum signifi. numerum referre, in quibus aliquam cum usu particulæ Ut, convenientiam habet. Quemadmodum enim cum dicitur αὐτῷ μελήσειν ὅπως, etc. item ἐπιτεχνωμένης ὅπως, etc. item ap. Plut. Ἓν μὲν φυλάττοντες μόνον, ὅπως ἑξήκοντα καὶ τριακοσίων ἡμερῶν ὁ ἐνιαυτὸς ἔσται, talem usum habere videtur Ut, qualem cum dicitur, Cura s. Da operam ut hoc fiat, Vide ut hoc fiat: sic cum dicitur ὅπως τοῦτο ποιῇς, vel ὅπως τοῦτο μὴ ποιῇς, videtur ὅπως exprimendum potius per Ut, quam per aliam ullam particulam. Sicut enim absque ellipsi diceretur ὅρα ὅπως, vel σκόπει vel μελέτω σοι, ita Latine dicitur Vide ut hoc facias, Da operam ut hoc facias. Sed particula Ut usum hunc eum subjunctivo duntaxat habet: at ὅπως plerumque et cum futuro indicativi: ut ap. Aristoph. N. (882.) Ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται. Sic Xen. K. Π. 5, (2, 9.) Ἄγ', ἔφη, ὦ Γωβρύα, ὅπως πρωὶ παρέσῃ ἔχων τοὺς ἱππέας ἐξωπλισμένους. Sic vero et cum adjicitur negativa particula, utramlibet constr. habet. Legimus enim in eadem ejusdem

Poëtæ Comœdia (822.) Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα. Et in eadem (257.) alterius constr. hoc exemplum habemus, Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμαντ' ὅπως μὴ θύσετε. Sic ap. Plat. de Rep. 1. Καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς κ.τ.λ. Quibus in ll. non solum Vide ne, sed et Cave ne, reddere possumus. Ceterum huc pertinet Æsch. Pr. (68.) p. 9. meæ Ed. Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν, ὅπερ Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε, ubi Schol. deesse ait σκόπει vel ὅρα. Eust. autem δέδιθι, exponens δέδιθι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια. Scribi autem potest et ὑπὲρ sine accentu, ut intelligatur jungi cum στένεις. In eadem Tragœdia (559.) p. 35. Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, Schol. exp. φέρε σκόπησον ὅτι ἡ χάρις κ.τ.λ. Quæ autem Bud. hujus ἐλλείψεως exempla profert, cum sua interpr., videnda tibi relinquo Comm. 952. In ea autem quæ hanc proxime præcedit annotat, ὅπως esse præcipientis, aut denuntiantis, aut exhortantis, in isto Synesii loco, Ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα προσέξεις τοῖς γράμμασιν, ubi ideo indicativum conjunctivo subdidisse ait, nisi sit menda, quod utrique tempori modoque congruat ὅπως.

Ὅπως sequente ἂν interdum Prout, potius quam Ut. Aristides, Ὅπως ἂν συμπίπτοι τῷ λόγῳ.

Ὅπως ap. Poetas pro Ut, Velut, Sicut, Tanquam; et quidem postpositum plerumque. Æsch. (Ch. 504.) φελλοὶ δ' ὅπως: [sic. Eust., sed leg. ὡς.] Eur. λέων ὅπως, Ut leo. Apoll. Rh. (1, 285.) Δμῳῒς ὅπως. Scribunt autem Poetæ præsertim heroici ETIAM Ὅππως pro ὅπως. Affertur et Ὅπως τε ex Eur. pro Tanquam; at Ὅπως περ e Soph. pro Quomodo.

Ὅπως pro Ut posito pro Quam, ut videri possit poni cum dicitur a Virg. Æn. 8. ut te fortissime Teucrum Accipio, agnoscoque libens. Videtur enim commode exponi posse Quam libens. Sic certe utitur et alibi: necnon alii quidam, e quibus Horat., ut juvat pastas oves Videre properantes domum. Neque enim dubito quin hic Ut juvat, idem valeat quod Quam juvat, ap. Tibull. Quam juvat immites ventos andire cubantem. Lucian. (2, 656.) Οἶσθα ὅπως ἦν θαρραλέος, Scin' tu quam audax essem? Sed an Ut hujusmodi quoque locis adhiberi possit, pro Quam, alii viderint. || Præstat vero ὅπως et alium usum particulæ Quam, de quo dicam in ὅπως pro ὅτι.

Ὅπως, Ut, ἵνα. Et ὅπως μή, Ut ne, ἵνα μή, Xen. (K. Π. 3, 1, 4.) Ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, Venis ut audias: K. (6, 7.) Ἵνα δ' αὐτῶν μηδὲν ἀντέχηται, πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας, ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαιρόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον: (8.) Σταιχιζέτω δὲ ὑψηλά, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ. Apud Eund. cum optativo, Ὅπως μὴ δοκοίη. Sic Aristoph. ὅπως ἀποδοίμην. Et Dem. Ὅπως ἐπεξέλθοιτε ὑμεῖς, Ut exiretis obviam. Affertur vero et ὅπως ἐφαίνου ex eod. Aristoph. (Eip. 136.) pro Ut videreris; et ὅπως ἔκεισο e Soph. (El. 1134.) pro Ut jaceres. Et quemadmodum Ut vacat interdum ante Ne, sic ὅπως ante μή: ut ap. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 2.) Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. || Ὅπως Bud. exp. etiam ἐφ' ᾧ et ἐπὶ τῷ, afferens e Dem. 185(=443.) Ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον εὐθέως, ὅπως συνερεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μιαρῷ Φιλοκράτει, καὶ τῶν τὰ δίκαια βουλομένων ἡμῶν πράττειν περιέσται.

Ὅπως autem pro ὅτι, ut etiam a Schol. Æsch. videmus exponi in quodam quem modo protuli loco, usurpatur a primariis etiam Scriptoribus, Thuc. Xen. Nam ex illo affertur ἴσμεν ὅπως, cum Enarratoris expositione, ἴσμεν ὅτι. Apud hunc autem legitur K. Π. 3, (3, 10.) Ἀλλ' ὅπως μέν, ὦ Κῦρε, καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι, ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε. Quendam etiam Aristoph. locum protuli, in quo a Schol. exponi ὅτι docui, (nam ὅπως pro ὡς, hoc autem pro ὅτι poni ait,) sed me, uti dixi, nequaquam ei assentiente. || Quinetiam cum dicitur ὅπως τάχιστα, possumus ei hic quoque tribuere illum usum, quem ὅτι cum hoc adverbio aliisque nonnullis habet, itidemque particula ὡς: eundem sc. quem habet particula Quam cum adverbiis itidem superlativi gradus: reddendo ὅπως τάχιστα Quam celerrime, Quam citissime: Eust. autem ὅπως τάχιστα e Soph. affertur λίαν ταχέως. Sed pro Quam celerrime s. Quam celerrime fieri potest, dicunt etiam ὅπως ἔνι τάχους: item ὅπως ἔχουσι τάχους, pro Quam celerrime possunt, Quam citissime possunt. Quorum utroque Basilius usus est.

AT VERO in Οὐχ ὅπως longe a præcedentibus diversam signif. habet ὅπως: accipitur enim οὐχ ὅπως pro Non solum non: sequente ἀλλὰ, et quidem adjunctam sæpe habente particulam καί. Isocr. Areop. Οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ὑπολαμβάνοντες αἰσχύνην αὐτοῖς εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν ἀπορίαν, ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Dem. pro Cor. Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ, πολιτεύῃ. Quibus in ll. ei respondet particula ἀλλὰ, non adjuncta particula καί: at sequentes loci adjectam illam habent. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 34.) Οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο ἀλλὰ, καὶ ἐπαινέσαιεν τὸν Σφοδρίαν. Et ap. Dem. (licet in ejus etiam loco, quem paulo ante protuli, habeas ἀλλὰ, sine καὶ,) Phil. 2. Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτοὺς κελεύῃ. Sic denique et Lucian. (3, 198.) Φημὶ γὰρ καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολύν. Dem. interjecit etiam particulam γὰρ inter οὐχ et ὅπως in hoc loco (ubi Bud. vertit, Non enim hoc modo, Neque enim tantummodo,) Orat. c. Mid. (p. 518.) Οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκῃ καὶ ψήφῳ τῶν ἐλόντων γιγνόμενα, τῶν ἐαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τῇ γοῦν ἑορτῇ ἀπεδώκατε εἶναι. Ceterum in hujusmodi ll. possumus οὐχ ὅπως interpretari etiam Tantum abest: quinetiam Nedum, sed mutata orationis structura. At nonnunquam οὐχ ὅπως in posteriore membro ponitur; et tunc apte redditur, Nedum, vel Tantum abest ut, minime mutata orationis structura. Lucian. Καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ᾐσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἄν: (1, 192.) Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, Neque Jovem postridie memorem futurum existimabam, nedum tam graviter hæc laturum. Vel, Tantum abest ut eum tam graviter hæc laturum putarem. Animadvertendum est autem in hoc etiam loquendi genere, ac præsertim quale est in superioribus exemplis, in quibus οὐχ ὅπως in priore membro ponitur, ὅπως præstare usum VOCULÆ ὅτι, (dico autem, in hoc quoque genere loquendi, quod paulo ante alium etiam usum particulæ ὅτι præstare particulam ὅπως docuerim,) cum itidem dicatur οὐχ ὅτι pro Non solum non: ut in hoc Athen. loco, Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους. Sed ne fallatur lector, admonitus esto, in οὐχ ὅπως aliquando etiam pro Ut usurpari ὅπως: ut, Οὐχ ὅπως εὐορκήσῃ πρόνοιαν ποιήσεται. Quem l. Budæus afferens ait, οὐχ ὅπως esse pro οὐχ ἵνα. Verum ego suspicor ὅπως hic esse pro Ut, non tam significante ἵνα, quam eum usum habente quem habere diximus cum Curare, Dare operam: cum dicitur, Curabo ut hoc fiat, Dabo operam ut hoc fiat. Cujus signif. exemplis ante a me productis addo et hoc e Xen. (Œc. 7, 5.) Τὸν δ' ἔμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δὲ ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο. Quod si eund. usum ibi habeat, illa verba, Οὐχ ὅπως εὐορκήσῃ πρόνοιαν ποιήσεται, in ista poterunt resolvi, mutata orationis structura, οὐ τοῦ εὐορκῆσαι πρόνοιαν ποιήσεται.

" Ὅκως, Ionice pro ὅπως dicitur, Herod."

[" Ὅπως, Thom. M. 654. 732. ad Charit. 652. Toup. Emendd. 1, 183. Valck. Hipp. p. 242. 299. Ὅπως, πῶς, Porson. Med. p. 80. ad Lucian. 2, 6. 93. 3, 378. Weisk. ad Xen. T. 5. p. 60. Postquam, Soph. Œd. T. 1241. 1244. Trach. 795. 917. Phil. 614. Aristoph. N. 60. ad Herod. 9. 51. 77. 164. 167. 272. 494. 502. 557. 613. 641. Quoties, 8. 34. 152. 164. 167. 170. 260. 317. 472. 474. 560. 604. 661. 679. 685. Toup. Opusc. 1, 262. (addito τε, Herod. 2, 108.) Cum, Soph. Trach. 765. ad Callim. 1. p. 79. Quemadmodum, Eur. Cycl. 406. Quomodo, de constr., Brunck. ad Poet. Gnom. 314. Aristoph. 1, 77. 82. 167. Phil. 55. Eur. Med. 670.

Porson. p. 79. Ut, de constr., Brunck. Aristoph. 1, 167. 2, 10. 16. 95. Porson. Or. 646. Musgr. 653. Brunck. p. 219. Œd. T. init. 921. 1518. Antig. 776. Trach. 602. Aj. 567. 569. El. 57. 760. Hermann. Obss. Crit. 20. Boeckh. in Plat. Min. 62. ad Herod. 519. Ὅπως etiam Ut finale significans, interdum cum fut. indic. construitur, Brunck. Aristoph. 3, 210. Ὅπως, Ut, cum indic., 1, 193. Εἰρ. 136. Soph. Œd. T. 1392. El. 1134. et Brunck., Musgr. Phœn. p. 188. Segaar. in Daniel. p. 17.: cum infin., ad Diod. S. 1, 415. 597. 655. 2, 408. 467.: cum conj., Herod. 692.: cum optat., Hom. Batrach. 248. Ed. Wolf., Xen. K. Π. 65. Dawes. M. Cr. 267. Brunck. ad Orest. p. 219. De particulæ ὅπως usu Homerico, Heyn. Hom. 5, 700. 6, 44. Ὅπως pro πῶς, Heind. ad Plat. Lys. 25. Charm. 101. Ὅπως et πῶς quomodo differant, Valck. Hipp. p. 301. Ὅπως et πῶς conf., p. 242. ad Lucian. 1, 308. ad Diod. S. 1, 298. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 20. ad K. Π. 61. Ὅπως i. q. ὅτι, Herod. 1, 37. extr. Aristoph. Εἰρ. 132. Soph. Œd. T. 548. Pro ὡς, ad Xen. Mem. 2, 4, 2. ad Lucian. 1, 194. Herod. 417. 431. 616. 676. Conf. c. ἐπεὶ, Heyn. Hom. 6, 201. 312.: cum οὕτως, 7, 372. Post verba jubendi, ad Diod. S. 1, 597. Dionys. H. 1, 102.: metuendi, Eur. Heracl. 249. Plato Euthyphr. p. 20. Fisch., Soph. Œd. T. 1074. Post ἐλπίζω, El. 963. Eur. Heracl. 1051. Post οἰκτείρω, Soph. Phil. 169. Post δέομαι, Bast Lettre 192. Post φημὶ, Herod. 128. 254. 255. 579. 616. 676. An interrog., Dawes. M. Cr. 477. Brunck. Aristoph. 1, 254. Collocatio particulæ ὅπως exquisitior, Bibl. Crit. 3, 1. p. 35. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 101. De constr., Thom. M. 268. et Add., 613. ad Charit. 460. Dawes. M. Cr. 228. 321. 471. Eur. Heracl. 421. Wakef. Ion. 1146. Musgr. Herc. F. 504. 1281. El. 835. ad Diod. S. 2, 542. Lucian. 2, 99. Wolf. ad Dem. c. Lept. 266. 375. Zeun. ad Xen. K. Π. 16. 21. 62. 63. 94. 149. 498. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 12. Xen. Eph. 84. ad Herod. 160. ad Callim. 1. p. 259. Cum fut. indic., Brunck. Aristoph. 2, 19. 125. 3, 221. ad Diod. S. 1, 691. Duker. Præf. Thuc. 1. Porson. Hec. p. 80. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 313. 390. ad Herod. 578. hinc corrig. 579. ad 665. Musgr. Cycl. 626. Cum fut. indic., omisso aut addito ὅρα, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 30. 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 47. Hutch. 17. Toup. Opusc. 1, 31. Mos. du Soul ad Plut. Ages. 639. Reisk., Bergler. ad Alciphr. 194. Koen. ad Greg. Cor. 89. ad Lucian. 1, 189. 419. ad Herod. 477. Cum conj., Heyn. Hom. 7, 313. 381. 390. Herod. 623. sed malim λάμψεται: cf. 626. ad 631. 735. 738. Xen. Ἑλλ. 2. Schn. Cum optat., Herod. 635. 651. ad 655. 738. Cum gen., ad 722. Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Valck. Diatr. 253. Ὅπως ἔχω, cum gen., Thom. M. 635. Boiss. Philostr. 432. Ὅπως cum superl., Soph. Phil. 627. Ὅπως μὴ, de constr., Brunck. Aristoph. 1, 24. 51. 197. 2, 185. 3, 190. Ἀ. 343. Dawes. M. Cr. 227. 321. 459. Muller. ad Plat. Ion. p. 6. Wakef. Trach. 602. Phil. 1069. Heind. ad Plat. Lys. 1122. Charm. 67. Gorg. 109. 112. 113. 218. 228. Schneid. Anab. 38. Lobeck. Aj. p. 304. 385. Brunck. Œd. T. 1075. El. 956. 1403. Eur. Bacch. 363. Valck. Hipp. p. 224. ad Herod. 160. Post ὅπως, it. ὅπως μὴ, fut. indic., Valck. Phœn. p. 35. Brunck. ad Eur. Med. 325. Bacch. 1371. ad Xen. Eph. 270. ad Herod. 160. 216. 500.: Xen. Mem. 1, 2, 37. Φυλάττου, ὅπως μὴ — ποιήσῃς: leg. ποιήσεις. Ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ ἔσονται, Xen. K. Π. p. 13. Ante ὅπως, subaud. σκόπει, Markl. Iph. p. 266. Musgr. Iph. T. 321. Wakef. Herc. F. 504. Jacobs. Anth. 7, 357.: Porson. Hec. p. 27. Ed. 2.: (De ὅπως subaudito ὅρα.) 'Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima.' Φράζεσθαι, ὅπως — de constr., Heyn. Hom. 5, 585. 686. 700. 701. Ὅπως, Ὅπως ἄν, Brunck. Aristoph. 1, 31. 77. 214. 256. 2, 192. ad Diod. S. 1, 643. Ὅπως ἄν, Eur. Iph. A. 539. Hel. 748. 899. Aristoph. Λ. 267. Brunck. 2, 10. 3, 9. Plato Lys. p. 15. Brunck. Œd. C. 188. Aj. 1222. Hermann. Obss. 22. Eur. Med. 938. Alc. 782. De sede, Brunck. ad Aristoph. N. 776. Cum optat., Herod. 625. Ὅπως ἂν μὴ, seq. conj., Eur. Phœn. 760. Ὅκως ἂν post δεῖσθαι, Herod. 165. Πῶς ὅπως; Heind. ad Plat. Hipp. 153. Ναῦς ὅπως, Veluti navis, Wakef. Herc. F. 1099. 1405. Wakef. Phil. 845. Jacobs. Anth. 6, 405. Ὅπως πρῶτα, Simul ac, Hesiod. Θ. 156. Ὅπως δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 320. Eur. Or. 79. Ὅ. δή ποτε, Dionys. H. 2, 824. Ὅ. ποτὲ, Casaub. Athen. 1, 70. ad Mœr. 51. Dionys. H. 2, 829. Οὐχ ὅ., seq. ἀλλὰ, ad Phalar. 298. Thom. M. 471. Μὴ ὅ., ἀλλ' οὐδὲ, Xen. K. Π. 41. Οὐχ ὅ., ἀλλ' οὐδὲ, Wyttenb. Select. 410. ad Diod. S. 1, 45. 68. 186. Phalar. 166. Lucian. 1, 192. 440. 501. Zeun. ad Xen. K. Π. 731. Οὐκ ἔσθ' ὅ., Valck. Hipp. p. 230. Dawes. M. Cr. 276. Ἔσθ' ὅπως —, interrogantis, Lucian. 1, 87. Ὅπως τί δράσῃ; Brunck. Œd. C. 1725. cf. El. 390.: Eur. Med. 1059. Οὔ τοί ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως — παρήσω —. Ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, Porson. Or. 79. Soph. Œd. T. 1376. (1458.) C. 273. 336. Both. ad Soph. Fr. p. 87. Ὅκωσπερ, Lucian. 3, 475. 481. Ὁπωσοῦν, ad 2, 8. Thom. M. 655. Duker. Præf. Thuc. 9. Ὁπωστιοῦν, Thom. M. 655. Plato Phædr. 291. Heind. ad Apol. p. xxi. Xen. K. Π. 64." Schæf. Mss. "'Ὅπως οὖν pro ὁπωσοῦν seorsim scribitur ap. Chrys. de Sacerd. 4, 5. p. 182. bis." Routh. Mss.]

P.

"P, ap. Eretrienses frequenti erat in usu; eam "enim non paucis vocibus contra morem aliorum "inserebant:" [Plato Cratylo p. 434.] "Poetæ autem "nonnullis vocabulis eam inseruisse comperiuntur, "ut sonum asperiorem efficerent. Quinetiam in "vocibus nonnullis, quas cum Poetis communes alii "Scriptt. habent, ascititium esse existimatur: ut in "οἶστρος et ἀλάβαστρον. Vide Eust." ["P et Γ conf., Jacobs. Anim. 258. P et N, Anth. 10, 251. P et I, vide I." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 688. Inscr. ap. Mus. Cr. Cantabr. 1, 536. * "Ἀντιῤῥῶ, Rho inversum, nota librariorum, Montf. Palæogr. 132." Kall. Mss.] "Ῥωβικώτερος, Qui vix potest pronuntiare ρ "literam, VV. LL." ["Ῥωβικὸς, Qui literam ρ bene et plane proferre potest, Kuhnius. Diog. L. (2, 108.) Euclide p. 87. HSt. (=143.) Ὁ ὑβριστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν, Καὶ ψευδέσ' ἀλάζοσι λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων, Ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν * [illegible]οστωμυλήθραν· ἐῴκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀμπεῖναι, καὶ ῥωβικώτερος ὢν παύσασθαι." Seager. Mss. Ceteræ autem Edd. habent * Ῥωποστωμυλήθρα, Suidas male * Ῥομβοστωμυλήθρα. Cf. Ῥωποπερπερήθρας, et not. ad Plut. Dem. 9.]

"Ῥα, particula παραπληρωματικὴ, i. e. Expletiva, "quæ ex ἄρ facta videtur, per metathesin. Quidam "σύνδεσμον παραπληρωματικὸν appellarunt. Est au-"tem ex encliticis: et redditur Certe, Utique: vel "tanquam omnino vacans, ideoque interpretationem "non postulans, prætermittitur. Od. Z. (329.) αἴδετο "γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Atque ut hic particulæ "γὰρ subjungitur, sic alibi cuipiam alii: ut in prin-"cipio Il. B. voculæ μέν: et utrique redditur δέ. "Dicitur etiam ὅς ῥα, ut ὅς γε, pro ὅς. Interdum "accentum retinet, in nonnullis quidem certe ex-"empl.: veluti post ἦ: cum dicitur ἦ ῥά." ["Heyn. Hom. 4, 261. 6, 142. 571. 593. 610. 614. 617. 7, 28. 66. 68. 73. 77. 93. 96. 107. 161. 195. 239. 242. 7, 254. 370. 375. 379. 464. 479. 489. 502. 602. 8, 29. 38. 71. Clark. ad Il. A. 56. B. 1. 742. ad Il. Δ. 459. 501. 524. E. 543. 858. N. 793. ad Herod. 327. An ἤ ῥα? Lobeck. Aj. p. 442. De ὅῤῥα, Heyn. Hom. 7, 181. Brunck. Apoll. Rh. 124. 159. De * τόῤῥα, ad Il. Π. 228. Καί ῥα, Ernest. ad Batrach. p. 416. Valck. Callim. 294. Ὅτι ῥα, Heyn. Hom. 4, 30. Ὅς ῥά τε, 7, 71. 104. Il. Γ. 61. Γάρ ῥ', Heyn. Hom. 6, 241. 524. Ἐπεί ῥά γε, 7, 72. Εἰ δή ῥα, 125." Schæf. Mss. "Ῥά γε, Hom. H. in Apoll. 3. Ῥά τε, Orph. Arg. 168. Il. M. 304." Wakef. Mss. Τίς ποκα ῥὰ, Alcman ap. Apollon. de Adv. 566.]

ΡΑΒΔΟΣ, ἡ, (invenitur autem scriptum ETIAM Ῥᾷβδος, de qua scriptura dicam infra, ubi sc. singulas signiff. recensuero,) Virga: ut Virg. quoque et Ovid. interpr. ap. Hom., Virgam appellantes, quam ille vocavit ῥάβδον, de Circe loquens, Od. K. (389.) Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί: (238.) αὐτίκ' ἔπειτα Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ: (319.) οὐδέ μ' ἔθελξεν, Ῥάβδῳ πεπληγυῖα: (293.) Ὀππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ. Itidem enim Virg. cecinit, Aurea percussum virga, sparsumque venenis Fecit avem Circe. Ovid. autem de eadem loquens, et quidem illos ipsos Ulyssis socios mutante in porcos, Metam. 14. Et tetigit summos virga dea dira capillos: paulo post, conantem virga mulcere capillos. Ubi, nam et hoc observatione non indignum est, Mulcere virga dicitur, quæ ex Hom. diceretur non simpliciter θέλγειν ῥάβδῳ, sed θέλγειν ῥάβδῳ πεπληγυῖα. At quod dicit hic πλῆξαι ῥάβδῳ, et ἐλάσαι, magis ad verbum interpretabimur e Virg., Percutere virga, (ut in versu quem modo protuli, Aurea percussum virga,) quam Tangere, ex Ovidio, Et tetigit etc. Quinetiam ut Mercurio tribuitur ῥάβδος ab Hom., sic Virga a Lat. Poetis: et nominatim a Virg., qui de ipso Mercurio cecinit, Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit; Dat somnos, adimitque, et lumina morte resignat: ad istos Homeri versus respiciens, quibus ultimum Odysseæ librum exorsus est, Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν, Καλὴν, χρυσείην· τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Et in versu proxime sequenti, Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο. Sed et Horat. hoc Mercurii munus describens, Virgam vocavit itidem, quam Homerus ῥάβδον: Od. 1, 10. Tu pias lætis animas reponis Sedibus, virgaque levem coerces Aurea turbam. Idem hanc ῥάβδον non simpliciter Virgam, sed Horridam virgam appellat, 1, 24. Non vanæ redeat sanguis imagini, Quam virga semel horrida—Nigro compulerit Mercurius gregi. At vero ad illud ῥάβδον χρυσείην pertinet epithetum χρυσόῤῥαπις, quod Mercurio non semel ab Hom. tribuitur. An autem χρυσόῤῥαπις reddi etiam possit Caducifer, quod epithetum Lat. Poetis est usitatum de Mercurio, atque itidem ῥάβδος, Caduceum, (ut sc. hæc virga esse dicatur i. q. κηρυκεῖον,) aliis expendendum relinquo.

Ῥάβδος in soluta etiam oratione frequens est, et quidem multiplicem usum habens: adeo ut Bacillum etiam reddere possimus alicubi. Interdum enim de Virga dicitur qua equum percutimus; Xen. Ἱππ. (8, 4.) Ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. In alio ejusdem libri loco (11, 4.) dicit ῥάβδῳ κρούειν, et βακτηρίᾳ παίειν, de equo itidem loquens. Herodian. dixit etiam, equites quosdam moderari cursum equorum ῥάβδῳ μόνῃ, absque frænis: 7, (9, 13.) Καὶ ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾷν. Apud Lucillium autem, Epigr. p. 187. meæ Ed. ῥάβδος etiam vocatur Cujus usus est ad abigendos canes; ita enim minatur cuidam Cynico philosopho, Ἂν δὲ * παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς, Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καί σε λέγουσι κύνα, ubi certe Baculum vel Scipionem videmur debere potius interpretari quam Virgam. Plurali autem numero ῥάβδοι sæpe de Virgis quibus cædebantur pueri, aut servi, aliive: unde ξαίνειν ῥάβδοις et ξαίνεσθαι, item τύπτειν et τύπτεσθαι. Plut. Alex. Πρὶν ἐπιδεῖν Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους Μακεδόνας, καὶ Περσῶν δεομένους, Plut. Symp. 6. Τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἁγνίαις ῥάβδοις. Ubi * ἁγνίαις scribendo, intelligemus ῥάβδοις ἄγνου: ut dicuntur ῥάβδοι μυρσίνης ab Eod. in Quæst. Rom. Ῥάβδοις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκολάσθη μυρσίνης. Quinetiam ῥάβδους cum μάστιγας copulavit Idem in Camillo. Sæpe vero ap. eos qui de rebus Romanis scripserunt, ῥάβδοι e Romani sermonis consuetudine interpretari debemus Fasces. Plut. Popl. Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι: Quæst. Rom. Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Herodian. 7, (6, 4.) Αἵ τε ῥάβδοι ἐδαφνηφόρουν, ubi eas facit duplices, sc. βασιλικὰς et ἰδιωτικάς: addit enim, Ὅπερ ἐστὶ σύμβολον εἰς τὸ διαγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. Polit. tamen et hic interpr. Virgas. Et τὰς ῥάβδους ὑφεῖναι, quod Lat. dicebant Fasces summittere, Plut. Popl. p. 32.

Ῥάβδος, Virga viscata, qua falluntur aves, ut dixit Ovid., Metam. 15. nec volucres viscata fallite virga. Apud Aristoph. Ὄρν. (527.) ὀρνιθευτὴς dicitur ἱστάναι βρόχους, et παγίδας, et ῥάβδους, item ἕρκη, et νεφέλας, et δίκτυα, ac πηκτάς. Schol. autem in hanc vocem ῥάβδους, annotat, γράφεται σταυρούς: et addit, ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ: quæ verba non dubium est quin referantur ad illud ῥάβδους potius quam ad hoc σταυρούς. Sed videndum an εἶδος δικτύου appellare ῥάβδους illas debuerit, i. e. Genus retis.

Ῥάβδος, Ramus: ut ῥάβδοι λεπταὶ, Diosc. Rami tenues. Sic autem et Plin. interpr. ap. Eund., cum hunc ejus locum, Τράγιον φύεται μὲν ἐν Κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπὸν, ita reddit, Tragion nascitur in Cretæ tantum insulæ maritimis, junipero similis et semine et folio et ramis. Sed palmæ rami peculiariter vocati fuisse ῥάβδοι existimantur. ‖ Ῥάβδοι, Sarmentum, eod. Plinio interprete, cum casiæ crassius sarmentum vocat quod Theophr. τὰς ῥάβδους πλατυτέρας.

Ῥάβδος, Bacillus, aut etiam Baculus, vide supra in Ῥάβδος pro Virga. Sed et ap. Serv. Grammaticum habemus vocem ῥάβδον expositam Pedum, h. e. Baculum recurvum.

Ῥάβδος, Hastile, Bud., afferens Xen. K. (10, 3.) Τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς· τὰ δὲ προβόλια πρωτον μὲν λόγχας ἔχοντα ἀποκεχαλκευμένας κατὰ τὸ μέσον, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας. Existimo autem pro hac Bud. interpr. facere, quod legimus ap. Virg. G. 2. et rasæ hastilia virgæ. Licet hic de hastilibus ad alium usum comparatis agatur.

Ῥάβδοι, clypeis etiam tribuuntur ab Hom., ubi dupliciter posse exponi docet Eust. 905. fin.

Ῥάβδος in aëre vocatur Arcus cœlestis exhibitio in directum conformata, ut quidem vertit Bud. definitionem Aristotelis in l. de Mundo: ῥάβδος ibi reddens Virga. Illius autem verba, loquentis de iis quæ in aëre apparent, sed speciem tantum exhibentia, Ῥάβδος δέ ἐστιν ἴριδος ἔμφασις εὐθεῖα.

Ῥάβδοι, Venæ terræ in metallis, Bud. e Theophr. C. Pl. 4, 13. Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδους, οὕτω κἂν τοῖς ἐργασίμοις ὑπολαβεῖν χρὴ διατετάσθαι τὴν μὲν, τοιάνδε, τὴν δὲ, τοιάνδε, παραλλήλας: quæ Gaza ita vertit, Ut enim in metallis, sic et in arvis putandum venas spatiari vicinas, diversas inter sese.

Ῥάβδοις διαποίκιλος idem Gaza ap. Aristot. vertisse traditur Lineis intervenientibus varius. Sed crediderim posse nos et hic ῥάβδοις interpretari Virgis, respicientes ad Ovid., cui similes alii alibi reperiuntur de Arte Am. 1. de tauro quodam, Signatus tenui media inter cornua virga: Una fuit labes, cetera lactis erant. Quo pertinet Virgatæ tigres.

Ῥάβδους in vestimentis quoque quidam interpr. Lineas: ut cum scribit J. Poll. 7, (53.) purpureas ῥάβδους intertextas tunicis vocari παρύφους. Quo pertinent quæ Serv. in Æn. 8. annotat, Virgatis lucent sagulis. Quæ, inquit, habebant in virgarum modum deductas vias. Et bene allusit ad Gallicam linguam, per quam virga purpura dicitur. Virgatis ergo, ac si diceret Purpuratis. Hæc ille; sed Virgatis aliter quoque ibi exp.

Ῥάβδοι, Virgulæ et obeli qui versibus Homeri ascribebantur, VV. LL. Possint autem fortasse vocari hujusmodi ῥάβδοι, Virgæ censoriæ: e Fabio, ita scribente, 1, 5. Quo (judicio) ita severe sunt usi veteres Grammatici, ut non versus modo censoria quadam virga notare, et libros qui falso viderentur inscripti, tanquam subdititios, summovere familia permiserint sibi, etc. Verum hic alia exempl. habent, Virgula, non Virga. [Schol. Pind. N. 2. init.]

Ῥάβδος duplicem habet etymologiam ap. Eust. Ῥάβδον, inquit ille, alii circumflexo accentu notant in priore, ob ῥᾷον, dicentes fieri παρὰ τὸ ῥᾷον βαδίζειν ποιεῖν: at qui derivari a verbo ῥαπίζειν existimant, α ante β corripi ajunt. Idem alibi, e quorundam antiquorum ὑπομνημάτων auctoritate, tradit ῥάβδον dici παρὰ τὸ ῥᾳδίως ποιεῖν βαδίζειν. Sed addi in iisd., rectius deduci a verbo ῥαπίζειν: ut, inquit, priore quidem ratione debeat προπερισπᾶσθαι, posteriore autem παροξύνεσθαι. Idem in quendam locum Il. M. testatur magis receptam fuisse ap. veteres deductionem a verbo ῥαπίζω. Sciendum est ap. eum ῥάβδος etiam scribi, cum α et acutum et ι subscriptum habente: sc. sequendo alterum illud etymum a ῥᾷον. Sed qua ratione habet ι subscriptum, eadem et circumflexum poscit: quorum utrumque in adverbio ῥᾷον extat. Eust. tamen circumflexi quidem mentionem facit, at ι subscripti, non item. Etym. alias præterea etymologias affert, quæ magis remotæ mihi videntur: qui tamen nec duabus illis, vel potius neutri illarum quas modo protuli, multum fidei habeo. Nec video cur non æque verisimile videri debeat e ῥάβδος factum esse ῥαβδίζω, et ex eo deinde ῥαπίζω.

[" Ῥάβδος, Jacobs. Anth. 8, 120. 10, 41. ad Diod. S. 2, 230. Monum. Byz. 18. Heyn. Hom. 6, 326. 8, 794. Longus p. 5. Vill., Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh., Tonp. Opusc. 2, 89. ad Il. M. 297. Conf. c. ἀνὴρ, ad Dionys. H. 2, 1111. De genere, ad 1, 570. 2, 890. Heyn. Hom. 6, 326. Ῥάβδοι, Venæ auri et argenti in metallis, ad Diod. S. 1, 359. Liueæ in vestibus, ad 1, 313. Zeun. ad Xen. K. Π. 747. Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss. I. q. ῥαβδοφόροι, Æsch. Suppl. 256. Ῥάβδοι, Genus quoddam phænomenorum ætheriorum, Plut. 9, 544.]

Ῥαβδονόμος, vide cum compp. quæ proxime sequuntur.

Ῥαβδοῦχος, [* Ῥαβδούχη,] ET Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui virgam s. virgas gestat, aut fasces, s. bacillum, aut baculum, Lictor: ut Plut. Rom. ῥαβδοῦχοι exp. λικτῶρες. Atque ita vertit Polit. ap. Herodian. 7, (8, 10.) Καὶ παρ' οἷς εἰς τὴν τοῦ ἡγουμένου ὑπηρεσίαν ἀρκοῦσι ῥαβδοῦχοι. Apud Act. tamen 16, 35. Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, ubi vetus Interpr. vertit Lictores: alii interpr. Viatores, et intelligunt eos quorum opera utebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi: quod lictorum erat: sic tamen ut confusa interdum fuisse videantur horum munia. Polyb. ap. Suid. Παρῆν ῥαβδοῦχος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, καλῶν τὸν βασιλέα. ITEM Ῥαβδονόμος, Lictor, Designator, Bud. e Plut. (Æmil. 32.) In VV. LL. Minister qui cedere facit, i. e. locum præbere. Ab Hes. autem exp. βραβευτής: de qua exp. mox dicam. Ῥαβδοῦχος et βραβευτὴς pro eod. ponuntur a Plat. Protag. 298., sc. pro Moderatore et arbitro disputationis, Bud. Sic certe ab Hes. ῥαβδονόμος exp. βραβευτής: sed accipiente, ut opinor, βραβευτὴς in propria signif. De ῥαβδοῦχοι autem et ῥαβδοφόροι vide et Suid. Apud Eust. 104. legitur et ὁ * ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος. [" Ῥαβδοῦχος, ad Herod. 644. ad Diod. S. 1, 362. Ῥαβδοφόρος, ad 1, 144. ad Herod. l. c. Plut. Alex. 171. Schm." Schæf. Mss. Poëtice Ῥαβδηφόρος, Lycophr. 1139.] Fiunt autem ab hoc ῥαβδοῦχος, et NOMEN Ῥαβδουχία, et VERB. Ῥαβδουχέω. Quamvis autem ῥαβδουχία sonet Ipsum munus gestandi virgas s. fasces, affertur tamen plur. ῥαβδουχίαι et pro Fascibus. [Plut. Cic. 16. Antou. 17.] At ῥαβδουχῶ, cum significet proprie Virgas gesto, s. Fasces, aut Anteeo gestans fasces, a Bud. tamen ῥαβδουχεῖν exp. simpliciter Anteire, Anteambulonis officium præstare. Verum in l. quem affert, non activa vox habetur, sed passiva, e [Plut.] Numa, (10.) Ῥαβδουχοῦνται δὲ προϊοῦσαι Ἑστιάδες, ubi exp. Cum fascibus deducuntur. [" Activum Ῥαβδουχεῖν, Lictoris officio fungi, habes ap. Athen. 259." Schw. Mss. * Πρωτοραβδοῦχος, Gl. Primivirgius: * Ῥαβδουχικὸς, Gl. Lictorius.] Ab illo autem nomine ῥαβδοφόρος est VERB. Ῥαβδοφορέω, quod Idem tradit esse ἱππασίας τὶ γένος, ex J. Poll. 46. Affert vero et e Xen. (Ἱππ. 7, 11.) p. 121. [ubi leg. ἐπιραβδ.] " Ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga s. Virgæ ictu instigare equum ad cursum, J. Poll. 1, (220.) Τὸ δὲ ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί." [Lex. Xen.]

Ῥαβδοειδὴς, Virgæ formam habens, Virgæ speciem præ se ferens. In VV. LL. exp. et Virgatus. Apud Medicos quædam ῥαφὴ, i. e. Sutura, vocatur ῥαβδοειδὴς, quæ ETIAM Ὀβελαία: sc. Sutura cranii recta,

quæ a media sincipitis sutura ad mediam suturam occipitis, secundum capitis longitudinem extenditur, et in cranio secundum naturam se habente, inter anteriorem posterioremque suturam concluditur, neque ultra fertur: aliquando tamen ad nasum usque per os frontis medium descendit. Utrumque autem nomen habet, quod veru, aut sagittæ, aut virgæ instar recta incedit, verticemque in duas partes, dextram et sinistram, secat. Lat. Rectam vocare possunt. Gorr. [" Dionys. H. 1, 386." Schæf. Mss. Geop. 12, 37. Vide Ῥόμβος. Contracte * " Ῥαβδώδης, Schol. Jo. Diac. Hesiod. Ἀ. 289. p. 94. Heinrich." Boiss. Mss. * Ῥαβδολόγος, unde * Ῥαβδολογία, Gl. Virgindemia. * Ῥαβδομάχος, unde * Ῥαβδομαχία, Plut. Alex. 4. vide Cor. * Ῥαβδονόμος, vide Ῥαβδοῦχος. * Ῥαβδονομέω, Arbiter sum, Soph. Tr. 516.] Ῥαβδῳδός, vide T. 1. col. 121. in fine. ubi et de ῥαψῳδός ac ῥαψῳδία.

Ἄραβδος, ὁ, ἡ, Carens virga, baculo. Scribitur etiam Ἄῤῥαβδος. [* " Δίραβδος, Duabus virgis s. lineis notatus, Aristot. ap. Athen. 305. * Πολύραβδος, Pluribus virgis s. lineis aut striis distinctus, Idem ibid." Schw. Mss. * Τετράραβδος, Schol. Pind. Π. 2, 73. * " Χρυσόραβδος, Herodian. Epimer. 154." Boiss. Mss.]

[* " Ῥάβδωμα, Hes. v. Σκυτάλια." Wakef. Mss.] Ῥάβδωσις, ET Ῥαβδωτός, tanquam a VERBO ῥαβδόω, q. d. Virgatio et Virgatus, Aristot. Eth. 10, 4. Ἡ γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως· καὶ αὕται, τῆς τοῦ ναοῦ ποιήσεως: ubi vetus Interpres reddit Columnæ virgatio: quidam, Erectio columnæ: alii Collocatio ad pares angulos: quod ita scribat Eustratius, (non Eustathius, ut habent VV. LL.,) ῥάβδωσιν κίονος vocat Aristoteles τὴν κατὰ μῆκος πῆξιν, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστηται: quæ verba ita exp. ῥάβδωσιν columnæ appellat Collocationem in longitudinem, et defixionem: quæ tum fit, cum ad rectos angulos recta steterit. Sunt alioqui et qui existiment ῥάβδωσιν in columnis, sicut et in toreumatibus, esse Striationem s. Striaturam, quam vulgo appellamus Canelure: a parte ea quæ cava est, canaliculi instar: cum in striatura duæ sint partes; una, quæ cava est canaliculi instar, unde Canaliculata columna: altera, eminula, s. protuberans, nominata Stria, quæ instar virgæ a summo ad imum dirigitur. Unde Striatæ vel Virgatæ columnæ nomen fuit impositum. Affertur vero et de Toreumate poculo dictum ῥάβδωσις, ex Josepho A. J. [12, 2.] ITIDEM Ῥαβδωτὸς κίων, Columna striata, Collocata et defixa in longitudinem, etc. sequendo exp. quam Eustratius dat verbali ῥάβδωσις. Sed ap. Aristot. (H. A. 4, 4.) quædam concharum genera ῥαβδωτὰ Gaza vertit Pectinatim divisa. Sunt qui et Striata reddi posse existiment, aut etiam Virgata: ut Virg. Virgatis sagulis dixit, quibus quasi viæ quædam in virgarum modum deductæ sunt et sectæ. His autem opp. idem Aristot. quæ VOCAT Ἀῤῥάβδωτα, Non divisa pectinatim, Non striata, virgata: [cf. Athen. 88. ubi scribitur ἀράβδωτον, unico ρ. " Ῥαβδωτὸς, Jacobs. Anth. 11, 329. ad Diod. S. 1, 191. 353. Valck. Diatr. 279. Zeun. ad Xen. K. Π. 747. (8, 3, 8.)" Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. p. 1118. in v. Ῥόμβος citandus. * Μελανορράβδωτος, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 28. p. 469.]

Ῥαβδεύω, Virgulas quatio, Bud., qui etiam addit, ῥαβδεύειν vertisse Gazam ap. Aristot. Verberare, volentem significare Virgulas quatere. Affert vero hunc Aristot. ex H. A. 9. locum, in quo passiva vox habetur, p. 133. Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία. Ῥαβδεία, Verberatio quæ fit virga, VV. LL.

Ῥαβδίζω, Virgis cædo, Act. 16, 22. Ἐκέλευον ῥαβδίζειν. Et pass. Ῥαβδίζομαι, Virgis cædor, a quo est ἐῤῥαβδίσθην ap. Paul. 2 ad Cor. 11, 25. Τρὶς ἐῤῥαβδίσθην, ubi tamen quidam intelligunt de alio verberum genere, quæ Romani præfecti inflixerint: et hujusmodi esse illa, quorum meminit Marc. 14, 65. Καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον. De quo l. dicetur etiam in Ῥάπισμα post Ῥαπίζω.

A || Ῥαβδίζω, Perticis cædo, percutio, Perticis decutio, s. exeutio. A Bud. redditur Perticis cædo: afferente pass. partic. ῥαβδιζόμενα e Theophr. (H. Pl. 1, 19, 4.) Ἔτι δὲ καὶ τὰ δένδρα λυμαίνοιτ' ἂν ῥαβδιζόμενα. [Aristoph. Λ. 587. " Ad Diod. S. 2, 396. 615. * Ῥαβδισμὸς, Const. Manass. Chron. p. 95. Meurs." Schæf. Mss. " Nectar. Homil. p. 16. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * Ἐκραβδίζω, Aristoph. Λ. 576.]

Ῥαβδίον, τὸ, Virgula, Parva virga; Virgultum, Ramulus, Scapus, VV. LL. || Item ῥαβδία, in ore quorundam piscium, Raduli, ut quidam interpr. Habes in l. Aristot. quem protuli in Ῥαβδεύω. [" Ad Diod. S. 2, 564. Pictorum, Timæi Lex. 276." Schæf. Mss. Ῥ. διάπυρον, Virguia candens, Plut. 8, 246. Vide Schn. ad Varron. 3, 17, 4. " Alimus, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.]

[* Ῥάβδινος, Gl. Virgeus.]

ΡΑΔΙΟΣ, Facilis. Pro quo ῥᾴδιος dicitur POETICE Ῥηΐδιος: quod si ex hoc manasse existimetur illud, dicendum fuerit η versum esse in α, atque adeo ι, quod ei subscribi videmus, esse illud quod ipsi η erat ascriptum. Hoc autem ῥηΐδιος quidam ex ADV. Ῥέα deduxerunt, (quod sc. originem habeat a verbo ῥέω,' quoniam quæ factu facilia sunt, veluti fluere videntur,) ut e ῥέα primum formatum sit ῥεΐδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η. Invenitur autem etiam COMPAR. Ῥηΐτερος, Facilior: et SUPERL. Ῥήϊστος, Facillimus. Nec defuerunt et qui ῥᾴδιος a NOMINE Ῥᾷος deduxerint. Verum si a ῥᾷος esset, non debuisset mutare α in η, ut inquit Auctor Etymologici, rationem quandam afferens. Videmur vero ei deductioni posse opponere et illam scripturam, cum ι sc. sub α. At Eust. non sat diligenter, meo quidem judicio, hæc examinans, a ῥᾷον fieri dicit non solum Ῥήϊον et Ῥηΐδιον et Ῥᾴδιον, sed etiam Ῥήϊστον, superlative. Unde autem dicemus esse ῥᾷον et quomodo formatum? De hoc certe nihil dum ap. Gramm. legi: sed divino (quo enim interim hic nisi ad divinationem confugiam?) e ῥέα factum esse ῥάϊον, e quo ῥᾷον: aut certe ῥαΐων nomen, unde adverbium ῥάϊον, e quo ῥᾷον. Utut sit, subscribendum esse ι ipsi α in comparativo isto, probare videtur verbum ῥαΐζω: s. potius ῥᾴιστα pro ῥᾷστα, quod ap. Theocr. legitur, ut suo docebo loco. Sed cur ego in istis tam spinosis quæstionibus diutius quam officii mei sit, immoror?

Ῥᾴδιος, Facilis: utrisque Scriptoribus usitatum, licet ῥηΐδιος, frequentius illo sit Poetis, quibus etiam peculiare est. Theocr. initio Cyclopis, εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι, Non facile est invenire. Sic Xen. Οὐ πάνυγε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν, (Ἀπ. 3, 11, 16.) Ῥᾴδιόν ἐστι σχολάσαι, Dem. Phil. 2. Ῥᾴδιον, καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι, Olynth. 1. dicit aliquid ῥᾴδιον esse, et παντός: (p. 15.) Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. Sic Aristot., sed postponens ῥᾴδιον, Eth. 2, 8. Οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν ὀργισθῆναι, παντὸς, καὶ ῥᾴδιον. Dem. ῥᾴδιον et εὔπορον pro eod. dixit: Isocr. autem ἁπλοῦν et ῥᾴδιον λόγον copulavit: idem ῥᾳδίαν et χαλεπὴν τὴν τῶν σωμάτων τροφὴν inter se opposuit. Affertur porro ῥᾴδιος et fem. gen. ex Eur. (Med. 1375.) ῥᾴδιος ἀπαλλαγή. || Proclivis ad aliquid, Synes. Ep. 57. Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ. " Ῥαδιέστερος pro ῥᾴων, Facilior: ea forma " qua αἰδοιέστερος et ἀφθονέστερος, atque alia."

[" Ῥᾴδιος, ad Lucian. 1, 700. Coray in Herod. Larcher. 3, 400. Timæi Lex. 227. Musgr. ad Eurip. p. 203. Ammon. 122. Ῥ. τὼ ὀφθαλμὼ, Bergler. ad Alciphr. 24. Ῥᾴδιόν ἐστι, cum infin., ad Phalar. 291. ad Diod. S. 2, 333. Ῥᾳδιέστερος, Polyb. 3, 607. ad Mœr. 25. Ῥαΐτερος, ad Charit. 443." Schæf. Mss. Ῥᾳδιον pro ῥᾷον, Lobeck. Phryn. 403. " Ῥαδιέστερος, Athen. 424." Wakef. Mss. * Ῥᾳδιώτερος, J. Poll. 5, 107. ex Hyperide. Ῥαΐδιος, Schæf. ad Greg. Cor. 573.]

Ῥᾳδίως, Facile: ut ῥᾳδίως ποιεῖν τι, Facile aliquid facere. Apud Plat. autem de Rep. 1. Ῥ. τὸ γῆρας φέρειν, Facile ferre senectutem, i. e. Moderate, Patienter.

Cic. autem, idem exprimere volens, dixit in Catone, Tolerabilem senectutem tibi videri. || Apud eund. Plat. (Apol. 11.), necnon ap. Dem. ῥᾳδίως reddendum potius Temere. || Facile, i. e. Admodum, in quit Bud., afferens ex Isæo 66(=218.) Ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον: et sic identidem eum uti inquit. || In VV. LL. ῥᾳδίως ἔχω, pro Bona sum valetudine; sed absque testimonio. At de ῥᾷον ἔχω, suo dicetur loco. ["Markl. Suppl. 159. Eurip. 3. p. 299. Temere, Heiudorf. ad Plat. Charm. 108. Hipp. 167. Theæt. 322. De iota subscr., Porson. Or. 692. corrig. Ῥαϊδίως, ad Timæi Lex. 156." Schæf. Mss. Ῥᾳδίως, Ῥαϊδίως, Greg. Cor. 573. Schæf.]

Ῥᾳδιουργὸς, Qui facile ad patrandum scelus aliquod prorumpit, quales οἱ ῥᾳδίως ἀποκτινούντες ap. Plat., Qui facile ad scelus quodlibet patrandum impellitur, et velut propenso ac proclivi est animo ad patranda scelera, Qui projecta est ad quodvis facinus s. flagitium audacia, Facinorosus, Sceleratus. Ab J. Poll. col. 129. ei adjunguntur θερμουργὸς et ἰταμός. Plut. (8, 375.) Ἀκούσας δ' ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι, Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ της στενοχωρίας ταύτης μεταστῆς; Interdum vero ῥᾳδιουργὸς redditur Veterator, Versipellis. Diciturque generaliter etiam de Eo qui mala fide in re aliqua versatur: unde et pro Adulteratore testamenti, quem Cic. Testamentarium appellat. B. ["Thom. M. 769. Toup. Opusc. 1, 394." Schæf. Mss. Arrian. Exp. Alex. 2, 5, 5. Ῥᾳδιουργότερον ἐγγεγράφθαι ἐφασαν τῷ Ἀσσυρίῳ ὀνόματι, Molliore quodam lascivioreque Assyrio vocabulo expressum ajebant. Phot. Ῥᾳδιουργός· πλαστογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς.]

Ῥᾳδιουργέω, Facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo, etc. sequendo expositiones præcedentibus nominibus datas. Exemplum autem habes in l. Plut. quem protuli in Ῥᾳδιουργός. Sed significat etiam Mala fide in re aliqua versari, Mala fide agere. Unde et pro Testamentum supponere, ap. Plut. Bud. || Idem ῥᾳδιουργεῖν e Xen. affert pro Negligere, Cessare, Sine intentione et cura vivere, Segniter negotia obire, ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant: ut in Œc. (20, 17.) Ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας, et ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν. Quinetiam pass. Ῥᾳδιουργεῖσθαι, e A. (5, 2.) pro Cessare supino otio, et prorsus remissum esse. Vide Comm. 428. ["Thom. M. 769. Dionys. H. 1, 198. Proprie Facile ago, Lucian. 1, 814." Schæf. Mss. Philostr. 783. * Ἐρρᾳδιουργημένως, Epiph. 1, 312.]

Ῥᾳδιούργημα, Facinus ad quod perpetrandum aliquis facile prorupit; aut simpliciter Faciuus, Scelus, Flagitium. A Bud. exp. etiam Veteratorium facinus: quam exp. optime convenire existimo huic Luciani loco, (3, 151.) Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἤτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα. At Melanchthon ibi vertit, Innumeræ imposturæ ac malitiosæ cautiones. ["Ad Dionys. H. 1, 196." Schæf. Mss. * Ῥᾳδιουργητὸς, unde] "Ἀρρᾳ- "διούργητος, Non temeratus." [Ἀρᾳδιούργητος, Suidæ ἀκαπήλευτος. "Lex. Bekkeri 357, 28." Boiss. Mss. "Ἀρᾳδ. ἡμέρα, Polycratis Ep. ap. Euseb. Hist. Eccl. 5, 24." Mendham. Mss.] "Συρρᾳδιουργεῖν, Una "facinus moliri, patrare," ["Philo J. 2, 196. Plut. 2, 53(=6, 195.)" Wakef. Mss.]

Ῥᾳδιουργία, ἡ, Scelus ad quod patrandum facile quis prorupit, a projecta quadam audacia profectum. Exp. alioqui et simpliciter Scelus, Flagitium, Facinus. Item Facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur: unde ῥᾳδιουργία Plutarcho Testamenti suppositio, s. adulteratio: ut ῥᾳδιουργὸς, Testamenti adulterator. Exp. et Fallacia: atque ita vet. Interpres Act. 13, (10.) Erasm. Versutia. Sed Beza Maleficentia. Apud Plut. autem pro Temeritas.

Ῥᾳδιουργία, Cum quid facile fit et sine negotio, Bud. e Xen. In VV. LL. Facilitas vivendi, Desidia, Incuria, Mollities: quibus subjungitur hic Xen. locus, (Ἀπ. 2, 1, 20.) Αἱ μὲν γὰρ ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί. Vide quæ dixi in Ῥᾴθυμος huc pertinentia. ["Thom. M. 769. ad Diod. S. 2, 343. 456. 529. Toup. Opusc. 1, 394. Plut. Mor. 1, 20." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 4. 7, 5, 74.]

"Ῥὰ, vel potius Ῥᾷ, cum accentu et ι subscripto, "pro ῥᾴδιον, Facile, ap. Soph., Eust." [ad Il. B. 1. et Etym. M.] "Alii pro ῥᾳδίως etiam poni testantur, "i. e. Facile." ["Ruhnk. Ep. Cr. 88." Schæf. Mss.]

Compar. Ῥᾴων, de quo dixi supra, Facilior. Bud. ap. Dem. ῥᾷον vertit etiam Expeditius, in Or. πρὸς Τιμόθεον. || Ex Eodem affert ῥᾴων pro Eo qui jam melius habet, s. commodius valet, aut etiam hilarior factus est, (1118.) Καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Et e Synesio, Ἀλλ' ἔστι σοι παρ' ἡμᾶς ἐλθόντι, σὺν Θεῷ, ῥᾴονι γενέσθαι, pro Superiore uti valetudine. Item ex Ep. Basilii ad Eust., de animo dictum, Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ῥᾴων γέγονα τοῖς γράμμασι, καὶ οὐκ ἔτι ἐπὶ της αὐτῆς εἰμὶ γνώμης, Jam melius sentire de Dei providentia cœpi, Resipiscere cœpi ab errore. In VV. LL. ῥᾴων ἐγένετο, Couvaluit. [Parthen. 5. p. 12. Ῥᾴων ἤδη γέγονεν.] A Suida ῥᾴων exp. εὐθυμότερος, item ἀπήμων. Et Adv. Ῥᾷον, Facilius, ut in Prov. ap. Suid. Ῥᾷόν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους, ubi suspicor deesse particulam ἄν. Idem habet Adv. Ῥᾴνως, et Ῥᾴως: sed exp. εὐκόλως, quod est Facile, non Facilius: sicut et nomen ῥᾷονος exp. εὔκολον. Eust. affert etiam Ῥᾳότερον, tanquam usitatum Poëtis, sicut et Ῥηΐτερον, de quo postea dicetur. Sed non addit, an ut nomen, an ut adverbium afferat: ac certe pro utroque pariter accipere possumus. ["Ῥᾴων, Wakef. Ion. 893. Jacobs. Anim. 184. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 436. 778. Bergler. ad Alciphr. 82. 183. Timæi Lex. 227. Facilis, Schneid. ad Æsop. 27. Phalar. 292. Diod. S. 2, 536. Dionys. H. 5, 166. Qui convaluit, Thom. M. 773. ad Lucian. 2, 335. Cum infin., ad Charit. 443. Ῥᾷον, Thom. M. 436. 779. Ῥᾷον φέρειν, Valck. Diatr. 113. Timocl. Epigr.: ἔχειν, ad Charit. 223. Wakef. S. Cr. 2, 89. Ῥᾴως ἔχειν, ibid. ad Charit. l. c. Ῥᾳότερος, Phryn. Ecl. 178." Schæf. Mss. Ῥᾷος, * ῥαίων, ῥᾷον, * ῥάσσων, Lobeck. Phryn. 402. Ῥᾴνως, 403. Ῥᾷος, Greg. Cor. 573. Schæf. Ῥᾷον, Facile, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 329. * Ῥάϊος, Ionice ῥήϊος, Opp. K. 1, 101.] "Ῥαΐα, Sanitas, ὑγεία, Hes." Non dubito autem quin sit hinc derivatum verbum Ῥαΐζω, dicaturque ῥαΐζω quasi ῥᾳονίζω, aut certe Ῥαΐζω tanquam a ῥᾷος significante i. q. ῥᾴων, ut ι quod ascribitur, sit illud ipsum quod ipsi α subscriptum esse conspicimus. Significat enim ῥαΐζω i. q. ῥᾴων εἰμὶ, Convalesco, Meliuscule valeo, Recreor e morbo, quod et ἀναφέρω atque ἐξαναφέρω. Utitur Xen. (K. Π. 7, 5, 24.) necnon Dem. (13.) atque alii. [Gl. Revalesco. "Thom. M. 771. Bast Lettre 178. Heyn. ad Apollod. 1161. ad Charit. 223. ad Mœr. 334. Zeun. ad Xen. K. Π. 697." Schæf. Mss. Πόνων ῥαΐσας, Memnon 4. "Phot. 369." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Ῥαΐζω, Ῥηΐζω, Bast. Ep. Cr. 218. Phot. Ῥαΐσας· ὑγιάνας. Ῥαΐσας· ἀντὶ τοῦ ῥαῖον ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Ῥηΐζω, Hippocr. 1139. 1175.] Item comp. Ἀναραΐζω, quod itidem significat Meliuscule me habeo, Remissionem morbi s. doloris sentio, etiam Dolore liberor, affici desino; nam Hes. ἀναραΐσαι exp. παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι. Sed German. Ed. perperam interpunxit inter παύσασθαι et ὀδυνᾶσθαι. Varinus autem gravius etiam peccavit, quod alterum horum omiserit, sc. ὀδυνᾶσθαι, et ita exp. illam truncarit. Suspicor autem, cum antea et ipse inter hasce duas voces interpungeret, sc. inter παύσασθαι et ὀδυνᾶσθαι, postea visam fuisse alienam hanc exp., ὀδυνᾶσθαι. [J. Poll. 3, 108. "Zeun. ad Xen. K. Π. 697. Thom. M. 773." Schæf. Mss. Ἀναρραΐζει, Gl. Convalescit. * Καταρραΐζω, Sedo dolorem, Cyrill. Alex. in Jo. l. 10. p. 841. Καταρραΐζει ἀκμαιοτάτην ἐν τοῖς μαθηταῖς τὴν λύπην εὑρών: 847. Τὴν ἐν τοῖς μαθηταῖς καταρραΐσας λύπην. Ὑπορραΐζω, Philostorg. Hist. Eccl. 7, 10.]

"Ῥαιφάσσω, Caste vivo, Purus sum, VV. LL. ex "Hes., qui ῥαιφάσσει exp. ἁγνεύει." ["Infra * Ῥαφάσσει· πλανᾶται, ut supra in v. Ῥαίεται. An Ῥαιφάσσει idem est quod ῥαΐζει, ut legatur ὑγιαίνει? Sed in re obscura nihil mutarim." Alberti.]

Superl. Ῥᾷστος, Facillimus. A quo Adv. Ῥᾷστα,

Facillime. In Axiocho, qui Platoni falso ascribitur, (init.) Ὅπως ἂν ῥᾷστα ὁμοῦ γενοίμεθα. [Ῥᾷστος, Schæf. ad Greg. Cor. 574. "Timæi Lex. 227. Brunck. Soph. 3, 409. Ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου, Dionys. H. 5, 211. Ἐκ τοῦ ῥ. 1, 593. 3, 1827. 5, 210. Matth. Anecd. 1, 48. ad Lucian. 1, 660. Ῥᾷστον, Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Ῥᾷστα φέρειν, Valck. Diatr. 113." Schæf. Mss. * Ῥᾴστως, Facillime, Xen. Ἀπ. 1, 6, 9.] Habet autem hic gradus itidem derivatum a se vocabulum, sc. NOMEN Ῥαστώνη, quod prima quidem signif. pro Facilitate ponitur. Plato Gorgia, de Rhetorica, Οὐκοῦν πολλὴ ῥαστώνη, ὦ Σώκρατες, γίγνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. Idem dixit ῥαστώνην τῆς πορείας, Epist. 7. Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη ῥαστώνης ἕνεκα τῆς πορείας, ubi redditur Itineris levandi causa. Bud. Comm. 427. itidem pro Laboris levamento, s. Facili ratione rei conficiendæ, affert e Lysia (746.) Alicubi autem redditur Facultas, ut ap. Plut. Camillo, Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πόλεως ὄχλῳ ῥαστώνην φυγῆς παρέσχον, Fugiendi facultatem præbuerunt. ‖ Facilitas et indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta, Vitæ tranquillitas, Res secundæ, Bud. ibid. ‖ Idem in suo Lex. affert et pro Doloris remissione, e Dem. (1485.) Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥαστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ στένειν. [Plut. Cat. Min. 5. Ῥ. καὶ μεταβολὴ τοῦ νοσήματος.] ‖ Interdum ῥαστώνη, Relaxatio animi, ut Idem accipi ait a Luciano. Item Otium, ut dictum est in Ῥαθυμία, T. 1. col. 1608. necnon Inertia. ["Coray in Herod. Larcher. 3. p. 400. Thom. M. 775. Bergler. ad Alciphr. 183. ad Herod. 572. Negligentia, ad p. 267. Wessel. Diss. 31." Schæf. Mss. Aristæn. p. 96. Max. Tyr. 1, 1. "Ionice Ῥηστώνη, Herod. 3, 136. Ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, E facilitate, Pro sua indulgentia, in Democedam." Schw. Mss.] Quas signiff. sequitur VERB. Ῥαστωνεύω, quippe quod ponatur pro Langueo otio, Capto otium, Indulgeo inertiæ, Bud. ap. Xen. (Œc. 20, 18.) Οὐδὲ ῥαστωνεύη τῇ ψυχῇ, παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπανόμενος. Addit vero, dici etiam ἐῤῥαστωνευμένος passive, nullum tamen exemplum afferens. At in suo illo Lex., affert e Gramm. quopiam, Ἐῤῥαστωνευμένος, ἀπὸ τοῦ ῥαστωνεύω ἀχρήστου θέματος, sed contra verbi ῥαστωνεύω usum habemus in proxime præcedente Xen. loco, καὶ Ἐῤῥαστωνευμένως, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως: atque ita ADV. Ἐῤῥαστωνευμένως, poterit exponi Per inertiam, Segniter, etc, utendo interpretationibus datis supra adverbio ῥαθύμως. Est vero ἐῤῥαστωνευμένως a prima persona præteriti verbi ῥαστωνεύομαι, cujus nullum exemplum affertur. ["Ῥαστωνεύω, Thom. M. 775." Schæf. Mss. "Ῥαστωνεύομαι, Aristid. Lept. §. 3." Boiss. Mss.] Invenitur autem et VERBALE Ῥαστώνευσις ap. Suid., [v. Ἀπίκιος,] nimirum in quodam l. quem ille profert, ubi i. q. ῥαστώνη significare existimatur. [* Ῥαστωνέω, Hippocr. Prædict. 1. T. 1. p. 475. Lind. §. 2. p. 51. Foës. Τὰ ὁλέθρια ἀσήμως ῥαστωνήσαντα. Vide Schn. Lex. Suppl.] "Ἐκραστωνῆσαι, "Hesychio εὐχερῆ ἀποφῆναι."

ITEM Ῥάϊστος pro ῥᾷστος. UNDE Ῥάϊστα ap. Theocr. 11, (7.) Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν.

POETICE Ῥηΐδιος pro ῥᾴδιος, de quo ῥηΐδιος lege quæ dixi supra in Ῥᾴδιος. Hesiod. (Ἔργ. 2, 71.) Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν: unde fem. Ῥηΐδη. ["Γοναὶ ῥηΐδιοι, ad Charit. 216." Schæf. Mss. * Ῥεΐδιος, Ῥηΐδιος, Lobeck. Phryn. 573.] Ῥηΐδως, Facile, [Opp. Ἀ. 3, 36. Hesiod. Ἔργ. 1, 43. 213. Θ. 90. Lobeck. l. c.] AT VERO Ῥηΐτερος ET Ῥήϊστος pro ῥᾴτερος et ῥᾷστος, sed pro illo ῥᾴτερος in soluta oratione dicitur ῥᾴων. Vult autem Eust. a ῥᾷον fieri ῥήϊστον, sicut ῥήϊον, cujus usus nullum profert exemplum, atque adeo ῥηΐδιον, de quo ejus loco disserui et supra. Est porro Ῥηΐτερος, Facilior. Quem comparativum Hom. cum infin. junxit, Il. Ω. (243.) Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν, ubi, sequendo Eust., possumus resolvere ἐναιρέμεν in pass. ἐναίρεσθαι: ut sit pro ῥᾴονες φονεύεσθαι: vel ῥᾴονες εἰς τὸ φονεύειν ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ἡμῖν. Sed Idem tamen videtur in hoc versu, Il. Σ. (258.) Τύφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, voluisse potius resolvi πολεμίζειν per passivum: quippe qui ῥηΐτεροι πολεμίζειν exponat εὐπολεμητότεροι. Possumus alioqui hic itidem dicere ῥηΐτεροι ἡμῖν εἰς τὸ πολεμίζειν αὐτοῖς. ["Phryn. Ecl. 55. 179. Jacobs. Anth. 12, 313. ad Herod. 651." Schæf. Mss. * Ῥηΐτερως, Hippocr. 588, 23. 601, 10. * Ῥηΐτατα, Facillime, Od. T. 577. Φ. 75.] Quod autem attinet ad superlativum ῥήϊστος, significat quidem Facillimus: unde ADV. Ῥήϊστα, Facillime, sed ῥηΐστη βιοτὴ ap. Hom. (Od. Δ. 565.) exp. ἡ μετὰ ῥαστώνης: ut simile sit ei quod legitur ap. Eund., θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. ["Heyn. Hom. 5, 210. Ῥῆστα, Timon Phl. 41. 42." Schæf. Mss.]

Est itidem POETICUM Ῥέα (de quo lege quæ dixi supra, cum de ῥᾴδιος agere cœpi) pro Facile. Dicitur autem ET Ῥεῖα, et quidem frequentissime. Hesiod. initio Ergωn utroque usus est eod. in versu Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. At in versibus duobus proxime sequentibus utitur illo ῥεῖα. Sed quod ad illum attinet in quo et ῥεῖα et ῥέα legitur, crediderim potius utrobique scr. esse ῥέα, hoc modo, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει. Nam legendo ῥεῖα, non video quomodo stare possit versus; at si scribatur ῥέα, nihil vetabit, ut opinor, quin dicamus ita elidi ε, ut in χρυσέῳ, initio Il. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: ac tunc merito α longum e brevi fiet, propter crasin. Sic certe Il. Υ. (101.) leg. censeo, εἰ δὲ θεός περ Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα Νικήσει, non autem ῥεῖα: licet mea quoque Ed. hanc, non illam scripturam habeat, utpote in qua non ausus sim, absque alicujus exemplaris auctoritate, a superioribus discedere. [Ῥέα, ῥεῖα, Lobeck. Phryn. 573. "Heyn. Hom. 5, 210. 236. 6, 285. 384. 397. 643. 7, 359. 8, 32. 67. ad Il. P. 461. Græv. Lectt. Hes. 506. Ῥεῖα, Simonid. 6. Wyttenb. Ruhnk. 294. * Ῥεῖάδε, ad Il. N. 144." Schæf. Mss.] "Ῥεία au-"tem pro Ῥέα, Rhea, Dea, Ionice Ῥείη, Epigr." ["Ῥέα et Ἥρα conf., ad Lucian. 1, 249. Una syllaba, Heyn. Hom. 7, 37. Ῥεία, 6, 566. 652." Schæf. Mss.] "Ῥειώνη, Juno, ap. Euphoriouem Etym."

"Ῥαδίαι, Calceamenti quoddam genus, s. San-"dalii, Hes. Quidam ita dictum tradunt, quod fa-"cile induerentur."

"ΡΑΔΑΜΝΟΣ, Germen, Ramus tener. Vide "Hes. Ex Jobo c. 8, (16.) affertur, Ῥάδαμνος αὐτοῦ "ἐξελεύσεται:" [14, 7. 15, 32. 40, 17. Hesych. Ῥάδαμνος· βλαστὸς ἁπαλὸς, κλάδος, ἄνθος, ὄρπηξ καὶ τὰ τοιαῦτα. Suid. Ῥάδαμνος· βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος· ῥάδαμνός ἐστιν ὁ τοῖς φύλλοις κομῶν ἀκρέμων τοῦ δένδρου, καὶ σκιὰν ἐκτελῶν· παρὰ τὸ ῥᾳδίως δαμάζεσθαι ὑπὸ καύσωνος ἢ τινος ἄλλου αἰτίου ὡς ἁπαλὸς καὶ προέχων. "Jacobs. Anth. 7, 85. ad Mœr. 354." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 92. * Ῥαδαμνώδης, Schol. ad Θ. 545. Cf. Ὀρόδαμνος, Ῥαδινός. * Ῥάδαμον, Hesychio καυλὸν, βλαστὸν, et * Ῥαδαμεῖ· βλαστάνει.] "Ῥόδα-"μνος, Germen, Ramus, Hes."

"ΡΑΔΙΝΟΣ, Gracilis, Tenuis, ut ῥαδινὰ σώματα "ap. Xen. (Α. 2, 6.) quibus opp. ea quæ διαπλατύ-"νεται τῷ σίτῳ. Apud Theocr. itidem (11, 45.) "ῥαδινὰς vocantem κυπαρίσσους, Schol. ῥαδινὸν si-"gnificare ait τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν: cum alioqui "ῥαδινὴ ῥίζα ap. Nicandr. Θ. (544.) exponantur "ῥαδαμνώδης, i. e. κλαδώδης:" [Plut. 8, 886." Wakef. Mss.] "‖ Ῥαδινὸς, Agilis, Celer, Mobilis; Anacr. "enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur Celeres "equos. Apud Æsch. Pr. (408.) ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν "redditur Ab oculis mobilibus. ‖ Ῥαδινὸς, Mollis: "ut πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiod. Pedes Vene-"ris: (Θ. 195.) ποίη Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. "Huic autem signif. affinis ea est, qua ponitur "pro Imbecilli s. Debili: ut in quodam l. quem "Suidas affert, ῥαδινὴ et καρτερὰ inter se opp."

"Ῥαδινοὺς ἄκοντας Stesich. appellasse fertur Stri-"dula jacula: sicut ῥαδινὴ μάστιξ ap. Hom. exp. a "quibusdam λιγυρά. Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας "Excelsas columnas. Sed videndum quomodo omnes "hæ signiff. huic etymo convenire possint, ἀπὸ τον "ῥᾷσν δινεῖσθαι." [Bekk. Anecd. p. 61. Apoll. Rh. T.

1. p. 298. Schæf. " Jacobs. Anim. 319. Anth. 6, 430. 7, 323. 8, 245. Præf. ad Bion. et Mosch. p. 38. Brunck. Apoll. Rh. 103. Poet. Gnom. 275. Lucret. 4, 1161. et Creech., Toup. Opusc. 2, 251. Wakef. S. Cr. 1, 11. Heyn. Hom. 7, 556. 8, 471." Schæf. Mss. Brunck. ad Theogn. 6. Aret. 3, 8. " 'Απ' ὄσσων ῥαδινῶν, Ab oculis teneris. 'Ραδινὸς et ῥαδαλὸς vel ῥαδανὸς primario sensu Mobilitatem significant. Apollon. Lex. Hom. 'Ραδινόν· λεπτόν· οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Schol. Apoll. Rh. 3, 106. 'Ραδινῆς· τρυφερῆς· 'Ανακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· 'Ραδινοὺς πώλους. 'Ιβυκος δὲ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, 'Ραδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας. Pro Mollis usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Æolice * βραδινὰν 'Αφροδίταν dixit. Alciphr. Ep. 6. p. 24. Σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμώ. Arnald. Misc. Obs. 4. p. 44. conjicit ῥαδινός: male." Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. l. c.: Il. Ψ. 583. ἱμάσθλη, Anacreon ap. Schol. Pind. 'O. 7, 5. μηροί. " Adv. * 'Ραδινῶς legitur in Fragm. corrupto Epicharmi ap. Athen. 235." Schw. Mss.]

" 'ΡΑΙΒΟΣ, Incurvus, Intortus, στρεβλὸς, καμπύ-
" λος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine compo-
" sito 'Ραιβοσκελὴς appellatur, Cui crura sunt intorta
" s. obtorta introrsum: ῥαιβοὺς nominant, inquit J.
" Poll., οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισσοὺς
" autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστρα-
" πται. In VV. LL. ῥαιβὸς redditur etiam Qui pedi-
" bus est incurvis et in se contractis: et ῥαιβοσκελὴς,
" ex Epigr. Loripes. Sed secundum alios rectius
" Varus reddi possit. Invenitur etiam 'Ραιβοειδὴς
" pro Incurvo, ap. Hippocr. Esse autem putatur
" ῥαιβὸς a verbo ῥαίω, significante φθείρω, et verbo
" βαίνω. Affertur tamen et aliud etymum," [sc. a 'Ρέβω s. 'Ραίβω pro ῥέμβω. Vide Schn. Lex. et cf. 'Ρεμβὸς, et Barker. ad Etym. M. infra citandum.
" 'Ραιβὸς, Koen. ad Greg. Cor. 261(=554. Schæf.) Wakef. Ion. 175. Trach. 511. Eum. 181. Jacobs. Anth. 6, 155. 7, 94. 9, 271. 'Ραιβοειδὴς, * 'Ροβοειδὴς, Koen. l. c.(=555.) 'Ραιβοσκελὴς, Jacobs. Antb. 9, 160. 271." Schæf. Mss. * " 'Ραιβότης, Distortio, Eust. Il. 878, 38. * 'Ραιβόω, (Gl. Varico,) 344, 18." Wakef. Mss. Inveniuntur etiam * 'Ρεβὸς et 'Ρεβοειδής. Prior ap. Gal. T. 5. p. 630, 28. 700, 1. Bas., nisi quod accentus in prima syllaba sit positus, ut et in Aldina. Posterior ap. Hippocr. 1, 295. Lind.; Foesius autem sect. 6. p. 105. exhibet ῥομβοειδέστατον. Cf. Schn. Lex. Suppl.]

" Αἶβον, Hesychio κάταντες, πλάγιον, Declive,
" Obliquum: forsan pro ῥαιβόν. Infra Αἰόν." " Αἰὸν,
" Eid. est πλάγιον, vel κάταντες, aut ἑτεροκλινὲς,
" Obliquum, Declive, In alteram partem vergens:
" pro quo supra αἰβὸν habuimus ex Eod. Exp. etiam
" μάταιον, Vanum."

" 'Ροικὸς, Incurvus, Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν
" λαγωβόλον exponitur καμπύλον. Ex Eodem affer-
" tur, —ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν,
" ubi redditur Clavam incurvam, nodosam. Apud
" Hippocr. ῥοικὸς, Qui naturaliter est cruribus in-
" curvis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem,
" τὰ καμπύλα, Curva et retorta: ut annotat Gorr.
" Sic et ap. Gal. ubi scribitur, Καμπυλώταται δὲ
" πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον, reponen-
" dum censetur ῥοικοειδέα. Sed possit fortasse
" servari β in illa voce, modo ι addas, scribens
" ῥοιβοειδέα: nam ut ῥοικὸς Ionicum, ita ῥοιβὸς Æoli-
" cum, quidam tradiderunt: aliis tamen ῥυβὸς scri-
" bentibus." [" Jacobs. Anth. 6, 153. 155. 7, 93. Valck. Diatr. 253. 'Ροικὸς, 'Ραιβὸς, 'Ροικοειδὴς, * 'Ροικώδης, Koen. ad Greg. Cor. 261(=554.)" Schæf. Mss. 'Ροικοειδὴς, Eustach. ad Erot. v. 'Ρεμβοειδέα, p. 318. * 'Ροικώδης, 320. * 'Ρυβδὸς, * 'Ρυβδοειδὴς, ibid.]

['Ραιβός. " Etym. M. p. 635, 10. 'Ραιβός· ὁ διεστραμμένος, ὁ πλάγιος· ὃν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ * σκελόν· παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατὰ ἀντίφρασιν· ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω, ὡς παρὰ Λυκόφρονι· καὶ * ῥαιβώσας, καὶ * ῥαιβηδόν. Supra p. 181, 23. Βλαισοὺς,— ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, καὶ τῷ Α στοιχείῳ ἐοικώς. — τὸ ἐναντίον γοῦν, ὁ ἐπὶ τὰ ἔσω ἔχων τοὺς πόδας, καλεῖται ῥαιβός. Archilochi Fragm. ix. p. 290. Gaisf. 'Αλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν 'Ραιβὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως. ' Dio Chrys. 399(=2. p. 8, 15. Reisk.) 'Αλλά μοι, φησὶν 'Αρχίλοχος, εἴη ῥαιβὸς κ. τ. λ. Gal. Opp. 5, 618. 630. Basil. 'Αλλ' ὅς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν 'Ροικοὺς, ἀσφαλέως βεβηκώς· καρδίας πλέως. Quæ Gal. hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochea profert Schol. Theocr. 4, 49. 'Ροικόν· τὸ καμπύλον· 'Αρχίλοχος· 'Αλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. 'Ραιβὸς, quod Brunckius e Dione assumsit, idem est quod ῥοικός. Vide Interpretes Hesychii ad h. v. et Eust. ad Il. p. 878, 37. Nostrum (Archilochi) locum respexisse videtur, ut Brunck. animadvertit, J. Poll. 2, 192. p. 247. 'Ραιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν 'Αρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Hunc versum attigit Salmas. ad Solin. 663. G. ubi ῥαιβὸς veram locutionem esse judicat.' Hæc Jacobs. Sed Blomf. ad Æsch. Pr. 721. legit ῥοικὸς, et ' Galeni locum, quia medela indiget, integrum ascribit.' Ante Blomfieldium sic totum locum emendarat L. C. Valckenær. in Diatr. 252. b. et Jacobsius. Falsa est, ut mihi quidem videtur, lectio ῥοικὸς, a Valck. et Blomf. recepta. 'Ροικὸς enim est vox Ionica, teste Gregorio Corinth. 554. 'Ροικόν· τὸ εἴσω νευον καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, ubi Schæf. :—' In Voss. Ms. erat 'Ρυκὸν τὸ ἔξω, superposito σω super ἔξω, et οι super ρυκόν. Ad ῥυκὸν nonnihil faceret Ms. Leid. in Etym. M. 242, 2. (219, 2.) præbens: * 'Ρυκὸς γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἤτοι ῥαιβὸν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρυπός: ubi editur, 'Ρυβὸν γὰρ τὸ ἐπικ. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν. Est et tertia lectio, * ῥεικὸν, in Meermanniano, qui cum Voss. ultima verba ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, prætermittit.' Pro ῥοιβὸν in Greg. Cor. reponendum ῥαιβὸν est, ut ex Etym. Ms. a Schæfero laudato, satis constat. Alibi librarii hanc vocem corruperunt. Eustachius 318. Franz.: ' Per β scriptum ῥοιβὸν nescio quid sibi velit, quanquam in nonnullis exemplaribus per β scribatur, sed in magis probatis per κ.' Locus, quem ex Etym. M. 242, 2. laudavit Schæf., extat in Zonaræ Lex. 455., ubi, ut in Etym. M., est παρὰ Αἰολεῦσιν. Gal. ῥοικὸς pro voce Hippocratea, i. e. Ionica, agnoscit: Gloss. Hippocr. 554. 'Ροικά· καμπύλα. Hippocr. περὶ 'Αερ. κ. τ. λ. CI. 'Ροικὰ δὲ γίγνεται καὶ πλατέα, πρῶτον μὲν ὅτι οὐ σπαργανοῦνται, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, οὐδὲ νομίζουσι διὰ τὴν ἱππασίην, ὅκως ἂν εὐεδροι ἔωσι, ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἕδρην· τά τε γὰρ ἔρσενα, ἕως ἂν οὐκ οἷά τε ἐπ' ἵππον ὀχέεσθαι, τὸ πουλὺ τοῦ χρόνου κάτηται ἐν τῇ ἀμάξῃ, καὶ βραχὺ τῇ βαδίσει χρέονται διὰ τὰς μεταναστάσιας καὶ * περιελάσιας· τὰ δὲ θήλεα θαυμαστὸν οἷον ῥοϊκὰ (καὶ βλαδέα) εἶναι τὰ εἴδεα. Coraius 2, 305. :—' J'ai rendu par une complexion lâche, et plus bas par Humides le mot ῥοϊκὰ, que je regarde ici comme un synonyme de ῥοώδεα. On l'a très-bien rendu par Morbidi en Italien, et par Slap en Hollandois. Mais Calvus, en traduisant Distorta aut incurva, semble avoir lu ῥοικὰ sans le trêma; leçon qui se trouve dans mes variantes, et que Foës présume avoir été aussi celle de Galien. Ce mot Ionique ῥοικὰ, Tortus, seroit d'autant moins déplacé dans ce texte, qu'il convient très-bien aux corps trapus, πλατέα ou εἰς εὖρος πεφυκότα, et qu'il sembleroit être opposé à dessein aux corps droits ou bien proportionnés κανονίαι du cxxi. Quoi qu'il en soit de cette variante, j'ai cru devoir suivre la leçon vulgaire, qui présente un sens non moins naturel, et plus probable que celui du mot ῥοικά.' Silet doctissimus Cor. de conjectura H. Stephani, qui Erotiani glossam, (* 'Ροικώδη, ἁπλᾶ καὶ γαῦσα, καὶ στρεβλὰ ἐκάλεσαν,) sic refingit: —' Depravatus est hic locus, ac fortasse pro ῥοικώδη ἁπλᾶ scripserat Erotianus, ῥοικὰ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum libri περὶ 'Αέρων.' Respexit Erotianus ad Hippocr. de Artic. 502, 3. Ed. Bas. 1538. (sententia hæc repetitur in

Mochlico 509, 28.) Ὀκόσοι δὲ πηδήσαντες ἄνωθεν ἐστηρίξαντο τῇ πτέρνῃ, ὥστε διαστῆναι τὰ ὀστέα, καὶ ἀλέβας * ἀμφιφλασθῆναι· ὁκόταν γένηται οἷα τὰ δεινὰ κίνδυνος μὲν σφακελίσαντα τὸν αἰῶνα πρήγματα παρασχεῖν· ῥοικώδη μὲν γὰρ τὰ ὀστέα· τὰ δὲ νεῦρα, ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. Vocabulum ῥοικὸς Hippocr. usurpavit in Mochlico 508, 29. Οἷσιν δ' αὖ ἀμφότερα οὕτως ἐκπέσῃ τῶν ὀστέων, ταῦτα παθήματα· εὔσαρκοι μὲν, πλὴν ἔσωθεν, * ἐξεχέγλουτοι· ῥοικοὶ μηροὶ κ. τ. λ. Hoc vocab., quod est, teste Gal., Hippocrateum, et, teste Gregorio Cor., Ionicum, bis occurrit in Theocrito Syracusano, 4, 49. Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω: 7, 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ Δεξιτερᾷ κορύναν. Occurrit etiam in Nicandro Colophonio, si Eustachio fides: Ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παγούροις Γυῖα βαρύνονται. Sed fallitur Eustachius. Sic enim hi versus leguntur in Θ. 787. Ἄλλοι δ' αὖ ῥαιβοῖσιν ἰσήρεες ἄντα παγούροις Γυῖα βαρύνονται. (Suid. Ῥαιβοσκελής· ὁ πάγουρος, e Statyllii Flacci Epigr. 5.) Nicander Θ. 779. iterum vocab. ῥαιβὸς usurpavit: Ἔχθιστος δ' ὅγε ῥαιβὰ φέρει B φλογὶ ἴκελα γυῖα Ἀνδράσι. Schæf. ad Greg. Cor. 555.: — 'Ῥοικοειδὴς et Ῥοικώδης possunt Lexicis inferri.' At HSt. Thes. v. Ῥοικὸς ipsum Hippocratis l. ap. Gal. afferens, lectionis ῥοικοειδέα meminit. E supra dictis liquido patet, veram in Archilochi loco lectionem esse ῥαιβὸς, quam Salmasius, Brunck., Jacobs., et Gaisf. præferunt, et quæ invenitur in Dione Chrys. et J. Polluce. Hoc vocab. maxime delectatur Lycophro, utpote qui eo usus sit vv. 238. 262. 917. Idem Poeta v. 503. dixit, Ἐν χάρμαισι * ῥαιβώσας κέρας. Tzetzes: Ῥαιβώσας· καὶ κλίνας, καὶ κυκλώσας· ἤτοι κυκλοτερὲς ποιήσας τὸ τόξον ἐν μάχῃ, ἤτοι πολεμήσας. Huc spectat Etym. M. 635, 12. Ὡς παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Ῥαιβώσας, καὶ * Ῥαιβηδόν. Cf. Zonar. 1603. Suid. Ῥαβώσας (Ῥαιβώσας)· ἐπικάμψας. Lycophro, ut videtur, vocab. ῥαιβηδὸν usurpavit, sed in ejus Cassandra id non reperitur, nec in Fragmentis, Müllerianæ Lycophronis Editioni præfixis. Vocabula ῥαιβόω, ῥαιβηδὸν, * ῥαιβόκρανος (ap. Leon. Tar. 34. cf. Suid. v. Ῥαιβὸς,) prætermisit HSt. Thes. Hesychius: Ῥαικακερεῖς· * στρεβλοκέρατοι. Is. Vossius legit * Ῥαικοκερεῖς, 'a * ῥαικὸς, στρεβλὸς, unde * ῥαίκηλον, Ænigma, Lycophr.' At ῥαικὸς, στρεβλὸς, nusquam legitur, et ῥαίκηλον, Ænigma, nondum in Lycophronis Cassandra vidi, nec in ejus Fragmentis; nec Lexicographi h. v. agnoscunt. Paulo felicius conjecit Kuster., legens * Ῥαιβοκέροις· στρεβλοκεράτοις. Sed voces similiter e κέρας compositæ, ut alibi docuimus, terminantur non in κερος, sed in κερατος, ut στρεβλοκεράτοις, vel in κερως, ut βούκερως, ῥινόκερως etc. An leg. ῥαιβόκρατες vel ῥαιβοκέρατες vel ῥαιβοκέρωτες? Hesychius: Λευκόκρας· λευκοκέφαλος. Λευκοκέρατες· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι, ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς: ubi Salmasius et Is. Voss. legunt λευκόκρατες, Albertius λευκοκέρωτες." Barker. ad Etym. M. 1116-8. Sturz.]

[* Ῥαμψὸν, Hesychio καμπύλον, βλαισόν: Ῥαμψὰ γόνατα· βλαισὰ γόνατα· τὸ δὲ αὐτὸ, καὶ Ῥαιβά.]

"ΡΑΜΦΟΣ, τὸ, Rostrum," [sc. avium, secundum quosdam: sed vide Triller. ad Thom. M. 787.] "Sed hoc ῥάμφος ap. Hom. non extare tradit Eust." ["A ῥαβὸς, ῥαιβὸς, * ῥαμφὸς, Incurvus, Hes." Schn. Lex. "Ad Charit. 748. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Toup. Opusc. 2, 274. Valck. ad Ammon. 123. Callim. 284. ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss. Lucian. 1, 208. Lycophr. 598. * "Ῥαμφώδης, ad Mœr. 75." Schæf. Mss. Philostr. 376. Τὸ ῥαμφῶδες τῆς ῥινός. * Ῥαμφηστὴς, ὁ, Piscis, ap. Hes.: cf. Xenocr. Alim. ex Aquat. 7. Βελόναι ῥάμφος κερατῶδες ἔχουσαι. * Ῥάμφιον, Schæf. ad Greg. Cor. 29. * Ῥαμφάζω, unde Ῥαμφάξει, Photio * ῥυγχωθήσει.] "Ῥαμφὶς, Navis quoddam genus," [Hes. Heroni est Uncus.] "Ῥέμφος, est στόμα, ῥὶς, Hes."

ΡΑΙΩ, σω, κα, Profligo, Corrumpo, Perdo, Disperdo, Destruo, Pessundo, Od. Ψ. (235.) Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Sic ναῦς ῥαισθεῖσα, Apoll. A Rh. (2, 1113.) Ut autem hic dicit ῥαίειν de navi, sic alibi de eo qui navi vehitur: ut Od. E. 221. Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Sic et Z. (326.) ubi idem versus utramque vocem habet, sc. et act. et passivam, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔῤῥαιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. Ut autem ῥαίειν νῆα reddi potest Frangere navem, sic certe ῥαίεσθαι omnino accipitur pro Frangi, cum alibi, tum in Il. Π. (339.) ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐῤῥαίσθη. ‖ Ῥαίω, vel a ῥῶ monosyllabo, vel a φθείρω, si quibusdam Gramm. credimus, Eust. [Æsch. Pr. 189. Soph. Tr. 268. "Wakef. ibid. ad Charit. 732. Jacobs. Anth. 7, 219. 363. 8, 131. Heyn. Hom. 7, 195. ad Timæi Lex. 50. Heringa Obss. 117. Valck. Diatr. 133." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 617. Cf. Ἐῤῥω.] Ῥαιστὸς, Corruptus, VV. LL. sine exemplo; ideoque suspecta est hæc exp.: licet COMP. Ἀῤῥαιστὸς exponatur, Non corruptus, Incorruptus. [Suid.] Sed videtur ῥαιστὸς, sicut φθαρτὸς, significare potius q. d. Corruptibilis. AT VERO Ἄῤῥατος, quod esse dicit Etym. οἷον ἄφθαρτος, et ὁ μὴ ῥαιόμενος, est tanquam a ῥῶ, ῥάσω, ut Methodius ap. Eund. tradit. [A Platone in Cratylo 23. p. 407. exp. σκληρὸς καὶ ἀμετάστροφος: cf. Polit. 7, 14. et Ruhnk. ad Tim. 50.] "Etymologo est non "solum ἄφθαρτος, οἷον ὁ μὴ ῥαιόμενος, item ἀκαταγώ-"νιστος et ἰσχυρὸς, ac δυσκίνητος, sed etiam ἀνέκφρα-"στος, Ineffabilis: Dorice pro ἄῤῥητος. Quibus "addit, Proprium esse nomen." "Ἄῤῥαθος, Invio-"latus, Invictus, Robustus, VV. LL. Sed perpe-"ram, opinor, pro Ἄῤῥατος." ET Ῥαίστης, Corruptor, Profligator, Destructor, Interfector, [i. q. ῥαιστὴρ, unde * Ῥαιστότυπος, Manetho 1, 289. Ἄκμοσι ῥαιστοτύποις μεμελημένοι ἠδὲ καμίνῳ: "4, 124. ad Charit. 580." Schæf. Mss.] Λυκόῤῥαίστης, Luporum interfector. In Epigr. scripto in Euripidem, Καί σε λυκόῤῥαῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες. ["Diod. Zon. 4. Epigr. adesp. 535. Thom. M. 552. * Παντόῤῥαίστης, Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. "Julian. 197." Wakef. Mss. * "Πολυῤῥαίστης, ad Hesych. 2, 1097, 10." Dahler. Mss. Opp. 'A. 1, 463. Lycophr. 210. C * Τεκνόῤῥαίστης, Infanticida, Idem 37.] Affertur vero ex Apoll. Rh. 3, (790. 803.) ET Ῥαιστήριος, sed quod sonat potius q. d. Corruptorius s. Corruptivus, quam Corruptor. In VV. LL. Corruptivus, item Vastativus. Item Fabrilis. [Opp. 'A. 2, 28. ἱδρώς.] Quæ exp. manavit, ut opinor, a NOMINE Ῥαιστὴρ, significante Malleus, Il. Σ. (477.) γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην. Plut. (8, 598.) Τὸν δὲ κύποι ῥαιστήρων, καὶ τριμμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν. In VV. LL. habetur ETIAM Ῥωστὴρ, [ex Hesychio,] pro hac signif., sed mihi suspectum. [Schol. Il. Σ. 477. Ῥαιστῆρα· σφύραν σιδηρᾶν· παρὰ τὸ * ῥαίζειν. Cf. Blomf. Gl. in Æsch. Pr. 56. "Wakef. Trach. 268. Jacobs. Anth. 7, 348. Heyn. Hom. 7, 516. 801. Heringa Obss. 117. Toup. Opusc. 2, 274." Schæf. Mss. I. q. ῥαίστης, Opp. 'A. 5, 120. δαλὸν μεγάρων ῥ. * Ῥαιστηροκόπος, unde * Ῥαιστηροκοπία, Philo de 7 Mirac. c. 4. * Ῥαιστήριον, τὸ, i. q. ῥαιστὴρ, Opp. 'A. 5, 153.]

D 'Απορραίω, Perdo, Disperdo, Od. A. (404.) Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀπορραίσει, i. e. φθερεῖ δαπανήσας, inquit Eust.: Eas absumet, et ita disperdet. ‖ Careo, Privor, Hesiod. Θ. (393.) Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων. Hes. ἀπορραίσει exp. non solum διαφθερεῖ, et ἀποφθαρήσεται, sed etiam ἀπορεῖ: quam tamen exp. mirum est in præsenti esse, cum illæ duæ sint in futuro, ut et verbum ipsum ἀπορραίσει futuri est temporis. ["Kuster. Bibl. Chois. 89. Heyn. ad Hesiod. l. c p. 150." Schæf. Mss.] Διαῤῥαίω, i. q. ῥαίω, nisi quod διὰ significationi vim aliquam addere videri potest. Hom. [Il. B. 473. Λ. 712. P. 727.] διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, ubi exp. διαφθεῖραι. Et pass. ap. Greg. Naz. Carm. Ἢ μεγάλην φραγμοῖο διαῤῥαισθέντος ἀλωὴν Νηλεῶς τρυγόωσι. In VV. LL. perperam traditur signif. etiam Aspergo, et affertur e Proverb. Solom. (7, 17.) διέῤῥαγκα: cum hoc sit a διαῤῥαίνω, non a διαῤῥαίω. ["Heyn. Hom. 4, 282. 5, 540. 6, 250." Schæf. Mss.]

"Ῥαικάνη, Flagellum, μάστιξ."

"ΡΑΜΝΟΣ, ἡ, Spina alba, cervalis: quam Galli "Burgam spinam appellant, inquit Gorr. Frutex est "ramos ferens rectos et aculeos in acutæ spinæ "modum: fructum edit latum, candidum, tenuem "folliculari specie, verticillo similem. In VV. LL. "annotatur, ῥάμνον a Theophr. dici ἀείφυλλον: sed "id nostro rhamno non convenire." [vide Schn. Ind. Theophr.] "Additur e Diosc. (1, 119.) valere ad "veneficia. Perperam autem ap. Josephum Inter-"pretem reddidisse Rubum." ["Fac. ad Paus. 1, 391. 3, 288. Thom. M. 774." Schæf. Mss. Nicander Θ. 631. * Ῥαμνοφάγος, unde * "Ῥαμνοφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.]

ΡΑΠΤΩ, ψω, αφα, Suo, Consuo, Sarcino, Consarcino. Et partic. vocis mediæ ῥαψαμένη ex Aristoph. N. (538.) Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον. Apud J. Poll. ῥάψαι ὑποδήματα καὶ καττύειν. Apud Eund. ῥάψαι cum ἀκέσασθαι. ‖ Sed frequentissime in metaph. signif. usurpatur: sicut usus est Terentius metaphorice verbo Suo, in Phormione, cum dixit, Ne quid suo suat capiti; ita enim dicit Hom. κακὰ ῥάπτειν, (unde et comp. κακορραφία,) item φόνον ῥάπτειν, et θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτειν. Dicitur vero et δόλον ῥάπτειν, unde comp. δολορραφία, quod habes supra, ubi et δολορραφής, quod passive sumitur. At Δολορράφος active sumeretur pro Eo qui dolos suit, i. e. struit. [Exemplum est in col. 3403.] Invenitur autem ῥάπτειν metaphorice pro Struere, Machinari, et ap. Herod. ["9, 17. Ἐπ' ἀνδράσι Ἕλλησι φόνον ἔρραψαν. Qui usus hujus verbi fluxisse videtur ex illa locutione Proverbiali, quæ legitur ap. Eund. 6, 1. Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας σύ, ἐκεῖνος δὲ ὑπεδήσατο." Schw. Mss.] Quinetiam cum illo ipso accus. δόλον usus est Chrys. Διὰ τοῦτό σε προυδώκαμεν, διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐρράψαμεν ἐκεῖνον. Sic et in Epist. ad Ephes. p. 175. Οἱ λάθρα ῥάπτοντες δόλους. Sic ῥάπτειν ἐπιβουλὰς, quidam Comicus dicit apud Athen. ῥάπτουσι δὲ πᾶσιν ἐπιβουλάς: de lenocinantibus loquens, qui puellas lenociniis mangonizant. Bud. ["Wakef. Alc. 548. S. Cr. 2, 16. Heyn. Hom. 8, 794. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Thom. M. 150. Valck. Diatr. 284. ad Herod. 175. 197. Wolf. Proleg. Hom. 96. ad Eur. Andr. 837. Struo, ad Herod. 439. 699. Conf. c. ῥίπτω, Tyrwh. ad Aristot. 150.: κακὰ, Heyn. Hom. 7, 6." Schæf. Mss. Ῥ. θάνατον, Jambl. V. P. 434. Ῥάφω, ἔρραφε, Lobeck. Phryn. 318.]

Ῥάμμα, τὸ, Sutura. Apud Hes. vero et pro Filo, inquit Bud., scribentem, Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος καὶ στήμονος. In VV. LL. ῥάμμα, Licium, Filum: et Fibula s. Tænia quæ per annulos excurrit, vestisque scissuras inter se committit. Joseph. A. J. Ῥάμματος παραληφθέντος εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους κατάδεσιν τοῖς κρίκοις τὰ τῆς ἐσθῆτος περιτμήματα ἑνοῦται. Significasse autem hanc vocem et aliud Macedonibus, docebit te Hes., cujus tamen suspectus est locus. ["Wakef. Ion. 1165. T. H. ad Plutum p. 187. ad Diod. S. 1, 98. Thom. M. 150. Ῥ. τῆς κεφαλῆς, ad Mœr. 233. Herodian. Philet. et n." Schæf. Mss. * "Ῥαμματώδης, Hes. v. Κροσσούς." Boiss. Mss.]

[* Ῥάψις, Sartura, Eust. Il. A. p. 16. Polit.=6. Bas.]

Ῥάπτης, Sutor, Consarcinator, ["Bibl. Crit. 2, 2. p. 52. Thom. M. 27. et n., ad Lucian. 1, 341. Phryn. Ecl. 32. * Ῥάπτρια, ad Mœr. 49. ad Lucian. l. c." Schæf. Mss. Ῥάπτης, Ῥάπτρια, Greg. Cor. 259. Schæf. "Ῥαπήγνια, Buttm. Schol. Od. Ξ. 383., sed leg. censet ῥάπτρια s. * ῥαπήτρια." Elberling. Mss.] "Ῥογία, Sartrix: ἀκέστρια, Hes." ["Corruptum forte ex Ῥάπτρια." Alberti. * Ῥάπτις, Gl. Sarcinatrix: * Ῥαπτικός· Sutorius. "Boiss. Philostr. 464." Schæf. Mss.] At Ῥαπτὸς, Sutus, Consutus, Sutilis, Budæus. Apud Hom. autem, Od. Ω. (227.) ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, Ῥαπτὸν ἀεικέλιον: quidam ῥαπτὸν interpr. Lacerum. Mihi certe videtur id esse, quod vulgo dicimus Raptassé: quin autem sit nostrum hoc Raptasser factum e ῥάψαι, nemini dubium esse debet. At Eust. censet ῥαπτὸν ἀεικέλιον leg. ὑφὲν, ut sit pro ἀεικελίως ῥαπτόν. Sed habemus in eodem illo Hom. loco ῥαπτὰς κνημῖδας, de quibus eund. Eust. consule. Bud. affert ETIAM Ῥαπτὰ pro Pulvinis s. Centonibus, e Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ὑποτιθέντων τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς: [Plauto Consuta tapetia, Salmas. ad Vopisc. 511. "Ῥαπτὸς, Jacobs. Anth. 7, 93. 8, 166. Heyn. Hom. 8, 794. Toup. Opusc. 2, 240. Wolf. Prol. Hom. 97. Ῥαπτὸν, τὸ, Herodian. Philet. 437." Schæf. Mss. * "Ῥαπταρεῖα, Officinæ sarcinatoriæ, Montf. Palæogr. 462. (ubi leg. * Ῥαπτρεῖα.) * Εὔραπτος, Schol. Od. B. 354." Kall. Mss. * Νεόῤραπτος, Schol. Theocr. 18, 3. Schæf. ad Longum 382. 405. ubi de * Νεοῤραφής. * Πολύῤραπτος, Theocr. 25, 265.]

Partim autem ab ἔῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφην esse puto COMP. Ἰστιοῤῥάφος, ET Δολοῤῥάφος, ET Κακοῤῥάφος, ET Μηχανοῤῥάφος, ET Πολύῤῥαφος: et quidem ex his solum hoc postremum, cui etiam diversa sedes est accentus, esse ab illo aor. 2 pass. utpote passivam habens signif., (ut habet ET Δολοῤῥαφής) cetera, et quæ illis similia sunt, esse ab ἔῤῥαφα. Præterea in Ἰστιοῤῥάφος quidem, de quo alibi, et in Πολύῤῥαφος propriam signif. retinet hoc verbum: at in ceteris illis habet metaphoricam. Et de Δολοῤῥάφος quidem dixi paulo ante, in Ῥάπτω: de δολοῤῥαφής, in Δόλος, T. 1. col. 1039. de Μηχανοῤῥάφος autem, T. 2. col. 924. At de Κακοῤῥάφος dicendum erit in Κακός. [At minime dictum est.] Ut igitur nunc ad Πολύῤῥαφος veniam, passivam, uti dixi, signif. habere sciendum est, et exponi Multum sutus, ap. Soph. Aj. (575.) πολυῤῥάφου Πόρπακος. Fortasse autem non minus commode reddetur Multipliciter sutus, consutus. Affertur ET Πολυῤῥαφής, ejusd. formæ cum illo δολοῤῥαφής, e Nonno (Jo. 127.) pro πολύῤῥαφος positum. "Ἀῤῥαφος, Non sutus, sutilis, Sutura "carens, Joann. Evang. 19, (23.) de tunica Christi, "Ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος." [Schleusn. Lex. N. T. Theoph. Protosp. 858. Κεφαλὰς ἀῤῥάφους εὑρεθῆναι. * Ἀῤῥαφής, Arat. ap. J. Poll. 2, 38.] "Εὔραφής, "Bene s. Pulcre sutus," ["Jacobs. Anth. 9, 217." Schæf. Mss. Κακοῤῥάφος, vide supra. * Κακοῤῥαφέω, Synes. 286.] "Κακοῤῥαφία, ἡ, Malorum con-"sutura, i. e. Malorum machinatio, κακομηχανία, "Od. (B. 236.) Ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, "M. (26.) ἵνα μή τι κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ Ἦ ἁλὸς ἢ "ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, Il. O. (16.) Οὐ "μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύ-"ρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Metaph. autem est "a sutoribus, qui coria consuunt: ut etiam cum Od. "Π. (423.) dicit κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι. Plautus "itidem dicit Consutos dolos, Huc advenisti consutis "dolis. Hes. affert ET Κακοῤῥαφέας pro κακοποιοὺς, κα-"κοπράγμονας, Malorum machinatores, Dolorum con-"sutores." [* Παλαιοράφος, Gl. Veteramentarius, Veterivallus, Veterarius: * Παλαιοράφιον· Subtriballum.] Eand. originem habent, sc. ab ἔῤῥαφα, etiam SUBSTANTIVA Ῥαφὴ ET Ῥαφίς. Est autem ῥαφὴ Sutura. Cujus vocis ῥαφὴ frequens ap. Medicos usus de capite: qua et reliqui alii utuntur, cum alia ei συνώνυμος desit, ut opinor. Plut. (8, 332.) Πλὴν δόξαι γε, τῆς κεφαλῆς ἅμα ψόφῳ προσπεσόντι πληγείσης, τὰς ῥαφὰς διαστάσας, μεθιέναι τὴν ψυχήν. Caput, inquit Cam., concinnatum est de pluribus ossibus, quæ, ut serra dentata, inter se aptantur atque couseruntur. Hæ ῥαφαὶ sunt, suisque nominibus a Medicis distinguuntur, ut στεφανίτιδες et ῥαβδοειδεῖς et λεπιδοειδεῖς, et aliis quoque appellationibus notentur. Eas autem, quas dixi ῥαφὰς, quidam Commissuras, Plin. Compages, Celsus, Græcam interpretans appellationem, Suturas vocavit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, ut dicamus Coronarias, et Virgatas, et Squamatas. Hæc Cam. Quoniam autem frequenter occurrit hoc vocab. ap. Medicos, interdum vero et ap. ceteros Scriptores, uti dixi, afferam de eo quædam et e Gorr.: Ῥαφὴ, inquit, Sutura: est species συναρθρώσεως. Est autem ossium compositio quædam consutis rebus similis, ut in capitis ossibus habetur. Eam nonnulli volentes explicare, definiunt esse σύνταξιν serratam, i. e. similem conjun-

ctioni serrarum sese mutuo contrario occursu ingredientium: cum sc. dentatæ unius partes in crenas alterius inseruntur. Alii vero definiunt esse Compagem ossium ad unguem factam: ut hic similem ossium compositionem intelligamus, quæ et aliarum rerum est quæ in unguem committi dicuntur: cum sc. gibbæ partes ad unguium figuram structæ sinus sibi idoneos subeunt. Talis quidem juncturæ ratio in unguibus et digitis et pectinum dentibus invicem implexis apparet. Talem etiam fabri lignarii omnium firmissimam ac tutissimam quotidie nobis repræsentant, et in caudam hirundinum factam lignorum commissuram appellant: quod ligni turberculum paulatim latescens, hirundinis volantis caudæ modo, in idoneam et æqualem sibi cavitatem etiam paulatim latescentem arctissime et firmissime inseritur. Non est tamen compago hæc ad suturæ rationem semper necessaria, sed per harmoniam facta σύνθεσις, ῥαφὴ dicta est a recentioribus Anatomicis. Plura autem ap. eum videnda tibi relinquo. ["Wolf. Prol. Hom. 96. ad Herodian. Philet. 448. ad Herod. 730." Schæf. Mss.] Ceterum non dubito quin illa compp. quæ paulo ante protuli, Ἱστιορράφος, Δολορράφος, etc., aliquis ab hoc nomine potius deducturus sit; sed non video quid obstet quin eandem et illis et huic derivationem tribuamus. Quod autem de hujus substantivi et illorum compp. derivatione dico, idem de aliorum quoque multorum, quæ hujus generis sunt, dictum intelligi volo. In VV. LL. habetur ETIAM Ῥαφία pro Sutura; sed hoc vocab., sicut alia infinita, ignorantiæ eorum qui vulgarium Lexicorum consarcinatores fuerunt, ascribendum censeo. Ita enim in illis legitur, Ῥαφία, Sutura. Interdum et pro Consilio capitur: unde κακορραφία, κακοβουλία. Atqui debuerant boni illi viri considerare, in compp. nominibus adjectivis mutari solere terminationem substantivorum, et quæ in compositione locum habent, non itidem seorsum et per se recepta esse. Venio ad alterum SUBSTANTIVUM, Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, quo significatur Suendi s. Suturæ instrumentum, i. e. Acus. Vide Ῥαφιδεύς. Habet autem et alias signiff. hoc nomen ῥαφίς. Ita enim dictum fuit Quoddam calceamenti genus: necnon Olus quoddam sylvestre lapsanæ simile, si Hesychio credimus: qui addit significare et ῥάβδον. Est vero et Nomen piscis, qui etiam βελόνη appellatur, quo nomine vocatur et Acus instrumentum. [Loheck. Phryn. 90. Opp. Ἀ. 1, 172. 3, 577. 605. K. 2, 592. "Ad Thom. M. 28. 150. Phryn. Ecl. 32. De quant., 70. 72. ubi omnino de h. v. Conf. c. γραφὶς, Jacobs. Anth. 12, 114." Schæf. Mss. * Ῥαφιδοθήκη, Gl. Aciarium, Acuclarium.] Ab hoc autem Ῥαφὶς EST Ῥαφιδεὺς, de Eo dictum qui utitur instrumento quod ῥαφὶς vocatur, i. e. de Sutore: in hoc disticho incerti Auctoris, Epigr. Κουρευς καὶ ῥαφιδευς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. [Anal. 2, 418.] Ab hoc autem nomine Ῥαφιδευς est VERBUM Ῥαφιδευω, Suo, Consuo. Cujus verbale EST Ῥαφιδευτὸς, Sutus, Consutus; Acu textus, VV. LL. ubi additur, Τα υφαντὰ καὶ ῥαφιδευτα ex Exodo (37, 21.) Ibid. 27, (16.) Τῇ ποικιλιᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ. Sed hic gen. est potius a NOMIN. Ῥαφιδευτὴς quam a ῥαφιδευτός. [Salmas. ad Vopisc. p. 11. * Ῥαφιδευτικος, Schleusner. Lex. in V. T. "Ῥαφιδευτικη, sc. τέχνη, Ars suendi, Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 733, 41. Ἔδωκεν ὁ Θεὸς χάρισμα δωρεᾶς— * χρυσοποιϊκῆς, λιθουργικῆς, ῥαφιδευτικῆς." Seager. Mss.] Invenitur etiam DIMIN. Ῥαφίον, Parva acus, Subula: ῥαφίῳ τῷ κεντηρίῳ, Subula, qua artifices quippiam perforant. Gorr. e Gal. [* Ῥαφευς, Sutor, Æsch. Ag. 1612. * Ῥαφεῖον, Gl. Sutrina.]

Bacchi etiam EPITH. Εἰραφιώτης huc pertinet, secundum quosdam: qui tradunt ita cognominatum διὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διος, Quod insutus fuerit femori Jovis. In VV. LL. Assutitius; sed malim, si fingendum vocabulum est, Insutitius. Dionys. P. p. 93. Ed. patris mei, Οὐχ, ουτω Θρῆϊκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψυγθοιο Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον εἰραφιώτην, κ. τ. λ. In quem l. Eust. annotat et aliud hujus epitheti etymum; dicit enim ita vocatum vel παρὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, vel παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν: quod οἶνος υπὲρ μέτρον πινόμενος sit πατὴρ ἔριδος. Sed legimus ap. eund. Poetam, p. 134. ἐτεὸν γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην Ζευς αυτον Διόνυσον ἐνῤῥαφέος παρὰ μηρου: quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit ETIAM Μηρορραφὴς ejusd. Bacchi epithetum, i. e. Femori insutus: qui μηρὸς propterea vocatur ἐνῤῥαφὴς in proxime præcedente loco Dionysii. Observa autem obiter et hæc duo compp. Μηρορραφὴς atque Ἐνῤῥαφὴς, addenda quibusdam superioribus quæ ejusd. formæ sunt. Sed videtur ἐνῤῥαφὴς μηρὸς dici potius Pulcram s. Elegantem suturam habens (quod eleganti quodam suturæ genere Bacchus ei esset insutus) quam Pulcre s. Bene consutus. Atque ita fuerit potius a nomine ῥαφή. ["Ruhnk. ad H. in Cer. p. 1. 2. Wassenb. ad Hom. 146. Jacobs. Anth. 10, 408." Schæf. Mss. Nonn. D. 9, 250.]

Ἀναρράπτω, Consuo, Consarcino: unde præt. pass. ἀνερραμμένος, Consutus, Consarcinatus. Exp. vero et Resarcio, Reconcinno, VV. LL. [Plut. Numæ Compar. 4. * Ἀναρῤῥαφὴ, Paul. Ægin. 6, 8. Aet. p. 136. ubi perperam ἀῤῥαφῆς extat. * Ἀναρῤῥαφικὸς, Paul. Ægin. p. 178, 42. σμιλίον, at p. 181, 33. vitiose legitur ἀναραφίσκον σμ.]

Ἀπορράπτω, Consuo, Consuendo obstruo, Plut. περὶ Φιλοπλουτίας, de patribus loquens filios ad avaritiam hortantibus, Τοῦτο δέ ἐστιν ου παιδευειν, ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀπορράπτειν τὸ βαλάντιον, ἵνα στέγειν και φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δυνηται. Sic dicitur et ἀπορράπτειν στόμα, Obstruere os, quasi consuendo, ut Æschin. utitur, (31.) Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὥστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα, Se obturaturum os Philippo, Se facturum ut Philippus ne hiscere quidem posset. Chrys. hoc loquendi genus imitatus est in 1 ad Cor. Ὥστε ἀπόρράψαι τῶν αἱρετικῶν τὰ στόματα. Utitur et in Epist. ad Romanos. Uno verbo hoc dicitur ἐπιστομίζειν. ["Toup. Opusc. 2, 176." Schæf. Mss. Philo 2. p. 226. P.]

[* Διαρράπτω, Gl. Persuo, "Acu s. radio intersero, Intertexo, Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 22. Ὅταν γὰρ τὰ νήματα, τὰ σηρικὰ, ἃ μηδὲ ἐν ἱματίοις ὑφαίνεσθαι καλὸν, ταῦτα ἐν υποδήμασι διαρράπτητε, πόσης υβρεως, πόσου γέλωτος ταῦτα ἄξια Seager. Mss. Plut. 10, 70. Cat. Min. 70. * Διαῤῥαπτέον, Oribas. Cocchii p. 157, 13. * Διάρραμμα, Plut. 10, 70.]

Ἐνράπτω, Insuo, Plut. (7, 50.) Τον δὲ Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Aor. 1 med. legitur ap. Herod. Ἐνερράψατο ἐς τὸν μηρόν. ["Wessel. ad Herod. 175. 197. ad Diod. S. 1, 233. Ἐρράπτω, Jacobs. Anth. 9, 393. ad Dionys. H. 5, 339." Schæf. Mss. * "Ἔρραμμα, Insumentum, Clem. Alex. 213." Kall. Mss. * Παρενράπτω, Anal. 3, 303. παρενερράψαντο πεδίλω.]

Ἐπιρράπτω, Assuo. Plut. Apophth. (p. 721.) commemorat Lysandrum iis, qui illum vituperabant, quod pleraque dolo ageret, respondisse, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ και τὴν ἀλωπεκῆν, Cum leonina pellis aliquo non perveniret, tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadam Ed. horum Apophth., in qua seorsum excusa sunt, προσραπτέον mutatum perperam fuit in προσγραπτέον: ab aliquo, ut credibile est, cui προσγράφω quidem notum erat, at προσράπτω, non item. Sed et ap. Erasm. Chil. legitur πρόσαψον, fortasse e Zenodoto: Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον: quæ ita vertit, Si leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito, quin hic sit πρόσαψον itidem pro πρόσραψον mendose positum. Fateor alioqui, secus etiam efferri hoc Prov. Legitur enim ap. Greg. Τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. ‖ Ceterum in hoc quoque l., qui in VV. LL. affertur e Dionys. 3. Ἐπιῤῥάψας αυτοῖς την ἵππον, mendose scriptum esse existimo illud ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας. ["Wakef. S. Cr. 5, 154." Schæf. Mss. Noun. D. 9, 3. ἐπέῤῥαφεν αρσενι μηρῷ.] Ἐπίῤῥαμμα, q. d. Assumentum, [Gl.] Quod assutum est, [J. Poll. 4, 119. * "Ἐπίῤῥαψις, Hes. v. Λώπιστος." Wakef. Mss.]

"Καταῤῥάπτω, Insuo. Aliis Consuo, Persuo."

[" Wakef. Eum. 26." Schæf. Mss. Plut. M. Anton. 82. * Καταῤῥαφὴ, Paul. Ægin. 6, 8.] " Καταῤῥαφος, " Consutus, Pannosus, Bud. e Luciano (3, 409.) pro " E commissuris constans, Non integer." " Ἐγκαταῤ- " ῥάπτω, Insuo, Desuo in, Xen. (K. 6, 1.) Ἐγκατεῤ- " ῥαμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι, In- " suti aculei."

[* " Μεταῤῥάπτω, Phryn. Προπαρ. 39, 23." Boiss. Mss.]

Παραῤῥάπτω, q. d. Juxta suo. Exp. et Assuo, sicut προσράπτω, VV. LL. Item Consuo, in b. l., cujus Auctor non nominatur, Παραῤῥάπτουσι δέρματα περὶ τὰς σισύρας, [ex Herod. 4, 109. * Παράραμμα, Hes. 729.]

[* Περιῤῥάπτω, Gl. Suo, Cusio, leg. Consuo. " Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss.]

[* " Προσράπτω, Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 281." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1377. Hippocr. 704. 828. " Const. Manass. Chron. p. 112. Phryn. Προπαρ. 39, 21." Boiss. Mss. * " Ποτιῤῥαπτέσκω, Toup. Opusc. 1, 539. * Προσραπτέον, ad Timæi Lex. 257." Schæf. Mss. Plut. 6, 721. Lysandro 7. Προσράπτω, * Πρόσραμμα, Barker. ad Etym. M. v. Λῶμα p. 952—3.]

Συῤῥάπτω, Consuo, Simul suo, Consarcino: Δέρματα συῤῥάπτειν, Hesiod. Invenitur autem alicubi συῤῥάπτειν perperam positum pro συῤῥάττειν, sicut et de ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας, modo dictum fuit. [" Wakef. Phil. 226. Jacobs. Anth. 8, 119. ad Xen. Eph. 159." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 358." Wakef. Mss. Plato Euthyd. p. 72. Συνεῤῥάφηκα, Append. ad Bast. Ep. Cr. 55. * Συῤῥαφὴ, Machinatio fraudulenta, Schleusn. Lex. V. T. v. Συῤῥάπτω. * Συῤῥαφεὺς, Sartor, Schol. Aristoph. Θ. 942. * Σύῤῥαπτος, Schneidero dubiæ fidei videtur. * Ἀσύῤῥαπτος, Schæf. Greg. Cor. 788. * Παλισύῤῥαπτος, Hes. v. Παλιναίρετον, ex emend. Ruhnkenii ad Timæi Lex. 204. * " Ἐπισυῤῥάπτω, Insuper consuo, Athan. 2, 547." Kall. Mss.]

[* Ὑποῤῥάπτω, Gl. Subsarcio: Ὑποῤῥάπτω οἰκοδομήν· Substruo, Resarcio. Eur. Alc. 537. λόγον, Joseph. A. J. 17, 5, 7. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss. " Wakef. Alc. 548. Porson. Phœn. 1521. Heyn. Hom. 8, 797." Schæf. Mss. Salmas. ad Vopisc. 2. p. 509. Schleusn. Lex. V. T. * Ὑποῤῥαφὴ, Gl. Plicatura, Resarcinatio, Subsutio: Ὑποῤῥάφθαι· Sarta tecta. Ubi Vulc. corrigit, * Ὑποῤῥαφίαι.]

" ΡΑΠΙΣ, ίδος, ἡ, Virga: unde ab Hom. Mercu- " rius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. " Sed ap. Eust. (ad Od. X. 277.) scriptum est ῥάπις, " accentu in priore. Suntque ῥάπιδες ὑποδήματα " quoque, Eidem. Hes. habet ῥαπίδες, secundum " quem sunt ὑποδήματα, et περόναι." [" Phryn. Eel. 73." Schæf. Mss. Epicharmus ap. Bekk. Anecd. * Ῥαπιδοποιὸν, Hesychio τὸν ποιητὴν· Δωριεῖς· ἢ ποικιλτὴν· ἢ τὰς ῥαπίδας ποιοῦντα. Phav. p. 644. * Εὔῤῥαπις, Nonn. D. 4, 1.] " Hinc verbum Ῥαπίζω, " Virga cædo, percutio, Baculo cædo, s. Bacillo, " aut etiam Fuste: latius sc. extendendo nominis " ῥαπὶς signif. in hoc. verbo. Plut. Themist. (11.) Ω " Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανιστάμενους " ῥαπίζουσι. Ναὶ, εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀλλὰ τοὺς " ἀπολειφθέντας οὐ στεφανοῦσιν. Intelligi autem περὶ " τοῦ ῥαπίζειν, quod fit βακτηρίᾳ, proxime sequenti- " bus declaratur, ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς " πατάξοντος. Sed in Apophth. (6, 702.) idem com- " memorans, pro ῥαπίζουσι dicit μαστιγοῦσι: cum " tamen ibid. subjungat ἐπαραμένου τὴν βακτηρίαν. " Alioqui non mirum esset ῥαπίζειν dici et ἐπὶ τοῦ " μαστιγοῦντος, ex Herod. 7, (35.) p. 251. meæ Ed. " At in VV. LL. redditur Alapis percutio, Colaphis " cædo, Colaphos incutio etc. Manasse autem vide- " tur hæc interpr. partim e Suidæ exp., partim e " veteri Testamenti Novi Interprete, qui ῥαπίσμα- " σιν ap. Marcum vertit Alapis. Nisi potius et hic " Interpres, et alii qui idem de verbo ῥαπίζειν cen- " suerunt, ad Matth. locum respexerunt, 5, (39.) " Ὅστις σὲ ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα. Sed " hinc minime probari signif. illa potest: cum itidem " dici queat πατάξει ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Adde quod, si " ῥαπίζειν esset Colaphos impingere, idem Scriptor, " c. 26. post ἐκολάφισαν αὐτὸν, non addidisset, οἱ δὲ " ἐῤῥάπισαν: quod recte videtur redditum in postre- " ma Interpretatione, Bacillis ceciderunt. Vetus " Interpres tamen, tanquam res similis esset, ἐῤῥάπι- " σαν vertit Palmas in faciem ejus dederunt. Re- " perio porro et ap. Plut. Rom. Quæst. Παίουσιν ἐπὶ " κόῤῥης, deinde καὶ ῥαπίζουσι." [Lobeck. Phryn. 176. " Thom. M. 346. 785. Huschk. Anal. 175. Toup. Opusc. 1, 258. ad Lucian. 1, 193. 237. 446. Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh., Valck. Adoniaz. p. 357. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποτέμνειν, Abresch. Lectt. Aristæn. 20. 193. ad Mœr. 324. ad Herod. 644. ad Charit. 347.: ἐπὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 98." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Ῥάπισμα, " τὸ, Ictus qui virga vel baculo s. fuste incutitur. " In VV. LL. Alapa, Colaphus: cui interpretationi, " quam veteris Interpretis Testamenti Novi auctori- " tate confirmari docui, patrocinatur et Suidas, ubi " exp. hæc verba, ἐπὶ κόῤῥης. In Iisd. e Phryniebo " annotatur, non esse in usu," [176. Lob., Lucian. 3, 300. " Thom. M. 346. Toup. Emendd. 2, 174. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. Lectt. 21. * Ῥαπισμὸς, Bibl. Philol. 2, 140." Schæf. Mss. " Phornut. 30." Wakef. Mss. * Ῥαπιστὸς, Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ἀντιῤῥαπίζω, Referio, Repercutio, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 571, 39. Παρῄνει ὁ Χριστὸς, ῥαπίζεσθαι καὶ μὴ ἀντιῤῥαπίζειν, ἀλλὰ καὶ παρέχειν ἑαυτὸν εἰς τὸ πάσχειν: in Ps. 44. T. 1. p. 638, 43. Καὶ ῥαπιζόμενος οὐκ ἀντεῤῥάπισεν." Seager. Mss. Ἀπορῥαπίζω, vide Ἀπορριπίζω. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 135. 277. Os capistro obturo, Suid. v. Ἀπεῤῥάπισεν. Kusterus insolens judicat." Kall. Mss. * Διαῤῥαπίζω, Heliod. 7, 7. 8, 9. " Toup. Epist. de Syrac. 335. Abresch. Lectt. Aristæn. 20." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥαπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. " Item ἐπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. Ita " VV. LL. At Suidas locum quendam affert, in quo " ἐπιῤῥαπίζων pro κωλύων positum esse censet." [" Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. Athen. 168. 219. 422. Dionys. Epitome 17, 17. Aristæn. p. 12. Abr. " Lectt. p. 20. 194. (ubi etiam de Athenæo.) Toup. Opusc. 2, 200. Emendd. 2, 542. 3, 69. ad Lucian. 1, 193. Meiners Histoire 3. p. 337. ad Dionys. H. 1, 151." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥαπισμὸς, quod in iisd. affertur pro Murmure, e " Polyb. (2, 64, 4.) Μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ἐπιῤῥα- " πισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricæ hæ " signiff. Vide Ῥαπίς." [" Toup. Opusc. 2, 201. * Ἐπιῤῥάπισις, 93. 201. Huschk. Anal. 23." Schæf. Mss. Athen. 604. * Συνεπιῤῥαπίζω, Phot. Bibl. 342. * " Καταῤῥαπίζω, Eust. Il. 387, 45." Wakef. Mss. * " Περιῤῥαπίζω, Plut. 10, 67. * " Συῤῥαπίζω, Nicet. Eugen. 4, 15." Boiss. Mss. * Ὑποῤῥαπίζω, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 176.]

" ΡΑΦΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, s. Ῥάφανος, (sed illud Atti- " cæ, hoc linguæ communis esse censetur,) Rhapha- " nus, Radix s. Radicula. Pallad. in Augusto, c. 5. " Radices feminini generis putantur, quæ minus " acres sunt, et habent folia latiora, etc. Infra au- " tem Rhaphanum vocat. At Radiculam interpr. " Gaza, Probl. Aristot. S. 9. Q. 6. cum tamen Radi- " cula Plinio alia sit herba, sc. Lanaria, Græcorum " στρούθιον: ut annotant VV. LL. Ubi et hæc ad- " duntur: Ῥαφανίδος quinque genera assignat Theo- " phr. H. Pl. 7, 4. quem Plin. 19, 5. ad verbum " exposuit: sed Rhaphanos in Napos convertit, er- " rore manifesto. Erroris causa fuit, quod ibid. " ῥαφάνου, i. e. Atticis brassicæ καὶ τῆς κράμβης, tria " genera constituat Philosophus: Plin. vero per " ῥάφανον intellexerit Rhaphanum: duplicatoque " errore Brassicam in Rhaphanum transformarit, e " vocum ignoratione. Hæc in iisd. illis leguntur, " quorum itidem fidem penes illa esse velim; s. " potius illum, quicunque illa scripsit. His adji- " citur, Est et ῥαφανὶς ἀγρία Theophrasto, i. e. Ar- " moracium Columellæ, s. Armoracia Plinio: quæ

"Rapula acria videtur dixisse Horatius: vulgo vo-
"camus Reforts. Proprieque ῥαφανὶς, distinctionis
"causa dicenda Refort, non Rave; hoc enim Rapa
"s. Rapum, i. e. γογγύλη, s. γογγυλὶς Galeno: quæ
"quia est ventrosa, γαστέρα dixerunt: ut auctor
"Athen. 9. (p. 369.) Is tamen γογγυλίδα ἄῤῥενα ap.
"Theophr., Napum intelligit, qui βουνιὰς est Dios-
"coridi: nobis vulgo Naveau s. Navet. Apud
"ipsum Athen. ῥαφανὶς a Speusippo distingui vide-
"tur ab ea quæ ῥάφυς s. ῥάπυς dicitur, i. e. Rapa,
"s. Rapum. Rursum vero in Ῥάφανος annotatur,
"pro Rhaphano ab Atticis dici ῥαφανίς: at vero
"vocem ῥάφανος illis significare κράμβην: a Gaza
"reddi Radicem, ap. Alex. Aphr. Problem. 2, 42.:
"alibi Rhaphanum: ap. Theophr. autem non uno
"in loco, Brassicam. Sic et ap. Aristot., qui te-
"statur ipsemet ῥάφανον a quibusdam appellari
"κράμβην, de Nat. Anim. 5. Existimatur porro
"hoc nomen habere παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι:
"quia sc. statim a satu oritur. Pro ῥάφανος au-
"tem Ionice dici ῥέφανος testatur Ammonius, quem
"vide. Ῥάφανος, inquit Gorr., Radix s. Radicula:
"quo nomine sylvestris maxime intelligitur, quam
"Romani Armoraciam vocant. At Ῥάφανος ἀγρία
"dicta est a quibusdam Herba quæ alio nomine
"ἄπιος vocatur: ut Plinius auctor est. Ῥάφυς
"autem, ut Idem tradit, Napus, qui βουνιὰς dici-
"tur. Scribitur et ῥάπυς," [Numenius Athenæi
371. * Ῥαπεὺς, Gl. Rupiam, (Rapium, Salm.) * Ῥα-
φεύς· Rapilum. Item Ῥαπὶς, Hesychio γογγυλίς· οἱ
δὲ, * λαμψάνην. Vide etiam Ῥαφίς. Apud Gal.
Alim. Fac. 2. * ῥαπίων exp. ἀγρία ῥαφανίς. * Ῥα-
πῖον, Leontopetalum, Diosc. 3, 110. Noth. 457.
Plin. 27, 12. * Ῥαφανὶς, Lobeck. Phryn. 176. Ari-
stoph. Πλ. 544. "T. H. p. 160. Lucian. Epigr. 9.
Toup. Emendd. 2, 206. Ammon. 122. Valck. Anim.
202. Casaub. ad Athen. 115. 121. Thom. M. 776.
Phryn. Ecl. 56. 72. De quant., 70. Thom. M. 777. Ari-
stoph. Fr. 241." Schæf. Mss. * Ῥαφανιδώδης, Theophr.
H. Pl. 7, 6. * Ῥαφανίδιον, Plato Comicus ap. Athen.
56. Ῥαφανιδόω, vide T. 3. c. 1540. "Thom. M.
778. Jacobs. Anth. 12, 183. Phryn. Ecl. 180. * Ῥα-
φανίδωσις, ibid. Kuster. Aristoph. 4. Alciphr. 432.
ad Xen. Mem. 2, 1, 5. Casaub. ad Athen. p. 19.
Valck. Hipp. p. 209." Schæf. Mss. * Ἀποραφανιδόω,
unde] "Ἀποραφανίδωσις, ἡ, Rhaphani in podicem
"intrusio, s. Rhaphani per podicem trajectio: pœna
"qua pauperes in adulterio deprehensi afficiebantur,
"prius evulsis pilis. Aristoph. enim Schol. cum
"ἀποραφαίλεται in Pluto (168.) exposuisset τὰς τρίχας
"τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται, subjungit, Αὕτη γὰρ ὥριστο
"δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρα-
"τιλμός." ["Ῥάφανος, Phryn. Ecl. ll. cc. (Lobeck.
l. c.) Thom. M. 776. 862. T. H. l. c. Eran. Philo
173. Casaub. ad Athen. 1, 96. Ammon. l. c. Valck.
l. c." Schæf. Mss.] "Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. Rha-
"phani similitudinem habens radix. In VV. LL.
"redditur Radix modo rhaphani constaus, ap. Theo-
"phr." [* Ῥαφάνινος, Diosc. Parab. 1, 107. Cf. Ῥα-
φανέλαιον. * Ῥαφανουροὶ, Hesychio κηπουροί.] "Hinc
"Ῥαφανηδὸν adv. In modum rhaphani: ut ῥαφανη-
"δὸν κάταγμα, Fractura rhaphani modo facta: quæ
"sc. oblique facta est, secundum crassitiem ossis,
"ut scribit Paul. Ægin.: eandem et σικυηδὸν et
"καυληδὸν κάταγμα vocari a quibusdam scribens, e
"similitudine fractorum cucumerum et cauliculo-
"rum. Gal. tamen τὸ ῥαφανηδὸν distinguere ἀπὸ
"τοῦ καυληδὸν videtur, Meth. Med. 6., inquit Gorr.
"Ῥεφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus,
"testatur Ammon.: quem vide." ["Valck. ad Am-
mon. 122. Anim. 203. Eran. Philo 173. Phryn. Ecl.
57(=141. Lob.) Thom. M. 778. 862. * Ῥέπανος,
778. Valck. Anim. l. 3." Schæf. Mss.] "Ab eo
"qui Batrachomyomachiam scripsit, (v. 53.) Ῥα-
"φάνη nominatur." ["Thom. M. 778." Schæf.
Mss. * Ῥαφανίτης, unde] "Ῥαφανῖτις, Iridis cogno-
"mentum, a similitudine radicis, Gorr."

Ῥαχὶς, εως, ἡ, Spina dorsi: quæ spina sine adje-
ctione etiam dicitur. Sunt tamen qui non omnino
nomen hoc illi respondere existiment. E quibus est
Gorr., qui de hoc nomine ita scribit, Ῥάχις, Spina.
Est spondylorum vigiutiquatuor a summa cervice ad
imos usque lumbos structura, erigendo curvandoque
corpori conveniens. Sic dici quibusdam placet,
quod spondyli parte posteriore sunt τετραχυμένοι,
i. e. Spinosi et asperi. Nec nomen est ap. Latinos,
quod ῥάχιν proprie significet. Quamvis enim Spina
dici possit, Spinæ tamen nomine aliud quiddam si-
gnificatur, spondylorum sc. apophysis transversa et
obliqua. Continet igitur ῥάχις Totum id spatium
quod a summa cervice ad sacrum usque os interja-
cet: atque in tres partes dividitur, cervicem, dorsum,
lumbos. Quorum cervix quidem spondylis septem,
dorsum duodecim, lumbi vero quinque constant. Sic
os sacrum non censetur inter partes τῆς ῥάχεως, quod
spondylos non habeat solutos in modum superiorum,
etiamsi coctione multa laxari et dissolvi possunt; sed
potius sit totius ῥάχεως basis et fundamentum. Nec
tamen absurdum fuerit id inter ejus partes compre-
hendere. Est autem ῥάχις instar carinæ curva, qua
parte maxime ventriculus situs est, cui veluti loco
cedit: quanquam non hujus modo causa, sed ut
flecti corpus commodius possit, curva facta est, et
pluribus vertebris potius quam una aut paucioribus
donata. Est etiam tota cava et plena medulla,
(σύριγξ ἱερὰ is meatus appellatur, et ab Herophilo
σωλὴν, h. e. Canalis,) ejusdem cum ipso cerebro natu-
ræ, atque ab ea per vertebrarum foramina permulta
nervorum paria proficiscuntur, et in universum cor-
pus abeunt. Significat autem etiam ἡ ῥάχις, ut ante
diximus, præter hanc universam spondylorum σύντα-
ξιν, particulatim Apophyses singulas posticas quæ
unicuique spondylo insunt, ἀκάνθας alio nomine di-
ctas. Appellatur etiam eodem nomine ea quæ in
dorso est omoplatæ spina, jam inde a basi incipiens,
sed primum humilis et depressa, deinde sensim ela-
tior facta et amplior, donec desinat in acromium.
Id quod declarat Gal., scribens ad hunc modum
l. 13 de Usu Partium, Καὶ ῥάχιν ἰδίαν ἑκάτερα τῶν
ὠμοπλατῶν ἀπέφυσεν, ubi non simpliciter ῥάχιν utri-
que omoplatæ tribuit, sed propriam adjecit. Cui
etiam astipulatur Rufus libello de Partium Hominis
Nomenclatura, Ὠμοπλάται τὰ ἐπικείμενα τῷ νώτῳ
πλατέα ὀστᾶ, ὧν ἡ διὰ μέσου ὑπεροχὴ, ῥάχις. Hæc ille.
Sciendum est autem, aliis etiam nonnullis animalibus
tribui ῥάχιν: nam Xen. sæpe utitur pro Dorso equi
et lumbis, teste Bud.: qui hunc ejus locum affert,
(Ἱππ. 7, 2.) Μήτε τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου
τιθέτω, ascendendo equum sc. Addit vero ex J. Poll.
ῥάχιν et ὀσφὺν in equo idem esse. Hom. dixit etiam
συὸς ῥάχιν, Il. I. (208.) Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν
τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ: ubi quidam interpr. Scapulam.
Ῥάχιν quidam volunt esse dictam ab excurrentibus
rupibus in mare, quæ sunt ῥαχίαι, quod circum illas
fluctus collidantur, inquit Cam., quæ sumsit e Schol.
Thuc. Sed quidam ῥαχίαν contra a nomine ῥάχις
ortum habere putarunt. ‖ Utut sit, ad multa certe
transfertur. Legitur enim ῥάχις οὔρεος ap. Herod. 4.
Et Bud. a Strabone usurpari tradit de Porrecta mon-
tis longitudine, p. 61. Sic et 5. p. 105. Ἐνδοτέρω δὲ
τῆς κατ' αὐτὰς τὰς πόλεις ὀρεινῆς, ἄλλη ῥάχις ἐστὶ,
μεταξὺ αὐλῶνα καταλείπουσα. Sic certe et Lat. Dor-
sum monti dederunt, (ut omittam alios hujus vocis
Dorsum metaphoricos usus,) nosque itidem dicimus,
La côte d'une montagne. Ῥάχεις, inquit Eust., πετρώ-
δεις, ὡς οἷα πριονώδεις τινὲς ὄρους ἐξοχαί. Affertur
vero et de Dorso terræ dictum, ex Epigr. ["Leon.
Tar. 78." Boiss. Mss.] ut sc. Homerus dicit vicissim
νῶτα θαλάσσης. Quinetiam folio tribui tradunt VV.
LL. a Diosc. 2, 217. Eadem annotant etiam ῥάχιν
dici Partem lævem, a qua in polypode ordo aceta-
bulorum inchoatur. [Ægei Fragm. ap. J. Poll. 10,
36. 160. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἐλαυνε
παίων. Auctor Rhesi 514. ἐμπείρας ῥάχιν. Æsch.
Eum. 190. Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες.]

Ῥαχίτης, q. d. Dorsualis: μυελὸς, Medulla dorsi,
s. spinæ dorsi, Medulla spinalis. Dicitur et νωτιαῖος,
διανχένιος, * ψοιήτης, Gal. Item ῥαχῖται, Musculi toti

spinæ superjecti, ut Idem annotat. Dicuntur ETIAM 'Ραχιαῖοι. [Vide col. 2207.]

'Ραχίζω, Disseco dorsi spinam, s. potius Disseco iucipiens a dorsi spina, generaliter pro Disseco, Soph. Aj. (55.) ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων: (299.) Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε, ubi vide Schol., consule et Hes.: Cam. interpr. Ingenti plaga concidere, item simpliciter Concidere. Hes. ῥαχίζειν poni ait et pro παίειν τὸ ἱερεῖον, i. e. Ferire victimam s. Percutere. ‖ 'Ραχίζειν, si Eidem credimus, dicuntur etiam qui leviter et temerarie mentiuntur. [Cf. Bekk. Anecd. 113. Phot. 'Ραχίζειν· τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.] 'Ραχιστὴρ, ῆρος, ET 'Ραχιστὴς, Dissector, Qui ingentia maleficia perpetrat, ap. Soph. Schol. (sed hic ῥαχίτας habet pro ῥαχιστὰς,) et ap. Hes.: cui est etiam ὁ ἀλαζὼν, et ὁ μεγάλα ψευδόμενος. Sed inter ἀλαζόνα et alteram hanc expositionem interjicit μεγαλουργὸς, et μεγάλα ψευδόμενος. [Vide 'Ραχίζω. * Διαῤῥαχίζω, Eubulus Athenæi 622.] Apud Hes. legitur ADV. 'Ραχάδην, quod exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως. In VV. LL. dicitur significare q. d. Spinatim. AT VERO 'Ράχετρον, Medium τῆς ῥάχεως, Media spina, Meditullium spinæ, [Hesychio i. q. ῥάχις.] UNDE 'Ραχετρίζω, Disseco, J. Poll. [2, 136. Apud Phot. autem legitur 'Ρακετρίζειν· τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν· οὕτως Πλάτων. Item * 'Ράχετον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν.]

Inveniuntur autem et alia nonnulla, quæ a ῥάχις deducta videri possunt: præsertim vero NOM. 'Ράχος, τό: nam Hes. ῥάχη exp. ἀποραχίσματα καὶ ἀποσπάσματα: quod ἀποραχίσματα sonare videtur, q. d. Avulsæ quædam partes e dorso, s. dorsi spinæ, inter dissecandum: s. potius Avulsa quædam frusta. Estque tanquam verbale nomen VERBI Ἀποραχίζομαι. AT 'Ράχος, ἡ, a quibusdam exp. Palus spinosus, ex Etym.: Bud. ῥάχοι e Philone affert pro Stipites, in hoc Xen. loco, ubi de plagis intendendis loquitur, ad apros excipiendos, (K. 10, 7.) Καὶ τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι. Eust. ῥάχοι exp. ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι: [Phot. αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι.] Quinetiam, sicut ῥαχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών. In VV. LL. magno errore annotatur ex Etym. ῥάχος poni non solum pro Palo spinoso, sed etiam pro Vite: de quo errore dicam paulo post. ["Paus. 2, (32.) 'Ράχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀγριέλαιον." Brunck. Mss. Barnabæ Epist. p. 225. Schn. Lex.]

AT VERO 'Ράχες, SEU 'Ραχαὶ diversam signif. habet. Apud Theophr., inquit Bud., ῥάχες videtur poni pro Cauliculis, i. e. Ramulis, vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro Radicum fibris. Quidam autem annotant ῥαχὰς a Theophr. vocari in vite Flagella s. potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Atque ita esse leg. ap. Theophr. C. Pl. 3, 9. Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρωτον, ἐᾷν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιουσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. Etymologici Auctor, postquam dixit ῥάχος genere masc. significare τὸν σκόλοπα τὸν ἀκανθώδη: addit, Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἐπεὶ ἀποξύνεται ἐν τῷ ἀποτέμνεσθαι· καὶ 'Ραγῶσαι τὸ τέμνειν. Est autem hic locus, ille e quo VV. LL. annotant, non siue magno et crasso errore, ῥάχον Vitem etiam significare. Eadem vero, retinentia mendum quod habent hic vulg. Edd. Etymologici, annotant 'Ραγόω poni pro Scindo: cum alioqui ibi pro 'Ραγῶσαι reponendum esse 'Ραχῶσαι, vel luce clarius sit.

'Ραχία, ἡ, Crepido litoris petrosa, Bud. Ab Hesychio esse dicitur πᾶς πετρώδης αἰγιαλός: ab Eustathio, e Rhet. Lex., τόπος ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. Et paulo post, Καὶ 'Ράχοι δὲ καὶ 'Ραχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών: ubi observa ETIAM 'Ράχοι. In VV. LL. exp. Litus quod unda verberat, item Litoris salebræ. Thuc. 4, (10.) Ἀμυνόμενος παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Greg. Naz. de Homine, Πᾶσαί τε ῥαχίαι τε καὶ ἀκρώρειαι καὶ πᾶν ὅσον πλάγιόν τε καὶ ὕπτιον. Est etiam Prov. 'Ραχίας λαλίστερος. HINC 'Ραχιώδης, ut ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, Litus petrosam crepidinem habens, quæ ab undis verberatur. Affert autem Bud. e Strab. 106(=373.) de Cumis, Ὠνομάσθαι δ' ἔνιοι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί· ῥαχιώδης γὰρ ὁ πλησίον αἰγιαλός. ‖ 'Ραχία exp. etiam Strepitus: quæ signif. si illi detur, proprie dicetur de Strepitu illo quem undæ edunt verberantes litus. Bud. pro Strepitu affert e Plut. libro, quo disserit an Seni administranda sit Resp. (p. 155.) Sed ibi Plut. duobus in ll. non ῥαχίαν per se ponit, sed ei ψόφον addit. ‖ 'Ραχία, Restagnatio maris in Oceani litore, Bud. e Pausania, Παρέχεται δὲ ἄμπωτιν καὶ ῥαχίαν, καὶ θηρία οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἐν θαλάσσῃ τῇ λοιπῇ. Suidas annotat Iones ῥαχίαν vocare τὴν ἀμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. [Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] Sed ap. Herod. (8, 129.) SCRIBITUR 'Ρηχίη: quod ibi Interpres vertit Vadosum æstuarium. Affertur vero et ex Hippocr. hoc vocab. ῥήχίη a Gal., dicente esse οἷον πλημμύραν. Apud Hes. et Suid. habemus ETIAM 'Ρηχιάδαι, dicentes ita fuisse vocatos eos qui damnatos projiciebant εἰς τὰς ῥαχίας. Sed et aliam scripturam Suidas AFFERT 'Ρηχάδαι. Pertinent autem hæc ad primam nominis ῥαχία signif.: quæ tamen visa sunt non male illi 'Ρηχίη subjunctum iri. [* "Δυσράχιος, Eust. in Dionys. P. 388. *Προραχία, Arrian. 151." Wakef. Mss. At in Schn. Lex. affertur *Πρόραχος, ὁ, ex Arriani Peripl. Erythr. p. 10. στόματα προράχων.] Addo autem ET 'Ρηχὶς, ITEM 'Ρηχός: quod ῥηχὸς extat ap. Hes. et Suid., ambos exponentes φραγμός: quo Sepes, Septum, Maceria significatur, sed hic addit Herodoti (7, 142.) nomen, tanquam eo usi: et ῥῆχος, non ῥηχὸς habet. Illud autem 'Ρηχὶς ab Hesychio exp. ἄκρα, qui hac expositione creditur intellexisse Promontorium. At VV. LL. ῥηχὶς interpr. etiam Præcipitium. In Iisd. EST 'Ρηχώδης, Asper, Salebrosus, e Nicandro ['A. 230.] "Ἀῤῥηχος, ὁ, ἡ, Admodum aptus sepimentis, Sepi- "bus valde idoneus; nam Schol. Nicandri Θ. (868.) "exponens ἀῤῥήχου παλιούρου, dicit ἀῤῥηχος composi- "tum esse ex α epitatico, et ῥῆχος, q. e. φραγμὸς, "significareque πρὸς φράγματα εὖ πεποιημένη, et veluti "περιφράσσουσα." [Hodie autem legitur * ἐύρρηχος; vide Dorv. ad Charit. 768. et Schol. in Ed. Schn.]

'ΡΕΓΧΩ, VEL 'Ρέγκω, ξω, κα, Rhonchisso (Plauto,) Sterto. Factum per onomatopœiam. Quidam autem ῥέγκω linguæ Atticæ, at ῥέγχω communis esse volunt. Apud Aristoph. certe legitur ῥέγκουσιν cum κ, initio Nubium, Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, ubi Schol. annotat itidem, οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ: Ἱππ. (104.) 'Ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος: ut autem hic Aristoph. ῥέγκει ὕπτιος, sic Horat. dixit Stertit supinus. Invenitur et PASS. 'Ρέγχομαι ap. Palladam in Epigr. ["56. 'Ρέγχω, Huschk. Anal. 169. Bergler. ad Alciphr. 410. 'Ρέγκω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 219. 'Ρέγχω, 'Ρέγκω, Thom. M. 779. Abresch. Æsch. 2, 5. Kuster. Aristoph. 51. ad Mœr. 101. 338." Schæf. Mss. 'Ρέγκω, Eur. Rhes. 785. 'Ρέγκομαι, med., Aristoph. Ἱππ. 115. Vide Schn. Lex.]

'Ρέγκος, ET 'Ρέγξις, Sonus nasi qui stertendo editur: quasi quis Stertorem dicat, pro Ipsa stertendi actione. Sed pro eo dicitur Rhonehus e Martiale. Affert autem ambo illa vocabula Gal. ex Hippocr., dicens per onomatopœiam facta esse, sicut ῥέγκειν. At ego dixissem potius, hæc esse facta s. formata a ῥέγκω, quod quidem per onomatopœiam factum sit. [* "'Ρέγχος, Lucian. Nasus, Strabo 1029. (f. leg. ῥύγχος.)" Wakef. Mss. Hippocr. 386. * 'Ρεγχώδης, Rhoncum emittens, 1162.]

["Ἀναρέγχω, Eumath. Hymn. p. 74." Boiss. Mss.] Ἀπορέγχω, Desterto, Pers. Habent autem hoc ἀπορέγχω VV. LL. novissime edita, in 'Ρέγχω, sed absque exemplo. [Parmenio Epigr. 15. "Huschk. Anal. 169. * Ὑπορρέγχω, s. * Ὑπορρέγκω, Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf. Mss. Agath. 3. p. 89.]

[* 'Ρόγκος, unde] 'Ρογκίειν pro ῥέγκειν, Epicharmus, teste Hes. [Scr. ῥογκιῇν Dorice pro * ῥογκιᾷν, ut σιγῇν pro σιγᾷν, ap. eund. Epicharm. Athenæi p. 363. * "'Ρογκέω, 'Ρογκιάω, Koen. ad Greg. Cor.

104. 105(=229. 230.)" Schæf. Mss.] Habet Var. ET A Ῥογχάζειν: sed esse dicit, παρὰ τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἠχεῖν. At in VV. LL. Ῥογχάζειν, Resonare: ῥοχθεῖν, καὶ ἠχεῖν. In Iisd. est NOMEN Ῥόγχος, a quo derivatum videri potest illud Ῥογχάζειν, et exp. Rhonchus. Est autem ῥόγχος a ῥέγχω derivatum, ut vicissim e ῥόγχος dicere possumus derivatum esse illud ῥογχάζειν. ["Ῥόγχος, Gesner. Ind. Orph. v. Ἀνερρόχθησε." Schæf. Mss. *Περιῤῥογχάζω, i. q. ὑπερείδω, καταφρονέω, Schol. Aristoph. Ἱππ. 694.]

"Ῥογμὸς, ὁ, Sonus quem quis supinus stertendo "edit, Rhonchus. Gutturis stridorem vertit Cæl. "Aurel. 2, 10. VV. LL."

ΡΕΖΩ, ξω, χα, Facio, Od. Z. (286.) Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Il. X. (305.) Μή μαν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μεγὰ ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι: (K. 524.) θηεῦντο δὲ μέρμερα, ἔργα Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας Item αἴσυλα ῥέζων, E. (403.) Interdum vero, sicut B ποιῶ, habet duplicem accusativum, sc. accus. personæ, una cum accus. rei, ut Φ. (509.) Τίς νύ σε τοιαδ' ἔρεξε φίλον τέκος, οὐρανιώνων; Et rursum Od. Σ. (15.) Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic Il. Γ. (354.) Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Invenitur autem junctum adverbio quoque, ap. eund. Poetam, Od. Ψ. (56.) κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον Μνηστῆρες. Affertur vero junctum itidem cum adverbio, et quidem contrariam habente signif., sc. καλῶς, sed præfixa particula negativa οὐ, e Plat. de LL. Ἔῤῥεξεν ἡμᾶς οὐ καλῶς: qui locus ideo magis est notandus, si mendo caret, quod sit plane Poëticum hoc verbum ῥέζω. Invenitur et optativus ῥέξειε ap. Hom. A voce autem passiva est PARTIC. Ῥεχθεὶς, Factus, Il. P. (32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ab eadem voce passiva EST [* Ῥεκτὸς, unde] Ἄῤῥεκτος, Non factus, Infectus, Imperfectus. [Hes. "Ἄρεκτος, Simonides ap. Schol. Soph. Aj. 377. (Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ἔτ' ἄρεκτον ἔσται.)" Wakef. Mss. Il. T. 150. ἔργον ἄρ.]

Ῥέζω, ut Latine Facio, pro Sacrifico, Il. B. (400.) Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων: Θ. (250.) Ἔνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. Sed interdum additur accus., ut A. (444.) Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et ῥέξαντες Κύπριδι δάμαλιν, Epigr. Dicitur et ἱερὰ ῥέξαι, ut Lat. Sacra facere. Annotat autem Eust. ἱερὰ ῥέξας ap. Hom. dici κατὰ τὸ πλῆρες: cum ῥέξας positum ἁπλῶς, habeat ἔλλειψιν: quia ὁ ῥέζων, θυόμενόν τι ῥέζει. At in Od. Ξ. (251.) ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι, nihil necesse est jungere ῥέζειν cum ἱερήϊα. ["Heyn. Hom. 5, 680. 6, 533. ad Herod. 689. De sacrificio, Clark. ad Il. A. 444. Heyn. Hom. 4, 680. Virg. 1, 60. Thom. M. 456. Theocr. Epigr. 4. Erycius 1. De coitu, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 91. Bergler. ad Alciphr. 413. Conf. c. πράττω, Porson. Hec. p. 62. 86. Ed. 2. Cum duobus accus., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 367. Dawes. M. Cr. 184. Heyn. Hom. 5, 680. Ῥέζειν καλῶς, Boeckh. in Plat. Min. 70. Τί ῥέζω; D Abresch. Æsch. 2, 110. Ῥεχθῇ, Brunck. ad Æsch. Pr. 189. * Ῥέδδω, Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. "Macto, Quint. Sm. 12, 36." Wakef. Mss. I. q. βάπτω, Epicharmus Suidæ v. Ῥέξαι. Cf. Ῥήσσω, Ῥηγεὺς, Ῥηγος.]

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Actor, ut πρηκτῆρα ap. Hom. vertit Cicero Actorem, Hesiod. Ἔργ. (1, 189.) μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὑβρίν Ἀνέρα τιμήσουσι, ["Manetho 4, 149. 229. * Ῥέκτειρα, 1, 212. ad Charit. 341." Schæf. Mss.] ITEM Ῥέκτης i. q. ῥεκτὴρ, quod tamen ῥέκτης in VV. LL. affertur absque ullo exemplo, et exp. Strenuus. Apud Suid. legitur ῥέκτῃ ἀνδρὶ, τῷ πράκτῃ, ubi simul observandus est dativus hic a NOMIN. Πράκτης, qui etiam erit idem cum πρακτὴρ, pro quo πρηκτὴρ ap. Hom. Usus autem est illo nomine ῥέκτης Synesius (209.) ita scribens, Ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, οἷος ἐχθρούς τε κακῶσαι καὶ φίλους ὀνῆσαι, ubi certe videri potest positum pro δραστήριος: quam signif. habere A puto et ῥεκτήριος, ut paulo post docebo. Hes. certe et NOMEN Ῥεκτὸς, si mendo carent ejus exempl., exp. ἀνδρεῖος, addens, ἢ χιτών. Idem ῥεκτῶν significare ait ἀπομάκτρων, ita enim malo quam ἀπὸ μάκτρων, ut in vulg. Edd., vel ἱματίων. Sed quomodo hæc, quæ γλωσσηματικὰ esse suspicor, ad verbum ῥέζω pertinere possint, non intelligo: quorum tamen faciendam hic obiter mentionem censui. [Ῥέκτης, Plut. Bruto 12. "Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. * Κακοῤῥέκτης, Maleficus, Apoll. Rh. 3, 595. "Const. Manass. Amat. 5, 2." Boiss. Mss. Adamant. Phys. 2, 26. p. 425. * Κακοῤῥέκτειρα, Orac. Sibyll. p. 474=276. καρπῶν χάλαζα, vulgo * κακορρήτειρα. * Μεγαλοῤῥέκτης, Adamant. Phys. 216. Sylb.] AT VERO Ῥεκτήριος illud a ῥεκτὴρ formatum, legitur ap. Athen. (604.): ap. quem mihi videtur plane i. significare q. δραστήριος, [Industrius, Strenuus:] de quo satis multa suo loco dicta fuerunt. ["Huschk. Anal. 24. Toup. Opusc. 2, 92." Schæf. Mss.]

"Αὐτορέγμων, Hesychio est ἑαυτῷ ἐργαζόμενος, "quem ipse sibi struit s. conciliat aliquis: qui itidem αὐτορέγμονος πότμου ap. Æschylum dici ait "ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε. Sed * ἑαυτορέγμονος ab Eod. "dici παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα.

"Αὐτόρεκτον, Etym. dici tradit τὸν ἑαυτὸν ἀπο-"κτείναντα, Suis ipsius confectum manibus, Pro-"pria interfectum dextra." [Αὐτόῤῥεκτος, A seipso factus, Opp. K. 2, 567. αὐτόῤῥεκτα φύει καὶ ἀμήτορα φῦλα: Ἀ. 1, 763. αὐτοτέλεστα καὶ αὐτόῤῥεκτα γένεθλα.]

[* Ἀμφιῤῥέζω, Apollin. Metaphr. p. 184.]

[* "Ἀπορρέζω, Theocr. in Anth. Palat. 9, 437." Boiss. Mss.]

Ἐπιῤῥέζω, Sacrifico, VV. LL.: ut i. sit q. simplex ῥέζω, quod poni pro Sacrifico, sicut Lat. Facio, dictum antea fuit; affertur enim ἐπιῤῥέξει ex Epigr. pro Sacrificabit: et ita vacabit præp. ["Theocr. Epigr. 4. Jacobs. Anth. 8, 120. Toup. Opusc. 1, 427." Schæf. Mss. Ἐπιῤῥέζεσκόν, Hesychio ἐπετίθεσαν, ἔθυον. Respicitur ad Od. P. 211.] Ab hujus passiva voce Ἐπιῤῥέζομαι EST [* Ἐπίῤῥεκτος, unde] C Ἀνεπίῤῥεκτος, habens præfixum α privativum cum litera ν, ad vitandam cacophoniam, ut in aliis prope innumeris videmus. Est autem ἀνεπίῤῥεκτος, Non sacrificatus, libatus. Hesiod. Ἔργ. (2, 366.) Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα Ἔσθειν, ubi quidam interpr. Ab ollis non libatis; quidam, Ab ollis non initiatis. Tzetzes exp. ἀθύτων: addens, Poëtam vetare ne vescamur cibis qui in olla sunt, nisi prius sacrificarimus.

Καταρέζω, Demulceo, manu sc., ut fit blandiendo. Interdum tameu additur dat. χειρὶ, Il. A. (361.) Χειρὶ τέ μιν κατέρεξε. At per SYNC. Καῤῥέζω, [Gallice Caresser,] ut Il. E. (424.) Τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαϊάδων ἐϋπέπλων, pro καταρέζουσα. Verum quidam καταρέζω factum putarunt non e κατὰ et ῥέζω, sed e κατὰ et ἕζω, inserta particula ῥά. Vide Eust. ["Καταῤῥέζω, Wakef. S. Cr. 3, 59. ad Callim. 1. p. 75. (H. in Dian. 29. Φῇ δὲ καταῤῥέζων,) Brunck. Apoll. Rh. 164. (4, 687.) Καταρέζω, Heyn. Hom. 5, 87. Καῤῥέζω, ibid. ad Callim. l. c. Alberti Peric. Cr. 90." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 4, 611. ἀκάνθας Ἕκα καταῤῥέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων.]

"Περιῤῥέζειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις "θύειν."

[* Συῤῥέζω, Anal. 3, 190.]

Sic ETIAM Ἔοργα, præt. med., quod passim legitur pro Feci: ut Il. B. (272.) ἐσθλὰ ἔοργε, et alibi, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε: quidam a ῥέζω deduxerunt, ut sit ἔοργα per metathesin pro ἔρογα: ["Eust. Od. 135, 13." Wakef. Mss.] alii ab ἔργω, s. ἐέργω. [Vide Ἔργω, Facio.]

Quinetiam VERB. Ἔρδω, quod Poëtis significat itidem Facio, quidam e ῥέζω factum putarunt per metathesin, et mutationem literæ ζ in δ: nonnulli potius e BŒOTICO Ῥέδω pro ῥέζω. An autem aspirandum sit hoc verbum, an contra tenuandum, Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Ii certe, qui aspirant, videntur derivationem a ῥέζω sequi. Ego aspiratum pluribus in ll. observasse

mihi videor, et quidem in quorum nonnullis præcedit litera aspirata, magis etiam scripturam illam confirmans. Nam ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 360.) legitur, τοῦθ' ἕρδοις, ap. Soph. (El. 83.) Πειρώμεθ' ἕρδειν. Sed vicissim ἔργμασι, nomen hinc derivatum, præcedente tenui invenitur ap. Theognin non semel, in ἐπ' ἔργμασι. Itidemque ἐπ' ἔργματι ap. Hesiod. (Ἡμ. 37.) Quod si ἔργον quoque hinc esse putemus, confirmabit et ipsum alteram hanc scripturam. Sed ut disceptatione hac omissa, ad exempla signif. hujus verbi veniam, sciendum est poni, sicut ῥέζω, non solum pro Facio, Ago, ut Od. O. (359.) φίλος εἴη καὶ φίλα ἕρδοι, N. (145.) Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: item ἕρδω κακὸν, adjecto et accusativo personæ. Hesiod. Ἔργ. (1, 325.) Ἴσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, Perinde est sive quis supplicem, s. quis hospitem malo afficiat. Dicitur et κακῶς ἕρδειν, quod legitur et ap. Herod. (6, 88.) pro Malo afficio, Mali quidpiam facio alicui; ad verbum, Male facio; sed et pro Facio significante Sacrifico: ut ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 135.) ἕρδειν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Interdum vero cum accus. ἱερὰ, sicut et ἱερὰ ῥέζειν, ad verbum, Sacra facere. Item ἕρδειν ἑκατόμβας, ut ῥέζειν ἑκατόμβας. Il. B. (306.) Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας, ubi alio potius verbo quam Facere, utendum est. ["Thom. M. 456. Wakef. Phil. 684. Jacobs. Anth. 9, 398. Alberti Peric. Cr. 85. Plut. Mor. 1, 33. De sacrificio, Eldik. Specim. p. 16. ad Herod. 700. Conf. c. ῥέζω, Heyn. Hom. 5, 652. De spiritu, 4, 92. 255. 559. 6, 581. 7, 32. 218. Brunck. El. 83." Schæf. Mss.] Hinc est illud NOMEN Ἔργμα, Factum, Opus; interdum vero et Facinus; aliquando Res. Scribi autem et ἔργμα cum tenui, docni paulo ante. [Vide post Ἔργω, Facio. "Abresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Anth. 6, 157. 7, 347. Villoison. ad Longum 259. Epigr. adesp. 159. Heyn. Hom. 4, 92. Lobeck. Aj. p. 314. Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Theogn. 29. Harles. ad Theocr. 264. Koppiers. Obss. 64. Wessel. Diss. Herod. 175. ad Herod. 247. Jacobs. Exerc. 1, 179. Wolf. ad Hesiod. 128. Græv. Lectt. 633. Dawes. M. Cr. 107. Valck. Callim. 277. Musgr. Med. 215. Or. 286." Schæf. Mss. "Greg. Naz. Carm. 1. p. 32." Kall. Mss. Pind. N. 4, 10. 136. 6, 58. 7, 72. Ἰ. 1, 36. 4, 71. Fr. Inc. 82.] "Συνέρδω, Simul facio, operam do. "Apud Soph. pro Adjuvo, quam signif. habet itidem v. πράττω nonnunquam:" [El. 350. Fut. συνέρξω, Trach. 83.]

"ΡΕΘΟΣ, τὸ, Membrum, Quævis pars corporis: "unde plur. ῥέθεα, ῥέθη, Il. non uno in loco, Ψυχὴ "δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει: X. (68.) "ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸν ἕληται. Sed interdum peculiariter de facie dicitur, ut ap. Apoll. Rh. 2, (68.) αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας, "Schol. ait significare τὰ πρόσωπα: quamvis alioqui "ῥέθος dicatur ἅπαν μέλος. In Moschi Megara, "quæ perperam Theocrito ascribitur, (init.) τὸ πρὶν "δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam "ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro Genis aut Labris. "Itidemque ῥέθος pro Genis in isto Soph. loco, Ant. "(529.) Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν Ῥέθος αἰσχύνει, Nebula superciliis insidens, i. e. tristitia et "mœror, genas purpureas decolorat. Quidam eam "signif., qua peculiariter pro Facie ponitur, ab "Æolibus manasse putant. Vide Eust. et Hes." ["Wakef. Ion. 199. Heyn. Hom. 7, 278. 8, 251. 319. Rhian. 4. Jacobs. Anth. 8, 79. 12, 308. Toup. Opusc. 1, 406. Emendd. 2, 134. Facies, Opusc. 1, 397. Add. in Theocr. p. 406." Schæf. Mss. "Corpus, Nicander Θ. 165. 722." Wakef. Mss. Lycophr. 173.] "A Suida affertur et Ῥεθομαλίδαι de Iis "qui sunt molli et delicata cute." [Ad Hesych. v. Ἰδομαλιάδαι. * "Ῥεθομαλὶς, Toup. Add. in Theocr. l. c. Emendd. l. c." Schæf. Mss. Schol. Il. X. 68. Ῥεθέων· τῶν τον σώματος μελῶν, ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι· ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥεζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.]

A 'ΡΕΜΒΩ, In gyrum circumago, simpliciter Circumago, Circumvolvo, γυρεύω: ut Hes. pass. ῥέμβεται, exp. γυρεύει, sed ei præfigens πλανᾶται: de qua signif. mox dicam. In VV. LL. redditur Circumverto; item Vacillo, Irrito.

AT 'Ρέμβομαι, est πλανῶμαι, ut Hes. exp. Suidas, Ἐρέμβοντο, ἀπεπλανῶντο. Gal. autem activam etiam vocem ῥέμβει exp. πλανᾶται. Temere inambulo, Spatior, Vagor, Erro: ut Bud. vertit ap. Plut. Demosthene, Τὸν δὲ ἀποστάντα του δήμου, καὶ ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Et ap. Athen. p. 174. Μόνος ἐρρέμβετο λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, Vagabatur, Inerrabat. Affertur vero ῥέμβεσθαι et cum præp. ἀπὸ e Plut. Fabio, Ῥεμβόμενος ἀπὸ του στρατοπέδου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπων, ubi non recte redditur simpliciter Discedens: ac fuerit potius reddendum Evagans, Discedens et vagans. Rursum Bud. ex Eod. affert b. l., ubi ῥεμβόμενον reddit Palantem, in Pompeio (20.) Εὐθὺς οὖν Πομπήϊος ἐπεξελθὼν, καὶ ῥεμβόμενον ἐν τοῖς
B πράγμασι τὸν Περπένναν καταμαθὼν, δέλεαρ αὐτῷ δέκα σπείρας ὑφῆκεν εἰς τὸ πεδίον, διασπαρῆναι κελεύσας. Ubi tamen quidam interpr. Vagari atque rem negligenter gerere. Sic autem Negligentiæ signif. habere ap. Chrys. hoc verbum, tradit Bud. Affert enim hæc ex illius Comm. in Ep. ad Col. p. 77. Ἐπεὶ ἐν τῇ εὐχῇ δεῖ καρτερεῖν, διὰ τοῦτό φησιν, ἐν αὐτῇ γρηγοροῦντες· τουτέστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι: ubi observa obiter et usum hunc metaphoricum PARTIC. Γρηγοροῦντες, pro Non animo vagabundo. Quibus addit, illum ibid. id vocare ἀκηδιᾶν, Neglectim orare. Subjungitque ex Eod. in Ep. ad Timoth. c. 2. p. 57. Τοῦ νου πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται. Non dubium est autem quin ab isto verbo ῥέμβεσθαι metaphoricam hanc signif. habente sit nostrum, Rever, a quo Reverie. "Ἐρέμβομαι, "Oberro, VV. LL. sed perperam pro ῥέμβομαι. Est "autem natus error ex ἐρέμβοντο, exposito ἀπεπλα-"νῶντο: dando ipsi themati literam e, quæ ex au-"gmento syllabico accesserat. Idem vero et in aliis
C "plerisque vocibus eadem Lexica fecisse comperi." ["Jacobs. Anim. 93. Antb. 9, 37. 11, 51. 66. Palladas 120. Toup. Emendd. 2, 174. Wyttenb. Select. 250. ad Plut. de S. N. V. 101. (232.) Valck. Phœn. p. 147." Schæf. Mss. Philo de Sept. Mirac. c. 1. Ῥίζα ῥεμβομένη. Schleusn. Lex. V. T.]

'Ρέμβη, Vagatio, Erratio; Aberratio, ut quidam interpr. πλάνη, quo Gal. Lex. Hippocr. exp. illud ῥέμβη: addens significare et quædam alia, a verbo ῥέμβεσθαι. [Legitur autem * Ῥεμβίη in Hippocr. p. 1215=356, 9.] AT VERO Ῥέμβος, ὁ, Vagus, Erro, de Ædil. edicto, Bud. In VV. LL. autem annotatur hunc Latine dici posse Vagabundum. Et affertur hæc exp. Græca, Proprie ῥέμβον appellari τὸν συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενον, καὶ καιροὺς εἰς ἀνόητα δαπανῶντα, βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαναστρέφοντα. Quibus subjungitur e Marco Aurelio, (2, 17.) Ἡ ψυχὴ ῥέμβος, Anima vaga. [I. q. ῥέμβη, Plut. 8, 381.] Invenitur ETIAM Ῥεμβὸς ap. Erotian., p. 43. meæ Ed. (=318.) scribentem ῥεμβὸν et γαῦσον dici τὸ
D στρεβλόν. Ubi habes ET Ῥεμβοειδέα, quod exp. τρόπον πλαγίων. Et paulo ante HABET Ῥομβοειδέστατον, quod ait significare καμπυλώτατον. [Cf. Ῥαιβός.] Eum tamen hic scripsisse itidem Ῥεμβοειδέστατον, inde suspicor quod addat, Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται. At Gal. non ῥεμβοειδέα nec ῥομβοειδέα affert, SED Ῥαιβοειδέα, exponens καμπύλον. ["Ῥέμβος, Ῥεμβὸς, Brunck. Lectt. ad Anal. 198. Visconti Iscr. Triop. p. 69." Schæf. Mss. * "Ῥεμβὰς, Vaga, Epiph. Ancorat. p. 105. (Hær. 21, 1.)" Kall. Mss. "Const. Apost. 299." Wakef. Mss. LXX. Sir. 26, 9. γυνή.]

'Ρεμβώδης, Animo vagabundo factus, Qualis est ejus cujus animus vagatur. Affert autem Bud. e Plut. Dione (7.) Ἀεί τινας διατριβὰς ἐμνῶντο ῥεμβώδεις περὶ πότους. Atque ut ῥέμβεσθαι docuit Idem dici de eo quod neglectim fit, sic ῥεμβώδους πολιορκίας Suidas exp. ἠμελημένης. E quo miror VV. LL. ῥεμβώδης exponere, Iuanis labor, Remissus: perinde sc. ac si ille non pro adj., sed pro subst. nomen istud